

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

ÆSCHYLI

CHOËPHORŒ

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

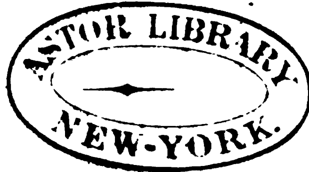
NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.P.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS

CANTABRIGIÆ

TYPIS AC SUMTIBUS ACADEMICIS EXCUDIT JOANNES SMITH

VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN, CANTABRIGIÆ APUD J. DEIGHTON ET FILIOS.

MDCCCXXIV.

PRÆFATIO.

De subsidiis, quibus in hac fabula adornanda usus sum, pauca sunt quæ lectores monitos velim.

In Museo Critico Cantabrigiensi T. II. p. 488. librum indicavi quem mihi tractandum permisit V. D. Joannes Mitford, cujus in margine exaratæ sunt permultæ in Æschylum conjecturæ, litteris (A.) et (P.) signatæ. Qui has varietates adscripsit, Casauboni æqualis erat; namque ad Prometh. p. 14. ita scribit de vv. αἰθέριον κίνυγμ'. "Elegantiam hujus loci humaniss. Casaubonus me docuit." Conjecturarum auctores dicuntur *Portus* et *Auratus* p. 245. ipsæ autem lectiones desumtæ sunt, uti par est credere, ex libris quos isti manu exaraverant. Aliæ sunt nescio cujus conjecturæ in hoc exemplari notatæ, quas littera (Q.) signavi. Josephi Scaligeri lectiones, quæ in eodem libro continentur, descriptæ sunt ex codice Vossiano, qui in bibliotheca Leidensi adservatur. Hoc didici ex observatione quadam in Eum. 801.

quæ iisdem verbis concipitur in libro Mitfordiano, atque in excerptis ex libro Vossiano, inter Needhami schedas servatis.

De tempore, quo hæc fabula in scenam data est, consuli possunt notata ad argumentum Agamemnonis, p. xix.

In glossario conficiendo, tironum usibus aliqua ex parte, uti spero, consului. Malui in abundantiæ crimen incurrere, quam quidquam omittere, quod lucem Æschylo affundere posset. Hoc responsum ferant viri quidam non indocti, qui nos, adversariis excussis, àpta simul atque inèpta congessisse clamant. Porro, quum glossarium a notis criticis segregarim, quod non probant non est cur legant.

ARGUMENTUM[1]

A STANLEIO CONSCRIPTUM.

Orestes jussu Oraculi una cum Pylade Argos reversus, tumulum patris sui Agamemnonis invisit; ubi virginum cœtui Clytemnestræ famularum occurrit, quas illa somnio exterrita, consultis conjectoribus, ad placandos manes mariti cum inferiis miserat. His adjunxerat se soror ejus Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias ædes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus ejus nunciandi. Ægisthum, hoc ut audiat lubenter egressum, derepente interficit; cujus clamore evocata Clytæmnestra, et pro vita sua apologia brevi usa, a filio suo interemta est. Hac patrata cæde, maternis furiis agitatus Orestes Delphos profugit.

1. Argumentum Græce scriptum ex schedis Stanleianis protulit Butlerus. Sumsit autem Stanleius ex editione poetarum Græcorum Genev. 1614. Quum valde sit ineleganter conscriptum, hic repetendum non duxi: id tantum moneo, pro ἔμπορόν τινα ἐκ Φωκέων Δαυλιέα τὴν κτῆσιν, legendum esse κλῆσιν.

Scena Fabulæ Argis constituitur: Chorus autem constat ex Virginibus cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragœdiæ CHOEPHORŒ.[1]

1. CHOEPHOROE scripsi potius quam *Choephorae*, quia sic Latini efferebant Græcarum fabularum titulos in *οι* desinentes. Exemplo sit *Adelphoe Terenti* apud Donat. Præf. in Terent. Adelphos p. 2. ed. Zeune. *Canephoros* dixit Cicero Verr. VI. 8. unde manifesto scribendum in c. 3. *Canephoroe* pro *Canephorae*; vid. Facciolati. Lex. in voce.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.[1]

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ.[2]

1. Inseritur a Cantero aliisque Ἄγγελος, qui ex hac editione exulat: vid. ad 825.

2. Chorum ex feminis captivis constare liquet ex v. 75. fortasse Troianis, quod putat V.D. in libro Mitfordiano. [illegible]

...τηρ δ' ἐμὴ Φρ... Θρόνῳ καθῆστα... τῆδε Δμωαὶ... ἐμὸς πατήρ.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΡΜΗ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι * * * * *

Titul. In edd. Ald. Turn. voces τί χρῆμα λεύσσω; statim sequuntur post Agamemnonis v. 1129. (1168. Stanl.) sine distinctione fabularum, quam primus indicavit Robortellus.

V. 1. Quinque primos versus, quibus carebant libri, tam scripti quam impressi, supplevit Canterus ex Aristoph. Ran. 1157, 8, 9. 1203, 4. Primum versum ita interpretatur Aristophanes, sub Æschyli persona; τὸν Ἐριούνιον, Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων, Ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας. ubi Schol. ἤτοι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ· καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν.

3. Aristophanes ibid. Euripidis personam sustinens, Δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος—Ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι. cui respondet Æschylus, Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας· Χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

4. τάδε γε edd. ante Porson.

5. Aristophanes ibid. ΕΥ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει, Κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα. ΔΙΚ. Τε-

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.[1]

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ.[2]

1. Inseritur a Cantero aliisque Ἄγγελος, qui ex hac editione exulat: vid. ad 825.

2. Chorum ex feminis captivis constare liquet ex v. 73. fortasse Trojanis, quod putat V. D. in libro Mitfordiano. Eurip. El. 314. 'Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι Θρόνῳ καθῆται, πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιητίδες Δμωαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΡΜΗ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι * * * * *

Titul. In edd. Ald. Turn. voces τί χρῆμα λεύσσω; statim sequuntur post Agamemnonis v. 1129. (1168. Stanl.) sine distinctione fabularum, quam primus indicavit Robortellus.

V. 1. Quinque primos versus, quibus carebant libri, tam scripti quam impressi, supplevit Canterus ex Aristoph. Ran. 1157, 8, 9. 1203, 4. Primum versum ita interpretatur Aristophanes, sub Æschyli persona; τὸν Ἐριούνιον, Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων, Ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας. ubi Schol. ἤτοι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ· καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν.

3. Aristophanes ibid. Euripidis personam sustinens, Δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος—Ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι. cui respondet Æschylus, Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας· Χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

4. τάδε γε edd. ante Porson.

5. Aristophanes ibid. ΕΥ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει, Κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα. ΔΙΚ. Τε-

* * * * * * * * * * * * * *
* * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον·
τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον
* * * * * * * * * * * * * *

τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις
πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
πότερα δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον,
ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
χοὰς φερούσας, νερτέροις μειλίγματα;

θνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ,
Οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

6, 7. Hos versus supplevit Stanleius ex Scholiasta Pindari ad Pyth. IV. 145. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον, Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον, Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι. "Quo fit ut plura intercidisse suspicemur quam Cantero visum est, qui principium tragœdiæ fere totum ab Aristophane conservatum censet. Tribus enim partibus constabat hic prologus: Orestes tumulum accedens Mercurium primo invocat: dein, cæsariem detondens, ac tumulo imponens, Agamemnonem: ingredientibus demum Choro et Electra, retrocedit, et Pyladem alloquitur." Stanl. Erfurdt. ad Sophocl. El. 50. supplet, ex conjectura, (φέρω δὲ) πλόκαμον. Botheus ita legit, κλύειν. ἀκοῦσαι (δ' εἰ φέρω κόμης ἐμῆς Πρῶτόν γε) πλόκαμον Ἰ. θ.

8. λεύσω Ald. τίσποθ' Rob. ὁμήγυρος Ald. Turn.

9. φάρετι Ald. βάρεσι Turn. De quantitate primæ syllabæ vid. Monk. ad Hippol. 125.

10. ποῖα ξυμφορὰ Ald. τοίᾳ Rob.

11. δόμοις Rob. πόμα Ald. πῆμα Rob. Med. Guelph. Fortius est πτῶμα. Suppl. 669. μηδ' ἐπιχωρίοις Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον. Dein προσκυνεῖ Ald. Turn.

12. τ' ὠμῷ Rob.

13. μειλίγμασιν edd. vet. quod retinendum censent Hermannus Obss. Crit. p. 55. Erfurdt. ad Sophocl. El. 52. ut sit νερτέροις adjectivum cum μειλίγμασιν conjungendum. Obelo signavit Porsonus. μειλίγματα post Casau-

οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
στείχειν, ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν, πένθει λυγρῷ
πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
πατρός, γενοῦ δὲ ξύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδών, ὡς ἂν σαφῶς
μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην στρ. ά.
χοᾶς πρόπομπος ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ.

bonum Stanleius. Pers. 615. χοὰς Φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια. Eumen. 97. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. Vid. infra 272. Musgravius conjecit μείλιγμ' ἀσῶν.

14. ἄλλοι Rob.

15. στείχειν deest in Ald. Guelph. ὁρᾷν ἀδελφὴν Turn. Alterum comparat Butlerus cum v. 9. Mox λυγρῷ deest in Rob. Pro τὴν legendum puto τήνδ', Anglice, *close at hand*. Vid. ad Pers. 690. Infra 719.

17. σύμμαχος edd. præter Glasguensem primam. Comparari debet Archilochus fr. xx. Κλῦθ', ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ Ἵλεως γενοῦ, χαρίζου δ' οἷά περ χαρίζεαι. Sic recte Seidlerus pro ἵλαος. Sappho I. 27. τὺ δ' αὐτὰ Σύμμαχος ἔσσο. Ælian. apud Suid. v. Κηδεύειν—καὶ οἵγε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρός, ὠδύροντό τε αὐτόν, καὶ θεοὺς ἐκάλουν συμμάχους, καὶ πρὸ πάντων Σάραπιν.

18. ἐκ ποδῶν Ald. Turn. ἐκποδῶν Rob.

19. προστρωπή Ald.

20. ἔβη Ald. Med. Guelph.

21. χοὰς Ald. Rob. Turn. quod rectum esse contendit Erfurdtius ad Sophocl. Trach. 615. ut sit accusativus post πρόπομπος, sicut in Agam. 1058. πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακά. Et certe usitatius est χοαί in plurali: sed malim legere, cum Casaubono, χοᾶν. Occurrit quidem χοήν in Euripidis fragmento CIV. si modo istud fragmentum Euripidi, et non recentiori cuidam, adsignandum sit.

Ibid. σὺν κύπτῳ Ald. H. St. συγκόπτω Rob. συγκύπτω Turn. συνκύπτω Med. σὺν κτύπῳ Arnald. Tyrwhitt. Porson. ξὺν κόπῳ Bothe.

πρέπει παρῇς φοινίοις ἀμυγμοῖς,
ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ·
λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν,
πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγελάστοις
ξυμφοραῖς πεπληγμένων.
τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος, ἀντ. ά.
δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον
πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων·

22. φοίνισσα γωγμοῖς Ald. φοίνισσα γ' ὠγμοῖς Turn. φοίνισσ' ὄνυχος ἀ. ν. Rob. φοινισσαμυγμοῖς Med. P. φοίνισσ' ἀμυγμοῖς Sophianus, Voss. φοινίοις ἀμ. Stanl. Porson.

24. διοιγμοῖσι Ald. Rob. δ' ὠγμοῖσι Turn. δ' ἰυγμοῖσι Canter. δ' ἰυγμοῖς Burneius; et in antistropha γυναικείοις. Sed versum constare ex antispasto, dochmio, et diiambo, monet Hermannus.

25. λινοφθόροις Bothe.

26. ἔφλαον legit Spanhemius ad Aristoph. Plut. 784. Sed ἔφλαδον citat Etymol. M. p. 403, 48.

27. πρόστελνοι Ald. Rob.

29. φόβος ὀρθόθριξ Ald. Rob. Turn. quem verborum ordinem retinendum judicat Hermannus.

31. ἀρωρόνυκτον Ald.

32. ἔλαχε Ald Guelph. Dein πέρι φόβῳ Scalig. ut sit μυχόθεν ἔλακε πέρι.—περιφόβως P. Abreschius confert Pers. 700. Σέβομαι δ' ἄντια λέξαι Σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Botheus περὶ φόνῳ.

33. γυναικίοισιν Ald. Rob. Turn. δόμασιν Rob. βαρυπιτνῶν Ald. βαρὺ πιτνῶν Turn. πιτνῶν etiam ceteri. Rectius πίτνων. Vid. Elmsleium ad Eurip. Heracl. 77. Hermanno tamen (Diar. Class. T. XXXVIII.) videtur sensus hujus loci postulare aoristum; sed cf. 30, 31. βαρὺς habent Med. Rob. Porson.

κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων
θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι,
μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως,
τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.
τοιάνδε χάριν ἀχάριτον, στρ. β'.
ἀπότροπον κακῶν,
(ἰὼ γαῖα, μαῖα,) μωμένα μ' ἰάλλει
δύσθεος γυνά. φοβοῦ-
μαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν·
τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ;
ἰὼ πανοιζὺς ἑστία,
ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.

34. κριταὶ τῶνδ' edd. vet. δὲ insertum voluerunt Arnald. Pauw. Schutz. τε Porson, quod probat Butlerus. τῶν pro τῶνδ' marg. Voss.

35. ἔλαχον Ald. Rob. Guelph.

36. τοιὰν δὲ χάριν ἄχαριν Ald. Turn. τοιῶνδε χ. Schutz. τοιάνδε ceteræ edd. τοιάνδ' ἐπὶ χάριν ἄχαριν Hermann. Butler. Quod dedi est ex Elmsleii correctione ad Sophocl. Œd. C. 836. Botheus scribit, τῶνδε χάριν ἄχαριν ἀπότροπον κακῶν et in antistr. σέβας δ' ἀδάματον ἀπόλεμον τοπρίν.

39. ἀποτροπὴν marg. Voss. Pearson.

40. γαῖα μαῖα Ald. Turn. Med. Guelph. Abresch. Schutz. qui confert Eurip. Hipp. 601. ὦ γαῖα μῆτερ. Ceteri γαῖα, γαῖα. Sed μαῖα legebat Scholiasta, qui interpretatur ὦ γῆ μήτηρ. Duos versus conjunxi, auctore Hermanno.

Ibid. μωμένα μιλλεῖ Ald. Rob. μυλλεῖ Turn. μωμέν' ἀμιλλεῖ Med. μ' ἰάλλει Stanl. conferens v. 20. et hoc recentioribus receptum. Sed dubitari potest an legendum sit μ' ἴαλε, in aoristo, quod facile in μιλλεῖ corrumpi potuit.

42. ἐκβάλλειν Ald. Rob. ἔκβαλλεν sine τόδ' Turn. ἐκβαλεῖν Porson.

43. λυγρὸν edd. vet. λύτρον Canteri conjecturam recepit Porsonus; et sic quidem correxerat Scaliger.

ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς
δνόφοι καλύπτουσιν δόμους,
δεσποτῶν θανάτοισι.
σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀντ. β.
ἀπόλεμον τὸ πρίν,
δι' ὠτῶν φρενός τε δαμίας περαῖνον,
νῦν ἀφίσταται. φοβεῖ-
ται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν,
τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεοῦ πλεόν.
ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας
ταχεῖα, τοὺς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου

46. βροταστυγεῖς Ald.

47. καλύπτουσι edd. vet. vid. ad v. 57.

49. ἀδάμαντον edd. ἀδάματον Hermannus, Obss. Crit. p. 57. et Butlerus, collato Theocr. XV. 4. De hac forma vid. ad Theb. 219. Versus constat ex iambo et dochmio.

51. φρένετε Ald. φρένας τε Rob. φρενῶν τε Turn. φρενός τε Steph.

52. ἀμφίσταται Med.

53. φοβεῖται δὲ τίς; Stanl. Pauw. Schutz. Butler. Sed Clytæmnestram innui puto; *terretur autem quædam.* Musgravius conjecerat, φοβεῖται δέ τις τόδ' εὐτυχεῖν.

54. βροτοῖσι Rob. θεός τε σθεοῦ Ald. καὶ omittit Turn.

55. Jacobs. Anim. p. 38. conjicit ἐπισκήπτει. δίκαν Ald. Rob. Steph. δίκας Turn. Marg. Voss. Schol. ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται.

56. τοῖς Ald. Rob. Steph. Porson. τοὺς Turn. P. Grotius. Schutz. Hermann. et sic Schol.

57. τοῖσδ' ἐν μ. Schutz. μετ' αἰχμίῳ Ald. Schol. ὅσα δὲ ὑπερτίθεται, ταῦτα σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. Abreschius corrigit σὺν τόκῳ μεγάλῳ. Minus feliciter. Alludit Grammaticus ad Il. Δ. 160. Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. Hoc indicavit Schutz. ad Schol.

μένει χρονίζοντα βρύει·
τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ
τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαῤῥυδᾶν.
διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴ-
τιον παναρκέτας νόσου.

58. Ad vocem μένει notatur in marg. Voss. "In MS. non extat hæc vox. Auratus legit μένος." χρονίζον τεύχῃ Ald. χρονίζον τ' εὐχῇ Turn. κρονίζον τ' ἄχῃ Rob. ἄχῃ ex conjectura Sophiani. μένει pro verbo accipit Pauwius, qui βρύειν legit. Sed hanc ultimam vocem non agnoscere videtur vetustior ex Scholiastis, qui sic interpretatur: ἡ δὲ τῆς δικῆς ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται· ἄλλως δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἐᾷ τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἀθρόως αὐτοὺς ἀμυνομένη, ὥστε τοὺς ἠδικημένους ὑπ' αὐτῶν λυπεῖσθαι· ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ' ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς. Alius vero interpretatur βρύει, ἀνθεῖ. Quod dedi, voluerunt Eichstadtius et Hermannus.

59. Quæ post hunc versum sequuntur, in antistrophica redegit Hermannus in Comm. de Metr. Pind. I. iv. Sed quum conatus ejus mihi nequaquam satisfecerint; neque quæ Butlerus extudit omnino probare potuerim, malui toti huic carminis parti epodicam suam formam relinquere, quam violenta mutatione torquere. Vestigia certe antistrophæ manent, quæ metricorum solertiam exercere possint.

60. Sic Porsonus. δι' αἷμά τ' Turn. ἐκποθὲν Ald. Rob. Turn. δι' αἷμά γ' P. Pearson. δι' αἷμ' ἐκποθὲν δ' Hermann.

61. τὶ τὰς Ald. et πεπηγμένου διαῤῥυδᾶν cum Guelph. πέπηγ', οὐ διαρυδᾶν Hermann.

62. ἄτη edd. Dein διασπαράσσει παναλκέτας νόσου βρύειν. Ald. Turn. nisi quod hic παναρκέτας. Hermannus scribit διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει, διασπαράσσει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου. Idem rectissime ejecit vocem βρύειν, quæ quidem, una cum versiculo, τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ, ab Heathio, Musgravio, Porsono uncinulis incluso, e superioribus male repetita est. Vocem διαφέρει Scholiasta explicat per διασπαράσσει, quod in contextum inde traductum fuisse observavit Stephanus.

θιγόντι δ' οὔτε νυμφικῶν ἐδωλίων
ἄκος, πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χερομυσῆ φόνον
καθαίροντες ῥέουσιν μάτην.
ἐμοὶ δ', (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν,)
δίκαια καὶ μὴ δίκαια,

64. θίγοντι (θιγόντι) Scal. Steph. οἴγοντι ceteræ edd. Notæ locutiones εὐνῆς θιγεῖν, vel ἅψασθαι: vid. Gataker. ad M. Ant. I. 17. Monk. ad Hippol. 14. Fortius tamen nonnullis videatur οἴγοντι; quod si retineas, constructio erit, οὐκ ἔστιν ἄκος νυμφικῶν ἐδωλίων οἴγοντι αὐτά. Ceterum dedi οὔτε pro οὔτι, ex Bothei correctione.

66. χαιρομισῆ Ald. χειρομισῆ Turn. χαιρομυσῆ Rob. Steph. χειρομυσῆ Stanl. Hermann. Seidler. χερομυσῆ Porson.

67. καθαίροντες ἰοῦσαν ἄτην edd. vet. Schol. interpretatur ἀντὶ τῆς ἐπιούσης αὐτῷ ἄτης. Scaliger ἔλουσαν μάτην. Heathius ῥέουσι μάτην, quam conjecturam præ ceteris verisimilem judicat Seidlerus de Vers. Dochm. p. 158. ubi hunc versum ex antispasto cum dochmio constare monet: καθαίροντες—ῥέουσιν μάτην. Hermannus λούσειαν μάταν, quod vix Græce dicitur. Musgravius ἴθυσαν μάτην.

68. ἀμφὶ πτόλιν Ald. Rob. Turn. ἀμφίπτολιν Steph. ἀμφιπόλῳ Heath. ἀμφίπολον Butler.

70. δούλιον edd. δούλειον P. Edi δουλίαν, ut sit metrum Antispasticum trimetrum catalecticum. Forma feminina utitur Æschylus in Agam. 1051. δουλίᾳ φρενί. Dein ἐς ἄγον Ald.

71. "δίκαια κοὐ δίκαια μὴ πρ. Vid. stroph." Musgr. Vulgo δίκαια καὶ μὴ δίκαια πρέπ. "In antistropha," inquit Hermannus, "πρέποντα recte legitur, i. e. πρέπον μοί ἐστιν. Ἀρχαὶ βίου autem sunt domini, in quorum potestate est vita puellarum, e quibus chorus constat. Sensus hic est: me quidem decet justa pariter atque injuste facta dominis vitæ meæ, quum violentiæ impetu rapiuntur, assensu meo approbare." Atque ita fere Scholiasta. Feliciore successu, mea quidem sententia, locum tractavit But-

οὐ πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι πικρὸν, φρενῶν
στύγος κρατούσῃ.
δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων ματαίοις
δεσποτᾶν τύχαις, κρυφαίοις
πένθεσιν παχνουμένη.

lerus, qui inserto οὐ, hunc in modum interpretatur, *Mihi vero (necessitatem enim ancillarem Dii intulerunt, ex ædibus enim paternis in servilem me conditionem abduxere) æqua pariter et iniqua eorum qui vi agunt, haud convenienter origini vitæ meæ*, liberæ scilicet, *laudare acerbum est, odium animi prementi*. Quod si πρέποντα sine οὐ recte se habet, idem valet ac δοκοῦντα, *quæ placita sunt;* sicut apud Eurip. in. Stob. LXII. p. 384. Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόν τε τἀληθῆ λέγειν, Εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνει. Sic enim legendum pro τυγχάνοι.

Ibid. Schol. εἴτε δικαίως, εἴτε μή. ἐστὶ δὲ παροιμία· Δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα. Aristoph. Nub. 99. Λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα· Equit. 256. κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα. Cf. Plut. 233. Menand. ap. Stob. LXII. p. 384. Ἐμοὶ πόλις ἐστὶ, καὶ καταφυγὴ, καὶ νόμος, καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτὴς, Ὁ δεσπότης· πρὸς τοῦτον ἕνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

72. ἀρχὰς Ald. ἀρχαὶ Turn. ἀρχαῖς Rob. ex conjectura Sophiani.

73. βίαι Ald. βίᾳ φερομένων, *eorum qui violento cursu feruntur*. Herodot. VII. 210. ὡς δ' ἐπέπεσον φερόμενοι ἐς τοὺς Ἕλληνας οἱ Μῆδοι, ἔπιπτον πολλοί. Mox πικρῶν Ald. Rob. Turn.

74. κρατάσῃ Ald. et mox ὑφειμάτων. In editionibus uno versu legitur, Στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. Porson. ad Eurip. Med. 1218. "Δακρύω secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit Theocritus XV. 41." Butlerus conjicit τέγγομαι — δάκρυσι ματαίοις. In initio versus dochmiaci justam quantitatem retinet.

75. ματαίοισι edd. ματαίοις Hermann. Butler. Burn. Schol. ἐπὶ ματαίαις τύχαις. Mallem tamen ματαίας δεσποτᾶν τύχας.

76. δεσπόταν Ald. Rob. Turn. Schol. Cf. 48. ubi f. legendum δεσποτᾶν.

77. παχνουμένην Ald. Turn.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
πομποί, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι·
τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς,
πῶς εὔφρον' εἴπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
γυναικὸς ἀνδρί, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς
ἔστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε

79. πάρετε Ald. προτροπῆς Ald. Guelph.

81. τύφῳ δὲ Med. Guelph. et MS. quo usus est Robortellus, pro τάφῳ. Vid. 86. δὲ inserit etiam Aldus.

82. κατεύξομαι Ald. Rob. κατεύξωμαι Turn. et recentiores. In hujusmodi interrogationibus ponitur vel aoristi secundi subjunctivus, vel futuri indicativus. Suppl. 774. Τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν; Eurip. Iph. A. 454. Εἶεν. τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; Πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; Ibid. 442. ex Grotii et Marklandi correctione, Οἴμοι, τί φῶ δύστηνος; ἄρξωμαι πόθεν; sicut ap. Theocrit. II. 64. Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; ubi MSS. habent ἄρξομαι et ἄρξωμαι. Cf. XVII. 10. et Gorgiam in Oratt. Gr. T. VIII. p. 103. Noster vero infra 843. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι; Theb. 1060. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; quare in hoc loco retinendum puto κατεύξωμαι: et quidem nonnihil differunt πῶς κατεύξομαι; et πῶς κατεύξωμαι; Illud Anglice exprimas, *how shall I pray?* hoc vero, *how should I pray, if I pray at all?* vid. Dawes M. C. p. 408. ed. Kidd.

88. ἔστ' ἄν τι δοῦναι Ald. ἔσθλ' ἀντιδοῦναι Elmsleius ad Eurip. Heracl. 387. quod ut cum sequen-

στέφη δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
τῆσδ' ἔστε βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι·
κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.
ΧΟ. αἰδουμένη σοι, βωμὸν ὥς, τύμβον πατρός,
λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
ΗΛ. λέγοις ἄν, ὥσπερ ᾐδέσω τάφον πατρός.

tibus concordet, mox corrigit καλῶν ἐπαξίαν. Schol. τῶν κακῶν: παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γάρ, τῶν καλῶν, εἰπεῖν. Sed huic interpretationi repugnat v. 83.

89. δόσιν τε edd. δόσιν γε Stanl. Hermann. δόσιν σφε Musgr.

90. Infra 876. Δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.

91. λύσιν Ald.

92. ὅς τις ἐκπέμψαις Ald. πάλιν —δικοῦσα Turn. Ceteri πάλιν cum στείχω construunt, et rectius quidem. Schol. πάλιν, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσω, πρὸς τὸν Ἀθήνησι νόμον. Vid. loca in Glossario citata.

94. Malim μεταίτιοι.

95. κομίζομεν Aurat.

99. ἔχοις edd. Rectius citat ἔχεις Jacobsius in Anthol. Palat. p. 581. Tirones comparabunt Horatianum, *si quid novisti rectius istis, Candidus imperti.* Mox βωμὲν Ald.

101. τὸν omittit Robortellus. Constructionem expedit interpres Græcus; λέξω σοι τὸν ἐκ φρενὸς λόγον, αἰδουμένη τὸν Ἀγαμέμνονος τύμβον, ὡς βωμόν.

102. ἠδέσω Ald.

ΧΟ. φθέγγου, χέουσα, σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.
ΗΛ. τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;
ΧΟ. πρῶτον μὲν αὐτήν, χὤστις Αἴγισθον στυγεῖ.
ΗΛ. ἐμοί τε καὶ σοὶ τἆρ' ἐπεύξομαι τάδε;
ΧΟ. αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι.
ΗΛ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;
ΧΟ. μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ', ὅμως.
ΗΛ. εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.
ΧΟ. τοῖς αἰτίοις νῦν, τοῦ φόνου μεμνημένη—
ΗΛ. τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη.
ΧΟ. ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον', ἢ βροτῶν τινα—
ΗΛ. πότερα δικαστήν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
ΧΟ. ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ.
ΗΛ. καὶ ταῦτα μοὔστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;

105. αὐτὴν Rob. Turn. recentiores, pro σεαυτήν. Sed αὐτὴν Ald. quod verum esse ostendit Elmsleius ad Heracl. 144. Antiatticista tamen ap. Bekker. Anecd. Gr. I. p. 77. Αὐτοῦ: ἀντὶ τοῦ σαυτοῦ. Sed hoc ad recentiores Atticos pertinuit. De Platone probavit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 92. de vetustioribus idem probare voluit Reisigius Conj. p. 206. Dein χ' ὅστις Steph. χ' ὥς τις Ald. Rob. χ' ᾧς τις Turn.

106. γ' ἄρ' Turn. Steph. τ' ἄρ' Ald. Rob. τ' ἆρ' Med. γ' ἆρ' Porson. Vid. infra 215.

107. ταυτῇ σὺ Musgr. φράσαι recte interpretatur Scholiasta σκόπησον. Stanleius et Butlerus vertunt *eloquere*, quod esset φράσον.

109. καὶ θυραῖος Steph. Stanl. κεἰ edd. vet. Med. P. Canter. Porson. De ὅμως in fine sententiæ vid ad Pers. 300.

111. τοῖς αἰτίοις τοῦ φόνου conjungit Heathius.

116. μούστὶν Ald. Turn. μοῦστιν Rob. μοῦ 'στὶν Steph. μοι 'στὶν correxerat Porsonus in schedis: edidit tamen μοὔστιν. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 88. "Pervulgata sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν (Ari-

ΧΟ. πῶς δ' οὔ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.
ΗΛ. Ἑρμῆ χθόνιε * * * κηρύξας ἐμοὶ
τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
εὐχάς, πατρῴων δωμάτων ἐπισκόπους,
καὶ γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
θρέψασά τ', αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει·
κἀγώ, χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτείρειν ἐμέ,

stoph. Vesp. 159.) et similia, in quibus diphthongi *οι* et *ὸν* cum vocali *ε* crasin faciunt. Rarius cum *ο*, ut *σοὐρίζει* apud Æschylum Cho. 927. *σοὔπισθεν* apud Aristophanem Thesm. 165." Vid. etiam p. 204. Hermann. El. Doctr. Met. p. 51. Reisig. Syntagm. Crit. p. 24. Ceterum *μοι*, crasin faciens, tonum non rejicit.

Ibid. *εὐσεφῆ* Ald.

117. *πῶς οὐ* P. De *ἀνταμείβεσθαι* vid. notata ad Prom. 231.

118. Lacunæ notam non exhibent Ald. Turn. post *ἐμοί* ponit Robortellus; Canterus vero post *χθόνιε*, quod melius fieri judicat Butlerus, quia solent tragici sententiam vel versiculum ejus quem appellant nomine inchoare, ut in vv. 1. 16. 18. 78. Probabiliter vero huc reduci jubet Hermannus versum qui nunc post v. 158. legitur; atque orationem integram ita processisse conjicit: Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω, Ἄκουσον, Ἑρμῆ χθόνιε, κ. τ. λ. "Apparet verbum *κηρύξας*, quod aliter obscurum foret, nunc habere quo referatur, prægresso nomine *κῆρυξ*." Diss. de Vers. ap. Æschyl. Spuriis p. vi.

120. *εὐχὰς δ' ὀμμάτων πατρώων ἐπ.* Ald. *πατρώων δ' ὀμμάτων* Rob. Steph. (sed hic *πατρῴων*.) *πατρῴων ὀμμάτων* Turn. *δωμάτων* F. P. (sic marg. Mitf.) Voss. Stanl.

121. *κατὰ* pro *ἣ τὰ* Rob. *ἣ τὰ* Ald.

122. *χῦμα* P.

123. *βοτοῖς* Ald. Turn. *φθιτοῖς* Hermann. ut in Pers. 224. *δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι.* Stare tamen potest *βροτοῖς*. Nempe diis prius invocatis, nunc mortali vita defuncto libationes fundit. Vix crediderim *βροτοῖς* in locum τοῦ *φθιτοῖς* substitutum fuisse.

124. *ἐποίκτειρον τ'* Ald. Rob. *ἐποίκτειρόν τ'* Turn. *ἐποικτείρειν γ'* P. *ἐποικτείρειν* Marg. Voss. Her-

φίλον τ' Ὀρέστην, ὡς ἀνάξομεν δόμοις.
πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
Αἴγισθον, ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος.
κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος· ἐκ δὲ χρημάτων
φεύγων Ὀρέστης ἐστίν· οἱ δ' ὑπερκόπως
ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.
ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
κατεύχομαί σοι, καὶ σὺ κλῦθί μου, πάτερ·
αὐτῇ τ' ἐμοὶ δός, σωφρονεστέραν πολὺ
μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.
ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ' ἐναντίοις
λέγω φανῆναί σ', ὦ πάτερ, τιμάορον,

mann. ut constructio sit λέγω ἐποικτείρειν, sicut in v. 137. λέγω φανῆναι.

125. πῶς ἀνάξομεν edd. vet. ὡς Pauw. Heath. Schutz. Hermann. Exemplum futuri temporis verbi ἀνάσσειν apud poetas Atticos hæc scribenti non succurrit. Pene suspicor legendum esse ἐποίκτειρόν τ' ἐμέ, Φίλον τ' Ὀρέστην πως ἄναξον εἰς δόμους.

126. πεπραγμένοι edd. vet. πεπραμένοι P. Casaub. Stanl. quod recepit Porson. Infra 910. διχῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός. Sophocl. Phil. 978. Οἴμοι, πέπραμαι, κἀπόλωλ'. Ant. 1035. Ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι. Ita fere nos Angli, "*bought and sold*" i. e. traditi. Mox ἀλώμεθα Ald. Rob. Turn.

130. φεύγειν Ald. Med. MS. apud Robort. ὑπερκότως Scaliger. ὑπερκόμπως marg. Voss. Vid. ad Theb. 387.

131. πόνοισιν Ald. Turn. χλίουσιν μέτα Ald. Rob. Med. Vid. notata ad Agam. 1242. Add.

132. σὺν τύχῃ τινί. Conferas notata ad Theb. 468.

133. καὶ οὐ κλεῦθί Ald. et mox σωφρονετέραν. Idem αὐτῇ τε μοι, et sic Rob. Turn. Steph.

137. φανῆναί σου, πάτερ, edd. σου † πάτερ, Porson. Canteri emen-

καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκῃ.
ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς καλῆς ἀρᾶς,
κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.
ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
ξὺν θεοῖσι, καὶ Γῇ, καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ.
τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς.
ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.

ΧΟ. ἵετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον *στρ.*
ὀλομένῳ δεσπότᾳ,
πρὸς ἔρυμα τόδε κεδνῶν, κακῶν τ'

dationem recepi. Incertum est quid in suo libro invenerit Scholiasta; τοῖς δ' ἐχθροῖς σου λέγω σε φανῆναι τιμωρόν.

138. ἀντικατακτανεῖν quasi variam lectionem memorat Scholiasta. ἀντικακτανεῖν Scalig. (ἀντικακκτανεῖν). ἀντικατακανεῖν Hermann. Si quid mutandum, mallem ἀνταποκτανεῖν, ut in v. 115. 'Απλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. Mox δίκην libri. δίκῃ Voss. vel Scal. Porson. Hermann. qui laudat Eurip. Med. 261. Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν. ubi tamen δίκην reposuit Elmsleius.

139. ἐν μέπω Ald. κακῆς edd. omnes; sed καλῆς, ut opinor, sententia postulat; nempe sibi et Orestæ καλὴν ἀρὰν precatur, vv. 124. 132. rursus 141. κακὴν vero ἀρὰν ponit ἐν μέσῳ v. 135. Botheus ejecit v. 140.

140. κείνους Rob.

141. τῶνδ' ἐσθλῶν Ald. Med.

145. ἐξαυδομένας Ald. Guelph.

146. Hanc Chori cantilenam in antistrophica aliter redegit Hermannus, aliter Seidlerus. Versus sunt, prout hic disponuntur, 1. Asynart. ex Antispast. et Dochm. 2. dim. cretici. 3, 4. dim. iambici. 5, 6. dim. dochmiaci.

Ibid. καταχὲς P. κάναχὲς Ald. Penultima hujus epitheti brevis est; quod non monuissem, nisi longæ quantitatis nota apud Burneium signata esset.

147. ὀλυμένῳ Ald.

148. πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν τ' edd. vet. et sic Pors.

ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι, κλύε,
σέβας, δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ, ἰώ. ἀντ.
ἀναλυτὴρ τίς δόμων

κεδνῶν κακῶν τ' Schutz. Hermann. Seidler. κακῶν, καινῶν τ' Bigot. Pro ἔρυμα Hermann. ad Sophocl. Ant. 841. legit ἕρμα. Vid. quæ dixi in Glossar. ad Theb. 552. Quod si nihil mutes, ἔρυμα κακῶν κεδνῶν τε, erit *præsidium, quo confugiunt mali pariter ac boni.* In proximo autem versu ἀπότροπον vim transitivam exseret; ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον, *quod avertit piaculum abominandum.* De hac constructione vid. Glossar. in Agam. 1058. Sed verum puto κακῶν τ' ἀπότροπον, ut in v. 39. χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν.

149. ἄλγος Ald. Rob. Turn. Med. Dein ἐπεύχετον conjicit Stanleius. "F. ἀπευχέτον, sed et ἀπεύχετον eandem vim habet." *Butler.*

150. χοὰν Ald. κλῦε Ald. Rob. Turn.

151. σεβάσω δέσποτα Ald. Rob. σέβας ὦ δέσποτα Turn. Quum ὦ retineant omnes libri, dochmios ita dividit Seidlerus, κλύε δέ μοι κλύε σέ=βας ὦ δέσποτ' || ἐξ. Ejiciendum putavi ὦ: constructio autem, ut mihi quidem videtur non est κλύε μοι, quod putat Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 841. sed κλύε δὲ, κλύε, σέβας μοι, δέσποτα. Eurip. Iph. A. 635. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ.

152. ὀτοτοτοτοτοτοτοτοῖ Ald. Rob. Turn. ὀτοττοτοῖ, ὀτοτοτοττοτοῖ Hermann. Mihi non liquet litteram τ in ὀτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ unquam reduplicatam fuisse. Pro ἰὼ ingeniose conjicit Botheus legendum ἴτω.

153. Ordo verborum in libris hic est, ἰώ· τίς δορυσθενὴς ἀνήρ, ἀναλυτὴρ δόμων, Σκύθης, quem retinet Hermannus; sed hunc in modum interpungit, Σκύθης τ' ἐν χεροῖν κ. τ. λ. ut sit Σκύθης Ἄρης, ab arcu sic dictus. "Nam quid est," interrogat vir doctissimus, "quare ille liberator penatium Agamemnonis Scytha dicatur?" Imo δορυσθενὴς ἀνὴρ Σκύθης nihil aliud est quam ferri prosopopœia; quod verissime adnotavit Botheus; ut in Theb. 724. ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος,

δορυσθενὴς ἀνὴρ Σκύθης,
τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα
ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης,
σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;
ΗΛ. ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ·
[κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω]
νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.
ΧΟ. λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
ΗΛ. ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.

κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός, ὠμόφρωνσίδαρος. Ibid. 816. δισσὼ στρατηγὼ διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.

154. σκυθικὰ τ' ἐν χεροῖν Robortellus, quod probat H. Stephanus.

156. ἔνεργα Turn. ἐν ἔργῳ recte tuetur Abresch. ex Eurip. Iph. T. 1190. Οὐκ οὖν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν; Xenoph. Cyr. VIII. 104. ὡς δὲ ἤσθετο Ἀρταφέρνης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτός.

Ibid. 'πιάλλων Musgravius.

157. Pro σχέδια v. l. ἕτοιμα memorat Schol. ξίφη pro βέλη substitui vult Pauwius, probante Schutzio, renitente Hermanno; qui monet nihil in Æschylo frequentius esse, quam ejusdem verbi in eodem loco crebræ repetitiones. In hoc autem loco inueleganter fieri, nemo est qui neget. Scholiasta videtur legisse ξίφη: hæc enim est observatio ejus; αὐτόκωπα: τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα, καὶ οὐ πόῤῥωθεν ὥσπερ τὰ βέλη.

158. Aldus Choro continuat: dein post v. 160. personas invertit usque ad v. 176. ἀπότου Ald. Guelph. εὐπότους Rob.

159. μεγίστη Ald. Rob. Turn. Steph. μέγιστε Jacob. Stanl. Ceterum sagaciter vidit Hermannus, hunc versum omnino ad alium locum pertinere, cujus indicium præbet v. 118. ubi vide notata. Robortellus ad hunc versum notat, locum omnino mancum esse.

161. λέγοις, ἀνορχεῖται Ald. Rob.

ΧΟ. τίνος ποτ' ἀνδρός, ἢ βαθυζώνου κόρης;
ΗΛ. εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
ΧΟ. πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;
ΗΛ. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.
ΧΟ. ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
ΗΛ. καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.
ΧΟ. ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.

163. *βαθῦ, ζώνου* Ald. mox *τόδ' ἐπί.*

166. *κείρετό* Ald. Rob. De constructione vid. Monk. ad Eurip. Alc. 117.

167. *ἐχθροῖς* Ald. Turn.

168. *καρτιδεῖν* Ald. Hunc locum aperte ridet Euripides in El. 519. a Stanleio laudatus, *Οὐκ ἄξι' ἀνδρός, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις, Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ Δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν. Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος; Ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς, Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς· ἀλλ' ἀμήχανον. Πολλοὺς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γέρον.* Tangit etiam Aristophanes in Nub. 534. a Stanleio citatus: *Νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κάτ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμῳδία Ζητοῦσ' ἦλθ' ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. Γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.* Ubi Scholiasta, *Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους· ἐν ᾧ Ἠλέκτρα παραγινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν.* Similis fere absurditas est in Odyss. Δ. 141. ubi Menelaus et Helena Telemachum, tunc primum visum, ex vultu ejus et capillis agnoscunt. Hanc tamen agnitionem *ἐκ συλλογισμοῦ* non reprehendit Aristoteles de A. P. XVI. *τετάρτη δὲ (ἀναγνώρισις) ἡ ἐκ συλλογισμοῦ· οἷον ἐν Χοηφόροις, ὅτι ὅμοιός τις ἐλήλυθεν, ὅμοιος δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἢ Ὀρέστης· οὗτος ἄρα ἐλήλυθε.* Æschyli ratiocinationem defendit Stanleius: "Non enim Electra ex similitudine crinium colligit Orestem esse qui *τὸν βόστρυχον* dedicavit, sed satis apte rationis calculos ponit; neminem scilicet illic crines depositurum, nisi qui Agamemnonem cognatione prope contingeret: non id facturam Clytæmnestram, nec a se factum esse; ideo ab Oreste Electræ simili." Idem bene observavit Schol. in Sophocl. El. 909. a Stanleio citatus.

ΗΛ. *αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.*
ΧΟ. *μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ᾖ τόδε;*
ΗΛ. *μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.*
ΧΟ. *καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;*
ΗΛ. *ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρί.*
ΧΟ. *οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,*
εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
ΗΛ. *κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον*
χολῆς· ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει.
ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψια πίπτουσί μοι

170. *αὐταῖσιν ἡμῶν* Turn. Steph. Stanl. *αὐτοῖσιν ἡμῖν* Ald. Rob. Med. Guelph. Porson. Alterum probat Butlerus; sed Æschylus dixisset potius *αὐτῶν ἡμετέραις*.

171. *κρύαδα* Ald. Grammatici docent particulam *μῶν* compositam esse ex *μή*, et *οὖν* vel *ὦν*: quod si verum sit, quomodo stare simul possunt *μῶν οὖν*? An legendum *μῶν οὐκ Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ᾖ τόδε*? *Vereor ut hoc sit Orestæ donum.* *μὴ οὐ δῶρον ᾖ* idem valet ac *δῶρον οὐκ ἂν εἴη*. Herodot. V. 79. *ἀλλὰ μᾶλλον μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ χρηστήριον*, *veremur potius ut hic sit oraculi sensus.*

174. *ἔπεμψεν καὶ τὴν* Ald. Rob. Guelph. *καὶ τὴν* etiam Turn. Mox *πατρός* Ald. Rob. Med. Guelph. Infra 509. *Θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις Ἐπέμπετ'.*

176. *ψαύσῃ* Ald. Rob. Guelph.

177. *πρόσεπι* Ald. *πρόσεστι* Turn. *καρδίᾳ* Scal. Stanl. Pauw. Abresch. Sed *καρδίας*, librorum lectio, defendi potest; si utrumque genitivum ex *κλυδώνιον* pendere facimus. Schol. *καρδίας κλυδώνιον*: *κίνησις τῆς χολῆς τῆς κατ' αὐτόν.* (l. *αὐτήν*.)

178. *ἐπαίθην* Ald. Rob. Med. *ἐπώσθην* Turn. H. Steph. *διαλταίῳ* Med. et MS. apud Robort. Facilis est mutatio litteræ *μ* in *λ*.

179. *δίψιοι* edd. vet. *δ' οὐ δίψιοι* Musgr. *διψίων* vel *διψίῳ* Pauw. *διψίων* Schutz. *oculis præ nimio fletu siccis.* Agam. 860. *Ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών.* Glaucus in Epigr. citatus ad

σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος,
πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
ἐμή γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη.
ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου
βροτῶν Ὀρέστου· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.

Theb. 693. Ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ Δάκρυ. Mox πίπτουνι Ald.

180. ἄφρακτοι Ald. Rob. Med. Guelph. In Pers. 170. Ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν. Reisig. Conj. in Aristoph. p. 128. conjicit μέριμνα φρακτός, 'cura inclusa et fixa,' quem sensum vix dabit adjectivum φρακτός.

Ibid. δυσχύμου Turn.

181. ἐλπίζῳ Ald.

183. κατανοῦσ' Ald.

184. ἐμῇ δὲ Ald. ἐμὴ δὲ Rob. Turn. ἐμή γε Porson. "Sed retinendum videtur δὲ, ut referatur ad μὲν in ἡ κτανοῦσά μιν subauditum." Butler. quicum facit Elmsleius ad Eurip. Med. 940. Sed diversa est ratio hujus loci, atque eorum, quæ ibidem protulit vir egregius, ut monstraret μὲν in priore sententiæ membro interdum reticeri. Dicere quidem potuit Æschylus ἡ ἄλοχος αὐτοῦ, ἐμὴ δὲ μητήρ, vel ἡ κτανοῦσα αὐτόν, ἐμὲ δὲ τεκοῦσα, non item ἡ κτανοῦσα αὐτὸν, ἐμὴ δὲ μήτηρ. Consulat velim lector exempla ab Elmsleio congesta. Particula γε in hoc loco propriam vim exserit; valet autem *scilicet;* ut in Eurip. Andr. 247. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μητήρ γε σή, quem locum citat Elmsleius.

185. πειπαμένη Ald. δύσθεος mavult Pauwius. Sed recte interpretatur Schol. τὸ δύσθεον φρόνημα, οὐδαμῶς ἐπώνυμον μητρός, πεπαμένη.

186. αἰνέσθω Ald. Constructio imperfecta est. Schol. τάδ' αἰνέσω: λείπει οὐκ ἔχω. Si omnia recte se habent, potest esse aposiopesis quædam post Ὀρέστου. Sed forsan legendum ἐγὼ δὲ πῶς—;?

188. σαίνομα Ald.

φεῦ.
εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην·
ἀλλ' ἦ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,
εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἤ, ξυγγενὴς ὤν, εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί,
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε, καὶ τιμὴν πατρός.
ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα,
οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,

189. εἴθ' et εὔφρον Ald. ἔμφρον' Aurat. Stanl. Schutz. Hermann. Vid. ad Pers. 778. Sed dura locutio est φωνὴ ἔμφρων, et sensum satis aptum præbet lectio vulgata.

190. μὴ κηνυσσόμην Ald. Rob. μὴ κινυσσόμην Turn. De constructione ὅπως μὴ ἐκινυσσόμην vid. Matthiæ G. G. §. 520. Obs. 5.

191. ἀλλ' εὖ σαφηνῆ edd. vet. ἀλλ' ἦ Canter. Hermann. ἀλλ' ἦν Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. quod quidem constructionem satis expeditam reddet, si legimus insuper σαφές μοι. Porsonus vero in schedis, ἀλλ' εὖ σάφ' ἤδη. Nihil horum probo. Schutzius scribit ἀλλ' ἦ σάφ' ἦν μοι, quod ne Græcum quidem esse arbitror.

Ibid. ἀποπρίσαι Med. ἀπέπτυσα Ald. quod probant Botheus et Butlerus, quominus recipiatur vetat prosodiæ lex, a Porsono prolata ad Eurip. Orest. 64. et ab Erfurdtio et Hermanno stabilita ad Sophocl. Aj. 1109. ἀποπτύξαι Rob. Pors. ἀπέπτυσ' ἂν G. Burges. Schol. ἀποπτύσαι: μισῆσαι.

192. εἴπερ ἀπευχθροῦ Ald. γ' omittunt etiam Rob. Turn.

193. εὖ γε pro εἶχε Hermannus.

194. τιμὴν edd. vett. τιμὴ P. Voss. Pauw. Schutz. τιμὴν retinere videtur Hermannus, Obss. Crit. p. 71. Voluit tamen τιμή, nam vertit *ornamentum tumuli et honos patris.* τιμὴν legerat Scholiasta; ἄγαλμα τύμβου: λείπει ἡ εἰς. Et stare quidem potest. Agam. 217. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι | θυγατρὸς γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν, | καὶ προτέλεια ναῶν. De hac constructione vid. Matthiæ. G. G. §. 432. Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 39.

στροβούμεθ'. εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν.
καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
ποδῶν ὅμοιοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν,
αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ ξυνεμπόρου τινός.

199. Totam hanc *ἀναγνώρισιν* a sciolo quodam intrusam fuisse suspicatur Schutzius. Vv. 203, 204. ejectos vult Hermannus. Eichstadius substitui vult v. 204. in locum v. 200. Butlerus vero vv. 195—198. transponendos censet post v. 204. ut illa *εὔχου τὰ λοιπὰ* statim post Electræ preces subjungantur. Et hæc quidem correctio verisimilis videtur. Ceterum hanc agnitionis partem Euripides perstrinxit, a Stanleio allegatus, in Electr. 534. *Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; εἰ δ' ἐστὶν τόδε, Δυεῖν ἀδελφοῖν ποὺς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος, Ἀνδρός τε καὶ γυναικός· ἀλλ' ἀρσὴν κρατεῖ.* "Postremam vero partem, tanquam ab omni plane ratione alienam deridendam spectatoribus propinat ibid v. 541. *Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονός, Νέαν μ' ἔτ' οὖσαν; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους, Πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταὔτ' ἂν φάρη, Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;*" Quod Euripides Æschylo vitio vertit, id pulcherrimum et omnino naturæ consentaneum esse arbitror. Notum est apud nostrates proverbium, homines in undis perituros vel stipulas captare. Quid mirum, si, in re desperata, vel levissimam spei occasionem avide captaverit Electra, quum jamdudum Orestæ reditum cupide expectasset? Quinetiam ipsa suspicionum levitas mentem indicat a recto statu nonnihil dejectam, et a quovis momento in hanc vel illam partem facile impulsam. Accedit, ut recte observavit Botheus, quod tumulus regis desertus erat, iram Ægisthi et Clytæmnestræ timentibus Argivis, unde non male de Oreste ejusque aliquo sodali cogitat virgo. Porro ipse poeta in iis quæ loquitur Orestæ persona vv. 219. sq. ostendit se, quam leve fuerint *ἀναγνωρίσεως* rationes, satis intellexisse. Æschyli partes egit Eichstadius in ephem. Ienen. 1797. quem librum nondum vidi.

202. Aliter interpungit Aldus, nempe, *αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ συνεμπόρου τινὸς Πτέρναι. τενόντων δ' ὑ μ.*

πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαί, μετρούμεναι
εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
πάρεστι δ' ὠδὶς, καὶ φρενῶν καταφθορά.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους
εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.
ΗΛ. *ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ;*
ΟΡ. *εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.*
ΗΛ. *καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένῃ βροτῶν;*
ΟΡ. *ξύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.*
ΗΛ. *καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;*
ΟΡ. *ὅδ' εἰμί. μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον.*
ΗΛ. *ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;*
ΟΡ. *αὐτὸς κατ' αὐτοῦ τἆρα μηχανοῤῥαφῶ.*

205. *πάρεστιν ὠδὶς* P.

206. Personarum notæ turbantur in edd. vet.

208. *ἐπεὶ τοίνυν* Ald. Guelph. *τί νυν* Turn. quod nescio an præstet.

209. *ὅνπερ* Rob. *ἐξήνκου* Ald. Sophocl. El. 2. *νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι Παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.* Theocrit. X. 17. *ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.* Plato Symp. p. 192. E. *ἀλλ' ἀτεχνῶς οἴοιτ' ἂν ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει.*

211. *ἐκπαγλουμένης* Ald. Med. Guelph. *ἐκκαλουμένην* P. Pearson. *σοι 'κπαγλουμένῃ* Pauw. Bothe.

213. *μάστευ'* Rob. Vid. ad Agam. 1067.

214. Interrogationis notam Heathio auctore, adposui. Confer Monk. ad Eurip. Hippol. 936. Infra 762.

215. *κατ' αὐτοῦ ταῤῥα* Ald. Med. MS. ap. Rob. *τ' ἄρα* Rob. *γ' ἄρα* Turn. *γ' ἆρα* ceteri. *τἆρα* reponendum vidit Salvinius. Supra 106. *ἐμοί τε καὶ σοὶ τἄρ' ἐπεύξομαι τόδε.* Vid. Monk. ad Eurip. Hipp.

ΗΛ. ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾷν θέλεις;
ΟΡ. κἀν τοῖς ἐμοῖς ἆρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.
ΗΛ. ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω;
ΟΡ. αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ·
κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς,
ἀνεπτερώθης, κἀδόκεις ὁρᾷν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.
ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός,

443. Elmsl. ad Heracl. 269. Eadem correctione indiget Eurip. El. 472. Interrogationis notam adposui ad v. 216.

217. καὐτοῖς Rob. ἐμοῖσιν ἆρ' Ald. Rob. ἐμοῖσιν, εἴπερ Steph. κἀν τοῖς ἐμοῖς ἆρ' habent Turn. Pors. Schutz.

218. τάδ' ἐγώ σε προυνέπω Ald. τάδ' ἐγὼ σε προυννέπω Rob. τᾆδ' ἐγώ σε προὐννέπω Turn. ταῦτ' ἐγώ σε προυννέπω Pors. Atqui προεννέπω dativum personæ regit: vid. Eumen. 98. Eurip. Med. 352 τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω Aurat. quod verum puto. Agam. 155. Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ- | τῷ φίλον κεκλημένῳ, | τοῦτό νιν προσεννέπω. Et sic Schutz. Butler.

219. μὲν νῦν Ald. Rob. Steph. μὲν οὖν Turn. Scalig. Aur. Canter. Stanl. Schutz. Dorvill. ad Charit. p. 701. † μὲν νῦν Pors. αὐτόν με νῦν P. Butler. Sed requiritur particula μέν. αὐτὸν μὲν ὁρῶσα δυσμαθεῖς—κουρὰν δ' ἰδοῦσα ἀνεπτερώθης. Mox ὁρᾷ pro ὁρῶσα Ald.

220. κουρὰν τ' Rob. κηδίου Ald.

221, 2, 3. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Turn. Steph. 221, 222. transponuntur in Rob. Heathii ac Porsoni ordinem secutus sum.

224. τὸ μὴ Rob. σκέψαιτο μὴ Ald.

225. ἰδοὺ edd. "ἰδοῦ με, et ἴδε μὲ recte dicitur, et utrumque, ni fallor, Attice: sed ἰδοὺ adverbialiter ponitur sine casu, sicut ἰδὲ est conjunctio." Oudendorp. ad Thom. M. p. 468. Recte igitur in hoc loco ἰδοῦ reposuit Abresch· ut in 241. Mox χειρός Ald.

σπάθης τε πληγάς, εἰς δὲ θηρίων γραφήν.
ἔνδον γενοῦ· χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.
ΗΛ. ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός,
δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσει πατρός.
ὦ τερπνὸν ὄμμα, τέσσαρας μοίρας ἔχον
ἔμοι· προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
πατέρα τε, καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει

226. ἠδὲ θηρίων γ. Turn. ἐν δὲ Pauwius; haud male. Sophocl. Oed. T. 27. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει, ubi vid. Elmsleium. (Nisi tamen in isto loco, quod potius suspicor, tmesis sit pro ἐνσκήψας, uti etiam accepit Auctor Appendicis ad Scapulæ Lexicon) Callim. H. Dian. 137. μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή, Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή, 'Εν δὲ καὶ 'Απόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι. Alia exempla dabunt Philemon ap. Stob. VIII. p. 53. Herodot. II. 172. 176. VI. 86. 28. Theocrit. II. 68. Sed in hoc loco satis bene se habet εἰς δὲ, i. e. ἰδοῦ εἰς θηρίων γραφήν. Commate tantum post hunc versum distinguunt Canter. H. Steph. Ceterum θηρίον Ald. θηρίου Rob.

227. μενοῦ Ald. Guelph. μὲν οὖ Turn. Dein μήκπλαγιῆ Ald. μηκπλαγιῶ Rob. μὴ'κπλαγηῖ Med.

228. οἰδωνῶν Ald. Guelph. Ex his et similibus corruptelis satis liquet, quod olim monui, codicem Guelpherbitanum ex editione Aldina transcriptum fuisse.

230. σωτήριος Schutz. Sed monuit Hermannus recte dici Orestem δακρυτὸν ἐλπίδα σπέρματος σωτηρίου, Agamemnonis filium sospitatorem, cujus videndi spes deplorata jam fuerit. σωτήριον G. Burges. ad Eum. 879.

232. ὄνομα reponi jubet Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 415. Atque ita Hermannus ad Eurip. Hec. 433. Receptam lectionem servandam arbitratur Porsonus ad Or. 1080.

234. πατέρος Turn. Steph. Stanl. πατέρα σὲ Schutz. Mox ἐσσέ μοι Ald. ἐπ' ἐμοὶ, factum postea ἐσσε' μοι, Med.

στέργηθρον,—ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται—
καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου·
πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων.
μόνον Κράτος τε, καὶ Δίκη, ξὺν τῷ τρίτῳ,
πάντων μεγίστῳ, Ζηνί, συγγένοιτό μοι.
ΟΡ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ·
ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός,
θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
δεινῆς ἐχίδνης. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς
θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω,
ὁρᾷν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
καὶ τοῦ θυτῆρος καὶ σὲ τιμῶντος μέγα

236. θυθείσης Turn.

238. μόνος Ald. Rob. Med. Hunc versum et 239. Oresti tribuit Turn. Mox σοι pro μοι reponi volunt Stanl. Schutz.

240. πρηγμάτων Ald.

241. ἰδὸν Ald. ἰδὼν Turn. γέννα νιναῖε τοῦ Ald. γεννᾶνιν αἰετοῦ Med. γέννα νῦν αἰετοῦ Rob. γένναν εὖνιν Turn. Steph. ἀετοῦ Pors. quod dubito an non recipiendum fuerit.

242. σπιράμασιν Rob. σπειρήμασι Heathius; rectius vero σπείραμα, a σπειράω formatum.

243. ἀπορφανισμένους Ald. Rob.

244. ἐντελεῖς Pauw. Schutz. ἐντελής, ad γένναν referendum est.

245. θῆρα πατρῷα Ald. Med. Guelph. θῆραν Rob. προφέρειν Ald. Dein σκηνώμασιν edidit Botheus, quæ quidem forma usitatior est.

248. ἔχοντες Ald.

249. καίτοι θυτῆρος Musgrav. Sed idem fere valet καί, sic positum, et articulus omnino requiritur.

πατρὸς νεοσσοὺς·τούσδ᾽ ἀποφθείρας, πόθεν
ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
οὔτ᾽ ἀετοῦ γένεθλ᾽ ἀποφθείρας, πάλιν
πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ᾽ εὐπιθῆ βροτοῖς·
οὔτ᾽ ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ᾽ αὐανθεὶς πυθμὴν
βωμοῖς ἀρήξει, βουθύτοις ἐν ἤμασι.
κόμιζ᾽· ἀπὸ σμικροῦ δ᾽ ἂν ἄρειας μέγαν
δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.
ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός,
σιγᾶθ᾽, ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
γλώσσης χάριν δὲ πάντ᾽ ἀπαγγείλῃ τάδε
πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ᾽ ἐγώ ποτε
θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

251. εὔθυνον Ald. Turn.

253. ἕλοις ἂν Ald. Turn. Mox εὐπειθῆ omnes. Ut mihi quidem videtur, εὐπιθής est forma poetica. Vide quæ dixi ad Prom. 341.

255. βουθύτοις ἐγήμασιν Ald.

256. δαναρίας μέγαν Ald. Rob. Mox κάρτα deest in Rob.

260. Sic Ald. Turn. Steph. ἐπαγγείλῃ Rob. Porsonus edidit ἀπαγγελεῖ, citra necessitatem; nam quum recte dicatur ὅπως μὴ πεύσεται, vel ὅπως μὴ ἀπαγγείλῃ, quid vetat, quominus utraque constructio in eadem sententia usurpetur? Eurip. Phœn. 90. Ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον, Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, Κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, λόγος. "Diversos modos," inquit Porsonus, "jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant." Si qua vero temporum diversitas apud Euripidem innuitur, eadem certe in hoc loco intelligenda est.

261. Aristoph. Ach. 1156. ὅν ἔτ᾽ ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον—ubi Berglerus hunc locum contulit, et Eurip. Med. 164. ὅν ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοιμ᾽ | αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους.

ΟΡ. οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
χρησμός, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾷν,
κἀξορθιάζων πολλά, καὶ δυσχειμέρους
ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
ἀχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον·
αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
τίσειν μ', ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῷν νόσους,
σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις

263. οὔτι Ald. Rob. Conf. Eum. 61. Λοξίᾳ μεγασθενεῖ. Ibid. 63. Apollo ait, Οὔτοι προδώσω.

265. κἀξοθριάζων Ald. κἀξορθριάζων Rob. Med.

266. ὑφ' ἧς παρθμὸν Ald. Turn. Guelph. Botheus edidit ὑφ' ἧπαρ τοὐμόν.—"*Accius in Epigonis ap. Nonium* p. 185, 20." R. P. "*Ullo pro ultus fuero. Accius Epigonis. Qui nisi genitorem ullo, nullum meis dat finem miseriis.*"

269. ἀποχρηματοῖσι Ald. ἀποχρῆμα τοῖσι Turn. Steph. ἀποχρημάτοισι Canter. ἀχρημάτοισι Robortellus, ex correctione Sophiani. Et sic P. Scalig. Pers. 172. Μήτ' ἀχρήματοισι λάμπειν φῶς. Eadem est utriusque vocis significatio. *Ibid.* ταυρούμενος Turn.

273. τὰς δὲ Rob. Pauw. Ceteri τάσδε. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 756. ὡς ἔφη λέγων, confert h. l. et Agam. 198. ἄναξ τόδ' εἶπε φωνῶν. Pene suspicor legendum βροτοῖσι φάσκων, *dictitans*, potius quam πιφαύσκων *ostendens*. Musgravius autem conjiciebat, πιφαύσκειν εἶπε γαστέρων νόσους, Σαρκῶν τ'. Locum recte explicat Scholiasta; τοὺς μὲν γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφασκε, πρὸς ἀφοσίωσιν 'Αγαμέμνονος, ὡς μὴ ἐκδικήσαντας· ἡμᾶς δὲ σωματικῶς φθαρῆναι.

274. ἐπεμβατῆρας P. Aurat. quod et ego malim.

λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.
ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων,
ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας,
ὁρῶντα λαμπρὸν, ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.
τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος,
κινεῖ, ταράσσει· καὶ διώκεται πόλεως

276. ἐπαντέλλει Ald. Guelph. Med. Hunc versum citat Auctor Etym. M. p. 530, 51. Etymol. Gudian. p. 338.

277. ἄλλας τε φωνεῖ edd. vet. Correxit Stanleius, post Auratum. ἐριννύων Turn. ἐριννύων Ald. Rob. Vid. Gloss. in Prom. 53.

278. ματρῴων Rob. e conjectura. Mox omnes post τελουμένας plene interpungunt.

279. ὁρῶν τε λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶν τ' ὀφρύν Pauw. sc. *Apollo.* Heathius vero legit, ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶν γ' ὀφρύν. Oblitus scilicet ὀφρύν feminini generis esse. Sensus est, ***alias etiam prædixit Furiarum aggressiones me clare visurum esse, vel in nocturnis tenebris:*** sicut infra ait Orestes, Ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ. Eumen. 104. Εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Neque tamen hæc omni ex parte mihi placent. An legendum ὁρῶντα λαμπρόν μ', an hic versus transponendus post v. 282?

281. προτροπαίων Ald.

283. διώκεσθαι Ald. Med. unde Porsonus edidit διωκάθει. "Rarior verborum forma in αθω," inquit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 87. "et ab Atticis in paucis tantum recepta, velut, διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπεικάθω. His κιάθω adjicit Etymolog. M. p. 8, 18." Horum tamen verborum præsens tempus nusquam legi, nisi apud grammaticos,' docet Elmsleius ad Eurip. Med. p. 113. not. et rectius scribi διωκαθεῖν, εἰργαθεῖν, &c. aoristo tempore. In hoc loco certe non requiritur mutatio, si διώκεται sensu passivo accipiatur. De verbis in άθω, sive αθον, vid. etiam Valckenaerii Adnot. in Thom. Mag. p. 156. Alius generis sunt ὁρμάθω et πελάθω.

χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός,
βωμῶν τ᾽ ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν· δέχεσθαι δ᾽, οὔτε συλλύειν τινά·
πάντων δ᾽ ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.
τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι.
κεἰ μὴ πέποιθα, τοὖργόν ἐστ᾽ ἐργαστέον·
πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι —

285. κρατερὸς Ald. μέρους Rob.

286. Sic Turn. Schutz. Reliqui λίβος.

287. In edd. vetustioribus ita interpungitur hic locus: Βωμῶν τ᾽ ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς Μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά. Porsonus, (Opusc. p. 211.) legebat, Βωμῶν τ᾽ ἀπείργειν, οὔτε συλλύειν τινα, Πάντων δ᾽ ἄτιμον οὐχ ὁρωμένην πατρὸς Μῆνιν δέχεσθαι, κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ. Sed meliorem viam iniit Hermannus de Metr. Pindari I. 5. et post eum Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 817. οὔτε simili modo supprimitur Agam. 515. Πάρις γάρ, οὔτε συντελὴς πόλις, Ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. ubi vide quæ adnotavi in ed. secunda. δέχεσθαι ad hospites referri certissimum est. Conf. Glossar.

288. συλλούειν Casaub. et Heath. qui confert Sophocl. Oed. T. 248. μήτε χέρνιβας νέμειν. Sed hoc non est συλλούειν. Verum puto συλλύειν, *operam præstare in expiando scelere.* Modus describitur in Eumen. 440.

289. πάντως Bigot.

292. Hermannus Obss. Crit. p. 76. corrigit κεἰ μὴ πεποίθω, quia indicativus significare videatur Orestem non credere oraculo. Idem vero ad Viger. 304. scribit κεἰ μὴ 'πεποίθη, τοὖργον ἔστ᾽ ἐργαστέον. Sed si plusquam perfectum præcedit, sequi debet imperfectum ἦν, vel ἂν ἦν.

Ibid. τοὖργον ἐργαστέον Ald. ἐξεργαστέον Turn. Steph. Stanl. Pors. ἔστ᾽ ἐργαστέον Rob. Med.

293. συμπίπτουσιν edd. vet. συμπίτνουσιν conjecit H. Steph. et sic Schutz. Porson.

θεοῦ τ᾽ ἐφετμαί, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία —
τὸ μὴ πολίτας, εὐκλεεστάτους βροτῶν,
Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενί,
δυοῖν γυναικοῖν ὧδ᾽ ὑπηκόους πέλειν.
θηλεῖα γὰρ φρήν· εἰ δὲ μή, τάχ᾽ εἴσεται.

ΧΟ. ἀλλ᾽ ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν
τῇδε τελευτᾶν,
ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
Ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
γλῶσσα τελείσθω — τοὐφειλόμενον
πράσσουσα Δίκη μέγ᾽ ἀϋτεῖ —
ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
πληγὴν τινέτω. ΔΡΑΣΑΝΤΙ ΠΑΘΕΙΝ,
τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΟΡ. ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι στρ. ά.
φάμενος, ἢ τί ῥέξας,
τύχοιμ᾽ ἂν ἕκαθεν οὐρίσας,

295. καὶ πρὸς, πιέζει Abresch. Hunc versum, et qui proxime præivit, parenthetice sumendos esse vidit Botheus; πολλοὶ ἵμεροι, ἤγουν θεοῦ ἐφετμαί, καὶ πατρὸς πένθος, καὶ χρημάτων ἀχηνία, ξυμπίπτουσιν εἰς ἕν, ἤγουν τὸ μὴ πολίτας κ. τ. λ.

297. ἀδόξῳ Rob. sed ex conjectura Sophiani; MS. enim εὐδόξῳ.

302. ᾗ Ald.

303. ἀντὶ γὰρ Rob.

305. δίκης Ald. δίκην μέγαντι Rob. δίκηα μέγαυτι Med.

309. μάτερ αἰνόματερ Rob.

310. ῥέζας Ald.

311. Hermannus in Obss. Crit.

ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
σκότῳ φάος ἰσόμοιρον;
χάριτες δ' ὁμοίως

ubi totum hunc locum in antistrophica redegit, lectionem receptam sequitur, quam repræsentavi. Sed in Annot. ad Viger. 284. citat τύχοιμ', ἄγκαθεν οὐρίσας, sine ἄν, quam tamen particulam in hujusmodi locutionibus omnino requiri arbitror, quidquid contra dixerint ipse Hermannus, et Reisigius in Comment. de vi et usu particulæ Ἄν, p. 133. Infra 412. Τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; Agam. 1241. τί νυν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; Sophocl. Œd. C. 221. Ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ Τύχοιμ' ἂν εἰπών; Jure autem negat Dobræus ad Porsoni Aristoph. p. (103.) "adhuc satis probatum, in his formulis ἂν unquam omisisse tragicos, nisi forte, de quo ipso valde dubitat, in melicis; multo minus comicos." Vid. Mus. Crit. Cantab. I. p. 190. Cum hoc loco comparandus Eurip. Or. 1223. ubi Orestes patrem sic invocat; Ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας, πάτερ, Καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν Τοῖς δεομένοισι. De ordine stropharum videndus est Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 736.

313. σκότου Pearson. ἰσοτίμοιρον Ald. Rob. Med. Guelph. † ἰσόμοιρον Porson. forte ob productum ι. Observavit autem ad Orest. 9. Etymologi dictum de priore in ἴσος apud scenicos semper correpta, de simplice ἴσος verum esse; compositum ἰσόθεος primam producere in Æschyl. Pers. 80. ἰσόμοιρος primam corripit in Sophocl. El. 86. ὦ φάος ἁγνόν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, ubi Erfurdtius reponi jubet apud nostrum, ἀντίμοιρον, cui favere videatur Scholiastæ interpretatio; ἔκαθεν οὐρίσας: πόῤῥωθέν σου ἀφοριζόμενος· σὺ μὲν γὰρ ἐν σκότῳ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ φωτί. ἐνάντιον γὰρ τὸ φῶς τῷ σκότῳ. Ab Hermanno intelligitur *lux contigua tenebris.* Sed tota hujus loci difficultas ex eo pendet, quod non perspexerunt interpretes φάος accusativum esse, ad participium οὐρίσας pertinentem; sensus est, *Quid dicam aut quid faciam, ut prospero flatu e longinquo, ubi te habent cubilia, mihi expedire possim lucem tenebris æqualem?* (i. e. lætam fortunam, quæ calamitates compensare queat; ut *post tantos renoventur gaudia luctus.*) Cum hoc optime quadrant sequentia, *tum vero gratiæ celebrarentur, lessus honorem ferens Atridis pristinis ædium dominis.* Schutzius vertit ὁμοίως *tamen,* quasi idem esset ac ὅμως.

κεκλῇντ' ἄν, γόος εὐκλεὴς
προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.
ΧΟ. τέκνον, φρόνημα τοῦ — στρ. β'.
θανόντος οὐ δαμάζει
πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς.
ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων·
πατέρων τε καὶ τεκόντων
γόος ἔνδικος ματεύει
τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.
ΗΛ. κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει — ἀντ. α'.
πολυδάκρυτα πένθη.

315. κέκληται Ald. Guelph. Schutz. Ceteri κέκληνται. Musgravius "κέκληται subj. a κέκλομαι." Equidem rescripsi κεκλῇντ' ἄν. De hac forma optativi vide Elmsleium ad Eurip. Heracl. 283. Dobræum ad Aristoph. Plut. 992.

316. πρόσθε δαμεῖσ' Musgr. πρὸς θοδόμοις Ald. Schol. τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδ' ἤδη. (Eurip. Med. 139.)

319. πυρὸς ἡ μ. Ald. Rob. Turn. Articulum omisit Porson: et sic Burneius.

321. ὀτοτύξεται. Rob.

323. πατέρων δὲ Hermann. Butlerus conjicit πατέρων δὲ καὶ θανόντων, *quamvis mortuorum*. καὶ τέκνων A. Bigot. Stanl.

325. Schol. ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. ὅμως οὐκ ἠρεμεῖ ἡ ψυχή· ζητεῖ γὰρ παντελῶς ταρασσομένη τὴν ἐκδίκησιν. unde ποινὰν pro τὸ πᾶν reponunt Schutzius et Hermannus. Sed manifestum est, interpretem Græcum voces τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι-τὴν ἐκδίκησιν, supplere, ut id quod subaudiendum est, indicet. Musgravius hæc extudit, κόπαν' ἀμφιλαφῆ χαραχθείς i. e. ὀργισθείς.

326. νῦν edd. vet. νυν Stanl. et post eum reliqui. Personarum notas confundit Robortellus, Oresti tribuens 328—331. 333, &c.

δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος
θρῆνος ἀναστενάζει.
τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται,
φυγάδας θ' ὁμοίως.
τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
οὐκ ἀτρίακτος ἄτα;

ΧΟ. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων
θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις
νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.

ΟΡ. εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ στρ. γ'.
πρός τινος Λυκίων, πάτερ,

328. τοῖς ἐπιτυμβιδίοις Ald. Rob. τοὺς ἐπιτυμβιδίους Turn. τοί σ' ἐπιτυμβίδιος Pors. ἐπιτύμβιος Hermann. Butlerus confert Agam. 1556. (1525.) Τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ — πονήσει; Altera forma occurrit v. 336. unde hic etiam reposuit Porsonus.

329. θρήνους Ald. Turn.

332. ἄτ' ἐν κακῶν Ald. αὖτε κακῶς Turn. Agam. 204. τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;

333. Interrogationis notam posuerunt Schutz. Hermann. Porson.

334. ἀλλ' ἐκτ' ἂν Ald.

335. θήη Ald. Rob. Med. Guelph.

337. παίων edd. παιὰν Jacob. Vide notata ad Theb. 254. quibus hoc tantum adjecerim, παιών Ionicam, παιάν vero Doricam formam fuisse ejusdem nominis. Mox ἐμβασιλείοις Ald. et νεοκάτα.

338. Repetenda est particula ἂν ex v. 334. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 150. not. φίλον κομίζει Ald. φίλον κομίζοι Rob. Med. φίλον γὲ κομίζοι Turn. Steph. κομίσειεν Porson. Hermann. Schutz.

340. πόρτινος Ald. Mox κατεναρίσθης edd. ante Porson.

δορίτμητος κατηναρίσθης.
λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν,
τέκνων τε κελεύθοις
ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας,
πολύχωστον ἂν εἶχες
τάφον διαποντίου γᾶς,
δώμασιν εὐφόρητον.
ΧΟ. φίλος φίλοισι τοῖς ἀντ. β'.
ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
πρόπολός τε τῶν μεγίστων
χθονίων ἐκεῖ τυράννων·

341. δορίδμητος Stanleii conjectura est. Malim δορίκμητος. Cum hoc loco comparandum est Pelei votum apud Eurip. Andr. 1184. Εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἦναρε δαίμων, Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν. Sophocl. El. 94. Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν. Uterque colorem traxit ex Odyss. A. 236. ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην, Εἰ μετὰ Ϝοῖς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, Ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε· Τῷ κέν Ϝοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, Ἠδέ κε καὶ Ϝῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Conf. etiam Virgil. Æn. I. 98. et Appian. Hann. p. 571. citatum a Toupio in Suid. I. p. 202.

342. εὔκειαν Ald. et mox τ' ἐκελεύθοις.

344. ἐπὶ στρατὸν Ald. Guelph. Mox κτίσσας Ald. Rob. Turn. et sic Hermannus.

346. διὰ ποντίουτας Ald. διαποντιουτας Rob. διαποντίου τᾶς Med.

348. Hanc Antistropham, Hermanno jubente, Choro libenter adsignavi.

349. τοῖς ἐκεῖ. ἐκεῖ κ. θ. Ald. Turn. θανοῦσιν Ald. Rob.

350. καὶ τὰ Ald.

βασιλεὺς γὰρ ἦς, ὄφρ' ἔζης,
μόριμον λάχος πιπλάντων
χεροῖν πεισίβροτόν τε βάκτρον.
ΗΛ. μηδ' ὑπὸ Τρωΐοις ἀντ. γʹ.
τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
μετ' ἄλλῳ δουρικμῆτι λαῷ

354. ἦσθ' Abreschius; quod quidem magis Atticum esse aiunt Moeris et Thomas Magister. Dein ὄφρα ἔζης edd. vet. ὅτ' ἔζης mavult Butlerus. Vel hic versus in parenthesi legendus, vel vertendum cum Butlero, *Rex eras, quamdiu vivebas, eorum omnium qui sortem illam fato præscriptam manibus sceptroque populos regente adimplebant.* Displicet tamen πιπλάντων sine articulo.

355. πιμπλάντων edd. vet. πιπλάντων Heath. probante Butlero, qui monet πίπλημι formatum esse a πλέω, sicut τίθημι a θέω. Vide Glossar. in Pers. 815. Correptionem vocalis ante μπ et μπλ tueri conatus est Musgravius ad Eurip. Iph. A. 124. item Toupius et Jacobsius; quos non sequitur Seidlerus de Verss. Dochm. p. 25. not. Idem tamen ingeniose monet hanc correptionem fortasse eo vindicari posse, quod recentioris ævi Græci, qui, secundum Hermannum de Em. Gr. Gr. p. 54. veterem consonantium vim integram ad hunc diem conservarunt, consonas μπ tam leniter pronuntiant, ut Latinorum *b* et *v* per illas litteras in sua lingua reddant, veluti *barba* μπάρμπα. Hoc tamen argumentum non nimium ponderis habet. ὑπέρκοπος, et ἀπλακεῖν hodie leguntur, ubi olim libri dabant ὑπέρκομπος et ἀμπλακεῖν. Vid. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. 127. Hermann. El. Doctr. Metr. p. 47. Glossar. in Theb. 795.

356. πεισίμβροτον edd. πεισίβροτον Pauw. πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ Schutz. Burneius confert Homer. Il. Ω. 785. φαεσίμβροτος ἠώς, cum Pindari Ol. VII. 71. φαυσίβροτος δαίμων.

357. Τρωΐας edd. vet. Τρωΐοις Hermann. Schutz. Malim tamen Τρωϊκοῖς, ut in Agam. 325.

358. τείχεσσι edd. vet. et Porson. τείχεσι Heath.

359. ἄλλων ante Stanleium legebatur. Interpretes connectunt πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον—μηδ' ὑπὸ Τρωΐοις, κ. τ. λ. quod vereor ut recte fieri possit, quum potius

παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαψαι·
πάρος δ' οἱ κτανόν-
τες οὕτω δαμῆναι * * *
θανατηφόρον αἶσαν
πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι
τῶνδε πόνων ἄπειρον.
ΧΟ. ταῦτα μέν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
μεγάλης δὲ τύχης καὶ Ὑπερβορέου
μείζονα φωνεῖς, ὀδυνᾷ γάρ.
ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης

dicendum esset οὐδ' ὑπὸ Τρ. Si locus est sanus, continuatur votum, εἴ γὰρ κατηναρίσθης—μηδ' ὑπὸ Τρ. Locum recte intellexit Scholiasta; γυναικικῶς οὐδὲ τούτῳ ἀρέσκεται, ἀλλὰ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνῃρῆσθαι, i. e. Electra vero, velut femina, ne hoc quidem Orestis votum probat, scilicet ut pater olim ante Trojam succubuisset; sed potius hoc sibi placiturum fuisse dicit, si pater omnino intactus evasisset, interfectores autem prius interissent; ut fatum, quod mortem iis intulerit, e longinquo aliquis, harum calamitatum expers, audivisset. Dedi autem δουρικμῆτι pro δορικμῆτι.

361. οἱ κτανόντες νιν edd. νιν omisit Burneius. Hermannus vero corrigit, πάροιθε θανὼν ἢ κτανόντεσσιν οὕτω δαμῆναι, quod mirabor si ipse hodie probet.

362. οὕτως edd. ante Porson. Schol. δαμῆναι: λείπει τὸ ὤφελον· πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα.

364. πρόσσω edd. πρόσω Hermann.

368. φωνεῖ Ald. Rob. Med. Guelph. Dein ὀδυνᾶσαι γὰρ edd. ὀδυνᾶσα sine γάρ Hermann. Schutz. Sed ὀδυνᾷν vim habet transitivam, *vexare*. "*Pro* ὀδυνᾶσαι γάρ, *ut citat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. lege* ὀδυνᾷ γάρ, *ut sit versus paræmiacus.*" R. P.

369. μαράγμης Ald. Med. Guelph. μαράγνης Rob. μαραίνης Turn. et recentiores: sed μαράγνης Heath. et Porson. sicut legitur in Platone Comico ap. Polluc. X. 56. Incert. Rhes. 817. ubi Scholiasta monet Herodianum scribere penatuce μαράγνα. Apud Hesychium etiam hanc formam reponunt viri

δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν αρωγοὶ
κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατούντων
χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων·
παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.
ΗΛ. τοῦτο διαμπερὲς οὖς στρ. δ'.
ἵκεθ', ἅπερ τε βέλος.
Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
ὑστερόποινον ἄταν,
βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ
χειρί, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται.

docti pro μάραινα.. Photius, Μάραγνα: μάστιξ.

372. στυγερὸν τοῦτο Aurat. στυγερῶν ὄντων Hermann. στυγερῶν θανάτων Schutz. στυγερὸν τοῦτ' οὖν Bothe. An legendum χέρες οὐχ ὅσιαι. στυγερῷ τούτῳ· *utrumque horum difficile et odiosum; pueris tamen (i. e. Oresti et Electræ) gravius est:* i. e. molestius est, certamine imminente, opitulatoribus carere, quam manus pollutas habere. Sed hoc non omnino placet. Locum certe non intellexit interpres Græcus; χέρες οὐχ ὅσιαι: τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται, τῶν ἄγαν στυγερῶν τούτων, τοῦτο δὲ μᾶλλον Ἀγαμέμνονος τοῖς παισὶν αὐτοῦ συμβέβηκεν· πρὸς ὃ ἐπάγει Ἠλέκτρα ὅτι ὡς βέλος ὁ λόγος οὗτος ἥψατό μου.

374. διαπρεπὲς Rob. Hic versus et 375. in pentametrum elegiacum conjungi possunt.

375. ἅτε περ βέλος Turn. Steph. Stanl. Porson. ἅπερ τε Ald. Rob. Med. Guelph. Hermann. quod nescio an alias dictum sit pro ἅτε. Olim suspicabar legendum ἅπερ τι βέλος.

376. ἄμπεμπε Bigot. ἄμπεμπ' ὦ Musgr. ἄμπεμψον Portus, qui et Orestis personam hic loqui putat. Sed Auratus Ηλ.

377. ἄτην Rob. Med.

379. τοκεῦσι δόμῳ στελεῖται Rob. τοκεῦσιν ὅπως τέληται Scalig. Bothe. et Scholiasta quidem legisse videtur ὅπως, qui ita scribit, ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ. H. Stephanus conjicit τοι

ΧΟ. ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι — στρ. έ.
πευκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
θεινομένου, γυναικός τ'
ὀλλυμένας, τί γὰρ κεύ-
θω φρενὸς οἶον ἔμπας
ποτᾶται, πάροιθέν τε πρώρας,
δριμὺς ἀήτας, κραδίας
θυμός, ἔγκοτον στύγος;

ΟΡ. καί ποτ' ἂν ἀμφιθαλὴς — ἀντ. δ'.
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι,

κεῦσι δ' ὅμως τελεῖτε. Totus hic locus intricatus est, nec quibus personis variæ carminis partes adsignandæ sint, satis liquet.

381. πευκήεντ' edd. vet. πευκάεντ' Hermann.

382. θεινόμενον Ald. Guelph. Mox ὀλυμένας Ald. ὀλλυμένης Rob. In his versibus distribuendis secutus sum Seidlerum de Verss. Dochm. p. 45.

384. θεῖον ἔμπας edd. οἶον optime Hermannus. τοῖον et θεῖον confusa sunt, ut opinor, in Theb. 577. Scholiasta tamen legerat θεῖον, quantum ex interpretatione ejus colligere licet: ὅμως τὸ εἱμαρμένον περιίπταται πάντας, καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλευθείη παρὰ τὸ μοιρίδιον. Seidlerus l. c. legit, τί γάρ κεύθω φρενί; θῦον ἔμπας.

386. δριμὺ ἄκται καρδίας Ald. δριμὺς ἄκται καρδίας Rob. δριμείας τὲ καρδίας Turn. Steph. δριμὺς ἦται καρδίας Porson. δριμείας κραδίας Hermann. Codex vero Mediceus exhibet δριμὺς ἀήται, "forte pro ἀήτας," inquit Salvinius. Et hoc recipiendum judicavi, quum optime cum præcedentibus cohæreat, πάροιθεν πρώρας δριμὺς ἀήτας, Angl. *a sharp gale right ahead.*

387. θύματος Hermann. εἴκοτον Ald.

388. ποτέ vertendum est *tandem aliquando:* sicut in Eurip. El. 766. Ὦ θεοί, Δίκη τε πάνθ' ὁρῶσ', ἦλθές ποτε. Sed nescio an potius cum interrogatione legi debeat, sicut apud Stanleium. ἀμφιθαλῆ Jacob. Sed vide Glossarium. Botheus legit εἴ ποτ' ἂν ἀμφ. *Si aliquando:* quod solœcum est.

φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας.
πιστὰ γένοιτο χώρᾳ.
δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.
ΧΟ. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας,
χυμένας εἰς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
αἷμα· βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινύν,
παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην
ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.
ΗΛ. ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; στρ. στ'.
ἴδετε, πολυκρατεῖς ἆραι τῶν φθιμένων,

390. καραδαναΐξας Ald. δαΐξαι Musgr. Electræ personam præfigit Portus. Æschylus, Homeri auctoritatem secutus, primam in δαΐζω communem facit. Brevis est in Suppl. 688. τάνδε πόλιν δαΐξων.

393. Locus manifeste corruptus; qui nec sensui nec metro satisfacit. Schol. τετιμέναι: αἱ ἐριννύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημέναι. Sententiæ conveniret κλῦτε τάδε, χθονίων τύραννοι. Cf. 399.

394. ἀλλ' ἄνομος Ald. Rob. Mox ἐς πέδον libri. Hi versus anapæstici iis respondent, quorum primus est v. 334.

396. βοαὶ Ald. λοιγὸν Ἐριννὺς edd. pleræque (ἐριννὺς Ald. Rob.) λοιγὸς Ἐριννὺν Hermann. Si vulgatum retinemus, legi potest in v. 398. ἐπάγουσιν, cum Bigot.

397. προτέρων edd. vet. πρότερον P. et sic Porsonus in schedis, conferens Philem. Stob. 27. 194. 29. 127. Ὡς ἡδέως μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά. (πρότερα Grot. vide R. P. Adv. p. 159.) Adjice Machon. Athen. XIII. p. 582. A. Φιλεῖν, καθάπερ ταῖς πρότερον ἡμέραις ἀεί. Demosth. Ol. I. v. fin. καιρὸς—ὃς οὐδενός ἐστιν ἐλάττων τῶν πρότερον ἐκείνων ubi edd. nonnullæ προτέρων.

398. "Alii ἐπάγουσ' ἐπ' ἄτῃ, non male, opinor; ut scilicet jungatur cum nominativo Ἐριννύς." H. Steph. ἀπάγουσαν ἀπ' Rob. ἐπάγουσ' ἐπ' Turn. ἐπάγουσ' ἔτ' ἐπ' ἄτῃ conjicit Butler.

399. τυραννίδος Ald. Turn.

400. ἴδεσθε P. φθειμένων Ald. τῶν inseruit Burneius. In proximo versu ἴδετε habet Turn.

ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως
ἔχοντα καὶ δωμάτων
ἄτιμα. ποῖ τις τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ;
ΧΟ. πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον ἀντ. ε΄.
κέαρ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον·
καὶ τότε μὲν δύσελπις,
σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ-
ται πρὸς ἔπος κλυούσῃ·
ὅταν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα,
* * ἀπέστασεν ἄχος
πρὸς τὸ φαίνεσθαι καλῶς.
ΟΡ. τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν; ἦ τάπερ ἀντ. ϛ΄.
πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων

402. ἔχονται Ald.

403. πετιστραποιτ' Med. πᾶ τις edd. ποῖ τις Elmsleius ad Eurip. Heracl. 595.

404. πεπάλαται Ald. Rob. De constructione, πέπαλταί μοι κέαρ—κλύουσαν, vid. ad Agam. 1022. Matthiæ Gr. Gr. §. 555. Obs. 3. Schol. κλύουσαν: ἀντὶ τοῦ κλυούσῃ.

407. κελαινᾶται Ald.

409. ὅτ' ἂν δ' αὖτ' ἐπαλκες θραρέα πείστασεν Ald. ἐπαλκὲς θραρέα πέστασεν Rob. Bigot. ἐπαλκὲς θρασέ' ἀπέστασεν Turn. Steph. ἐπαλκὲς θρασεῖαν Hermann.

410. ἀπέσταξεν Schutz. Suppleo, ἐλπίς. Totam vero sententiam hunc in modum constituo; Τότ' ἂν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα | ἐλπὶς ἀπέστασεν ἄχος, *modo despero, modo vero spes, auxilio confidens, mentis angorem dimovere solet*. Confer Agam. 100.

411. πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς edd. φανῆναι Portus, vel Pearsonus.

412. πάντες pro εἰπόντες Ald. liber Robortelli. τύχοιμεν ἂν edd. ἂν deleri jussit Hermannus. Scripsi ἦ pro ἢ. "Alii ὦ πάτερ, at Schol. videtur utrumque legisse, τύχοιμεν ἄν, ὦ πάτερ, ἢ τάπερ. Certe quod ad sensum attinet ἢ τάπερ necessarium est: at ὦ πάτερ subaudiri potest." H. STEPH. ὦ πάτερ pro ἢ τάπερ Turn.

413. ἄχθεα omnes. Schol. in voces τὰ δ' οὔτι interpretatur τὰ ἄχη.

πάρεστι σαίνειν· τὰ δ' οὔτι θέλγεται.
λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων
ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
ΗΛ. ἔκοψ' Ἄρειον κομμόν· εἶτα Κισσίας στρ. ζ'.
νόμοισιν πολεμιστρίας
ἀπρικτόπληκτα, πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν
ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα,
ἄνωθεν, ἀνέκαθεν, κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
ἰώ, ἰώ, δαΐα πάντολμε μᾶτερ,
δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς,

415. ὠμόφρον Ald.

417. ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον edd. "Vel transpone Ἔκοψ' Ἄρειον κομμόν, vel lege, quod sententiam melius connectit, Κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρειον." PORSON. Præf. ad Hec. p. viii. εἴτε edd. εἶτα Tyrwhitt.

418. πολεμιστρίας libri universi; quod vide an in πολεμιστηρίας mutandum sit, ut versus melius cum antistrophico congruat. Aristoph. Pac. 234. καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην Καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας. Adjectivum tamen πολεμιστηρίας non omnino placet.

419. ἀπρίγκτοι πληκτὰ edd. ἀπριγκτόπληκτα Scaliger. ἄπρηκτα πολύπλαγκτ' Hermann. Dubito num scribendum sit ἀπριγδόπληκτα. Pers. 1057. Καί μοι γενείου περθε λευκήρη τρίχα. ΧΟ. Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.

Ibid. πόλύπλαγκτα δὴν Ald. πολύπάλαγκτα Rob. πολύπλαγκτα exhibent ceteri, quod ob metrum leviter immutavi.

420. ἐπασσυτέρω τριβῆ Ald. Mox ὀρείγματα Ald. ὀρύγματα Turn. "quod equidem," inquit Hermannus, "nec prorsus damnare, nec defendere ausim." Vulgatum defendit locus Agam. 1079. Προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα. Musgravius conjecerat ἐπασσύτερ' ἀτριβῆ τε, "moræ expertia."

421. ἐπεῤῥόθει Heath. Stanl. in curis secundis, probante Butlero.

423. Voces ἰώ, ἰώ extra metrum sunt. δαΐα Ald.

ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ',
ἄνευ δὲ πενθημάτων
ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.
ΟΡ. τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι· στρ. ή.
πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει,
ἕκατι μὲν δαιμόνων,
ἕκατι δ' ἁμᾶν χερῶν·
ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.
ΗΛ. ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τόδ' εἰδῇς, ἀντ. ή.
ἔπρασσε δ' ᾇπέρ νιν, ὧδε θάπτει,
μόρον κτίσαι μωμένα

427. ἐτλ' ἠανοίμοκτον Ald. ἔτλη, ἀνοίμωκτον Turn.

428. ἄτιμ' ὅσ' ἔλεξας Musgrav.

429. ἀρὰ Rob. Steph. ἄρα Turn. ἆρα Heath. Hermann. Porson. τίσει edd. vet. τίσει' Porson. sed nescio an præstet futurum retinere post particulam ἆρα, *certe luet*.

432. ἐλοίμαν Med. Guelph. Ald. Rob. Scholiasta hæc habet; νοσφίσας ὀλοίμαν: ἐκ τούτου εἴρηται τὸ, Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην, Καλλιμάχου. (Fr. CCXIX.) "Verba sunt Hecales pro salute Thesei vota Jovi facientis," inquit Eldikius Susp. p. 23. Sed in rem plane contrariam a Scholiasta citantur; nempe ad illustrandum Orestæ votum pro interitu Clytæmnestræ factum. Callimacheis simile est istud Mimnermi I. 2. Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι. Cum hoc loco melius congruit Eurip. El. 281. a Stanleio laudatus, Θάνοιμι, μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς. item v. 663. Εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.

433. ἐμασχαλίσθης δὲ τωστοσεῖδυ Ald. ἐμασχαλίσθη δέτωστοστείδης Rob. ἐμασχαλίσθης δέ τ' ὧς τότ' ἔδυ Turn. Steph. ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τοῦτ' εἰδῇς Canter. τόδ' pro τοῦτ' Pauw. Vid. infra 1008.

434. ἄπερ νῖν Ald. ἅπερ Rob. Turn. Porson. ᾇπερ P. Schutz. Hermann. Butler.

435. μόρον κτεῖναι Ald. Turn. Steph. θεῖναι Rob. Porson. κτίσαι

ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους.
ΟΡ. λέγεις πατρῷον μόρον. ΗΛ. ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν,
ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία· [ἀντ. ζ'.
μύχου δ' ἄφερκτος, πολυσίνους κυνὸς δίκαν,
ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.
τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου, δι' ὤ-
των δὲ συντέτραινε μῦθον
ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,
τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν.
πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.

Stanl. quod tuetur Butlerus ex v. 344. αἰῶνα κτίσας. Hermannus scribit μόρον γε μαιμωμένα. sed hic usus verbi κτίζω omnino Æschyleus est.

436. ἄφερκτον Ald. Guelph. Vid. ad v. 440.

437. κλύει Ald. Rob. πατρωΐους et mox πατρωΐον edd. ante Porson. δυσατίμους edd. vet. δύας ἀτίμους Pearson. Stanl. Porson.

438. Orestæ personam indicavit P. Voces λέγεις πατρῷον μόρον pro glossemate notaverat Auratus. Hermannus legit, πατρῷον λέγεις, πατρῷον μόρον. Mox ἐπεστάτουν Ald. Turn.

439. οὐδένος ἀξία Hermann.

440. ἄφερτος Rob. πολυσίνου edd. ante Porson.

441. ἑτοιμώτερα Ald.

442. κεκρυμένα Ald.

443. φρεσσὶν Ald. φρεσὶ Turn. ἐν φρεσὶν σαῖσιν Seidler. de Verss. Dochm. p. 195. δ' ἰωτῶν Ald.

444. συμμέτραινε Rob ex conjectura. σὺ τέτραινε Turn.

445. φρονῶν Ald. Rob. Guelph.

447. σὰ δ', tua, Musgrav. ὄργα in imperativo Scaliger. Pauw. Hermann. Et sic legebat Scholiasta; ὄργα: ἀντὶ τοῦ, μάθε, τῷ τρόπῳ σου. Ceteri ὀργᾷ.

448. ἀκαμπτόμενον καθήκειν Ald.

ΟΡ. σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. στρ. θ'.
ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.
ΧΟ. στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιῤῥοθεῖ·
ἄκουσον εἰς φάος μολών·
ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.
ΟΡ. Ἄρης Ἄρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκᾳ. ἀντ. θ'.
ΗΛ. ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως * *
ΧΟ. τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
ὦ πόνος ἐγγενής, στρ. ι.
καὶ παράμουσος Ἄτας
αἱματόεσσα πλαγά.
ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος,
δώμασιν ἔμμοτον. ἀντ. ι.

449. Hunc versum Oresti tribuunt Schutz. Hermann. φίλοισι edd. ante Porson.

451. ὧδ' Ald. Turn. ἅδ' Rob. Schutz. Hermann. Hunc versum Choro adsignavit Hermannus.

454, 5, 6. In distributione personarum Botheum secutus sum.

454. ξυμβάλλει Ald. Rob. Turn. ξυμβαλεῖ Pauw. ξυμβάλοι Porson.

455. ἰώ in fine versus supplet Burneius. Accusativus potius excidit, ad verbum κραίνετε pertinens. δίκας satis apte reponit Hermannus.

459. ἰὼ edd. vet. ὦ Hermann. ἐκγενὴς Scalig. contra sensum; confer v. 466. ἀγγενὴς Ald.

460. ἄτης edd. vet. et Porson. ἄτας Hermann. Mox πληγή Rob.

462. ἀφόρητα Ald.

464. ἔμμονον Aurat.

οὐδ᾽ ἑκάς, οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ᾽ ὑφ᾽ αὑτῶν
αἰῶν᾽ ἀναιρεῖν, αἱματηρὰν
θεῶν τᾶν κατὰ γᾶς ὅδ᾽ ὕμνος.

ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ᾽ ἀρωγὴν
παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην.

ΟΡ. πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών,
αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.
ΗΛ. κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω,
φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.
ΟΡ. οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
κτιζοίατ᾽· εἰ δὲ μή, παρ᾽ εὐδείπνοις ἔσει

465. τῶν δ᾽ ἑκὰς οὐδ᾽ ἀπ᾽ ἄλλων edd. δώμασιν ἔμμοτον τῶν ἑκάς, Hermann. τοῖσδ᾽ ἄγος Butler. τῶν οὐδ᾽ ἑκὰς Musgr.

466. ὑπ᾽ αὐτῶν edd. ἀπ᾽ αὐτῶν conjicit Butlerus. Constructio est αὐτοὺς ὑφ᾽ ἑαυτῶν αἰῶν᾽ ἀναιρεῖν, pro ὑπ᾽ ἀλλήλων.

467. αἰω μαναιρεῖν Ald. αἰωμαναιρεῖν Rob. οἴκων ἀφαιρεῖν Butler. παιῶν᾽ ἀνευρεῖν Musgrav. Etiamnum latet aliqua corruptio.

468. τᾶν inseruit Hermannus.

470. κατ εὐχῆς Ald. Rob.

471. παισὶ Ald. Turn. Mox νίκῃ P. Sed recte se habet accusativus: vid. Matthiæ G. G. §. 586. c.

474. τοιάδε Ald. Rob. Med.

475. Deest μόρον in Ald. Rob. Guelph. Canterus conjecit φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον. Schutzius vero, τυχεῖν γάμων προσθεῖσαν Αἰ. μ. Botheus, φυγεῖν με γοῦν. Si quid mutandum, melius esset λαμπρῶς θεῖσαν, quam λαμπρόν.

476. Hunc versum et duos proxime sequentes Oresti adsignat Schutzius; quod recte factum confirmat v. 479. collatus cum vv. 472. 474.

ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός.
ΗΛ. κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους·
πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.
ΟΡ. ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.
ΗΛ. ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος.
ΟΡ. μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
ΗΛ. μέμνησο δ', ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν.
ΟΡ. πέδαις ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.

478. *ἐμπύροισι* Canter. Aurat. *ἐμπόροισι* i. e. *μετοίκοισι*, Musgr. Dein *κνισωτοῖς* Ald. Turn. *κνισωτεῖς* Rob. Ceteri *κνισσωτοῖς*. Vid. ad Prom. 505.

482. *ὦ γαῖα ; ἄνες μοι* Rob. Personæ signa omisit Robortellus.

483. *ὦπερ σέφασααδὸς* Ald. *δὸς δέ τ'* edd. omnes. † *δὸς δέ τ'* Porson. *δὸς σὺ δ'* Aurat. "*δέ τε* apud tragicos quoque invenitur; sed nescio an corrigi debeat. Æsch. Choeph. 488. Eurip. Helen. 517. In Ione 1378. Schæferus recte, ut mihi videtur, scribendum censet, *τλήμων δὲ χὴ τεκοῦσα*." Hermanni verba sunt, ad Viger. 316. In Helenæ loco legendum videtur *κακῶν δ' ἔθ' ἡμῖν ἔσχατον*. Vulgatum in hoc versu defendit Seidlerus ad Eurip El. 667. "*Τε* copulat sententias *ἄνες μοι* et *δὸς κράτος*, *δὲ* autem inseritur, quod nova persona compellatur, ut Prometh. 981. *καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω*." Hodie, ut opinor, vix hæc scriberet vir doctissimus. *εὔμορφον κράτος* contulit Hermannus cum Soph. Œd. T. 183. *εὐῶπα πέμψον ἀλκάν*.

485. *ᾧ σ' ἐκαίνισαν* edd. *ἐκαινέτην* Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 1310. sicut in Scolio ap. Athen. XV. p. 695. B. de Harmodio et Aristogitone; *Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην*. Verbum *καινίζω* significat *primus utor;* in hoc loco vertas, *memento autem quo pacto reti (i. e. tunica) usi sunt.* Agam. 1038. *Εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε, καίνισον ζυγόν.* ubi vid. Glossar. Nec displiceret in v. 484. *ὡς ἐνοσφίσθης.* vel *οἷ ἐνοσφίσθης*.

486. *πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις* edd. Particulam excludendam monuit Stanleius.

ΗΛ. αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
ΟΡ. ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;
ΗΛ. ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
ΟΡ. ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις,
ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.
ΗΛ. καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ.
ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ,
οἴκτειρε θῆλυν, ἀρσένος θ' ὁμοῦ γόνον·
καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι

487. ἐγκαλύμμασιν P. Hermannus, Obss. p. 96. ait βουλευτοῖς pro ἐπιβουλευτικοῖς sibi quidem novum esse: et legendum putat βουθύτοισιν ἐν καλύμμασιν. *hostiæ more mactatus es.* βουλευτοῖς vero minime pro ἐπιβουλευτικοῖς ponitur: constructio est ἐν καλύμμασιν αἰσχρῶς βουλευτοῖσιν, *turpiter excogitatis.*

489. Hinc Tyrwhittus emendavit Eurip. El. 942. Ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κάρα. Vulgo κακά.

490. Orestis nomen præfixit Schutzius; et Electræ v. 493.

491. Stanleius et Schutzius corrigunt, καὶ τὰς ὁμοίας. Et sic Bigot. Sed requiritur ἢ post ἤτοι. Pro βλάβας Canterus et Musgravius λαβάς. Musgravius allegat Suid. Ὁμοίας λαβάς. ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ μεταθέσεις. Locus est in Platonis Phædr. p. 340. E. Metaphora a palæstra desumta.

495. οἴκτειρον Rob.

496. μὴξ ἀλείψῃς Ald.

498. Stanleius post Portum, maluit legere κίονες σωτήριοι; collato Eurip. Iph. T. 59. Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Hunc locum, corruptum tamen, et sub Sophoclis nomine, citat Clemens Alex. Strom. II. p. 422. a Stanleio indicatus; παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν

θανόντι· φελλοὶ δ' ὥς, ἄγουσι δίκτυον,
τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου.
ἄκου'· ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα.
αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμήσας λόγον
ΧΟ. *καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον,*

ὄντι κλῆδονες γέγαασι· φελλὸς δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ καὶ κλωστῆρα σώζοντες λίνῳ. ubi voces κατ' αἶαν ὄντι ex κατθανόντι depravatas esse monet Gatakerus A. M. II. 20. p. 383. F. corrigitque λίνου, quomodo Euripides ap. Polluc. VII. 10. λίνου κλωστῆρα dixit.

499. φελοί Ald. Eustath. ad Il. Θ. p. 713, 33. φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἀνέχουσιν ἄνω, κατ' Αἰσχύλον.

500. λίνον Ald. Turn. quod probant Pauwius et Butlerus. λίνου cum Robortello tuentur Abresch. Stanl. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1391. Sic etiam Porson. Schutz. Dicitur κλωστὴρ λίνου, ut στέφανος ποίας et similia: vid. Matthiæ G. G. §. 375, 2.

502. τόνδ' ἐτιμήσας Ald.

503. καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον Rob. Turn. Steph. omittit Ald. τίμα pro τινα Scalig. τιμᾷ Heath. Versum quasi spurium damnat Hermannus Obss. p. 97. sed mutata sententia defendit in Diss. de Verss. ap. Æsch. Spuriis p. v. Nunc audi Porsonum in Suppl. Præf. Hec. p. xxxv. "In hunc censum non dignatus sum referre alium Æschyli versum Choeph. 508. Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾷ Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Æschylo spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est 508. qui a Rob. post 509. ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzii diligentiam qui Aldi et Robortelli lectiones non memoravit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509. post 506. sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob." Hactenus vir summus. Utramque correctionem fecerat is, qui in libro Mitfordiano P. vocatur, sive Portus sit, seu Pearsonus. Faciliorem medendi viam inivit Seidlerus, legendo τόνδ' ἔτεινα pro τόνδε τινα. Ulterius progressus est Hermannus l. c. corrigens τόνδ' ἐτείνατον, quod leviter mutatum recepi: et Chori personam, jubente Hermanno, præposui. De locutione τείνειν λόγον vid. Glossar. in

τίμημα τύμβου, τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης·
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾷν κατώρθωσαι φρενί,
ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.
ΟΡ. ἔσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
πόθεν χοὰς ἔπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου
μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος;
θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις
ἐπέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε
τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας·
τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
ἑνός, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
ΧΟ. οἶδ', ὦ τέκνον· παρῆ γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων,

Agam. 889. Versus ap. Schol. in Eumen. 599. a Porsono suppletus ad Orest. 1679. Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον. Ceterum vel ἀμεμφῆ, cum Schutzio, vel ἄμομφον legi potest. Schol. καὶ μὴν ἀμόμφητον: λείπει ἡ εἰς. nempe sic ille supplendum putabat; ἔτεινα τόνδε τὸν λόγον εἰς ἀμεμφῆ, sc. Agamemnona.

504. Notandus est in hoc versu pleonasmus pene Sophocleus litteræ τ.

505. κατόρθωσαι Ald.

507. Orestæ nomen deest in Ald. Turn.

509. μεθ' ὕστερον Ald. Rob. Turn.

510. θανοῦντι edd. vet. θανόντι Stanl. Hermannus vero suspicatur olim scriptum fuisse θανοῦσι δ', οὐ φρονοῦσι. Aldus θανοῦντι δ' ἀφρονουντι.

511. τόδε Rob. Mox μέτω pro μείω Ald. μέσῳ Rob.

516. πάρει Ald. Rob. Turn. Steph. παρῆς, quasi variam lectionem, memorat Schol. παρῆν Port. Scal. παρῆ Porson. Porphyr. Schol. in Il. E. 533. τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἦ οὐχ εὑρίσκομεν παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον· (sc. pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ· Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότε-

καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη,
χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.
ΟΡ. *ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;*
ΧΟ. *τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.*
ΟΡ. *καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;*
ΧΟ. *ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην,*
τινὸς βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος·
καὐτὴ προσέσχε μαστὸν ἐν τὠνείρατι.
ΟΡ. *καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;*

ρον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· *'Η γὰρ φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου.* καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.) *'Η δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἰκοτραφής.* Sic edidit Brunckius in Lexico Sophocleo, correctius quam leguntur in Schol. Venet. Eurip. Suppl. 484. Εἰ δ' *ἦ παρ' ὄμμα.* ubi vid. Markland. Chœrobosc. ad Theodos. ap. Bekker. Anecd. Gr. p. 1379.

519. *πεύσθε* Ald. *πέπυσαι* Turn.

521. *πῆ* Steph. et recentiores. Sed *ποῖ* edd. vet. et MSS. Med. Guelph. quod retinendum puto. Pers. 792. *ποῖ καταστρέφεις Λόγου τελευτήν;* Ibid. 740. *Μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν, οὐ πολλῶν μέτα* — ΔΑ. Πῶς *τε δή, καὶ ποῖ τελευτᾷν;*

522. *ὁρμίσαι* Ald. Rob. Turn. Steph. *ὁρμῆσαι* Porson.

523. *χρῄζον τὸ* Schutz. Sed est *σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον.* Vid. infra 880. *νεορενὲς* Ald. Rob. Steph.

524. *αὐτὴ· προσέσχε μαζὸν ἐντ' ὀνείρατι* Ald. Rob. Turn. nisi quod Rob. *ἔντ'* exhibet. *καὐτὴ — τὠνείρατι* Stanl. Porson. Hermannus Obss. p. 99. *ὃν σπάργανοισι — αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν γ' ὀνείρατι.* Ceterum *μασθόν* edidit Porsonus, sicut infra 538. Sed in 884. *μαστόν,* quam formam prætulisse eum liquet ex notatis ad Hecub. 144. Conf. Elmsleium ad Bacch. 700.

525. *ἄτρωτον οὐ χάριν* Ald. Rob. Med. *οὐκ ἄρ' ἦν* Turn. Steph. *οὖθαρ ἦν* Pauw. Musgr. Et sic Valckenaerius in Diatr. Eurip. p. 286. A. Mox *ὑποστύγος* Rob. Equidem legendum puto cum Schutzio, *ὑπὸ στύγους.* Vocabulum *στύγος,* sensu concreto, Æschyleum est.

ΧΟ. ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.
ΟΡ. οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.
ΧΟ. ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.
πολλοὶ δ' ἀνῆθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
λαμπτῆρες ἐν δόμοισι, δεσποίνης χάριν.
πέμπει δ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς,
ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.
ΟΡ. ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν·
εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοί,
οὔφις ἐμοῖσι σπαργάνοις ὡπλίζετο,
καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,

528. κέκλαγεν Ald. Turn.

529. ἀνῆλθον edd. ἀνῆθον reponi jussit Valckenaer. ad Herod. IV. 145. (Schol. ἀνέλαμψαν) citatque Sophocl. Aj. 285. ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ᾖθον. (ubi Suidæ MS. v. Λαμπτῆρες, habet ἦλθον.) Verte igitur, *Multæ autem lampades, quæ tenebris extinctæ fuerant, iterum accendebantur*. Vid. Glossarium.

530. λαμπιῆρες Ald.

531. πέμπει τ' edd. omnes. πέμπει δ' Stanleius in curis secundis.

535. δυσκόλλως Ald. συσκόλως Rob. Med. δυσκόλως Turn. συγκόλλως Steph. et Schol.

536. An legendum ἐκλιπών?

537. οὔφεισε πᾶσα σπαργάνη ὁπλίζετο Ald. Rob. nisi quod hic πλείζετο pro ὁπλίζετο. Turnebus vero, ὄφις τὲ πᾶσιν σπαργάνοις ὁπλίζετο, et sic fere Stephanus, sed ὡπλίζετο. Codex Mediceus οὔφεις σε πᾶσα σπαργᾱνη πληζετο. Butlerus conjicit οὔφις τε παῖς ὡς. Porsonus Opusc. p. 211. οὔφις ἔμοισι σπαργάνοις.

538. μασθὸν edd. præter Rob. ubi μαθὸν, vid. supra ad 524. Mox ἀμφέσχηκ' Rob. θρεπήριον Ald. ἐμὸν omnes; magis tamen placeret ἐμοῦ.

θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα,
ἡ δ' ἀμφιτάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει—
δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.
τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.
ΧΟ. γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις,
τοὺς μέν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾷν λέγων.
ΟΡ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω,
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,
δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν, ἐν ταυτῷ βρόχῳ
θανόντες, ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν.
ξένῳ γὰρ εἰκώς, παντελῆ σάγην ἔχων,

540. ἀμφιταρβίτω δ' Ald. Rob. ἀμφιταρβὴς τῷδ' Turn. ἀμφιταρβι τῷδ' Med. teste Salvinio. ἀμφὶ τάρβει τῷδ' Porson. Schutz. ἀμφιταρβὴς τῷδ' Steph. Stanl. Butler.

541. τοίνυν Ald. Turn. δεῖ τοί νιν, ἢ 'ξέθρεψεν P. Musgrav. Mox ἐκδρακοντοθεὶς Ald.

543. κτείνω Ald. Rob. Med.

544. γένοι τόδ' Ald. Nuncii personam præfigit Turn.

545. τοὺς δ' ἐντιποιεῖν Ald. τοὺς δ' ἔντι π. Rob. Turn. Steph. τοὺς μέν τι π. Stanl. Porson. τὰς δὲ μήτι δρᾷν Stanl.

546. τὴν δὲ με στίχειν Ald. στίχειν etiam Rob. Turn. Steph. στείχειν Porson.

547. Virgulam post τάσδε ponit Turnebus, ne cum συνθηκὰς construatur; quod tamen fieri oportet.

548. κτείναντας Ald.

549. δόλῳ γε Pauw. δόλων γε Musgr. De vera lectione dubito. ληφθῶσον Rob. Cum Botheo interpunxi.

552. ξέννῳ Rob. πᾶν τελῆ Ald. et mox ἔχον.

ἥξω ξὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας,
Πυλάδῃ, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνασίδα,
γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.

553. ἐφερκίους Ald. ἐφ' ἑρκίους Rob. Med. In Sophoclis Antig. 487. ubi Brunckius edidit Ζηνὸς Ἑρκίου, Eustathius habet ἑρκείου duobus in locis. Sic etiam scribitur in Herodot. VI. 68. Harpocrat. et Hesych. ἕρκειος Cratino reddidit Porsonus, Athen. XI. p. 460. F. ἕρκιος minus recte editum fuit in Platonis Euthyd. p. 227. d. et Schol. Ruhnken. p. 98. sed ἕρκειος dedit Heindorf. Ἕρκιον Δία Lexicon ap. Bekker. Anecd. Gr. p. 256, 21. sed Ἕρκειον Schol. Venet. in Il. Π. 21. Vid. Hermann. ad Sophocl. Aj. 108.

554. ξένος δὲ Rob.

555. οἴσομεν Ald. Rob. ἥσομεν Turn. Steph. Παρνησιδα Ald. Rob. Turn. Steph. Παρνησίδα Porson. Sed quum Παρνάσιος dixerint Attici de monte Phocico, Παρνήσιος vero de Parnethe, monte Attico, sic etiam Παρνασὶς eos dixisse puto potius quam Παρνησίς, quum sermo esset de Parnaso. Vid. Elmsl. ad Aristoph. Ach. 348. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 209. Παρνησοῦ male editur in Eumen. 11. pro Παρνασοῦ. Ubi quæ Burgesius allegat exempla, Τευμησσός, Μυκαλησσός, nihil proficiunt; quippe "antiquior pronuntiatio videatur Τευμησός istius temporis, quo nondum literæ geminabantur," Valckenaer. ad Phœn. 1107. "Vetusti Græci," inquit Hemsterhusius ad Lucian. Cont. p. 503. "literas geminare vix unquam solebant." Eustath. ad Od. T. p. 1872, 50. ὁ δὲ Παρνησός, ὃν ἡ κοινὴ χρῆσις διὰ τοῦ ᾱ λέγει, Παρνασόν, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν παρὰ Βοιωτοῖς ὑποβάρβαρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Τερνεσὸν γὰρ αὐτὸν παραλαλοῦντες φασὶν οἱ ἐγχώριοι. ἡ δὲ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τοῦ Παρνησσοῦ, κατήργηται παρὰ τοῖς ὕστερον. Contra vero scripturam per duo σσ recentiorum fuisse censet Heynius ad Pindar. Pyth. I. 75. Παρνησὸς scribit Photius, Παρνασὸς Hesychius, et Proclus in Platonis Tim. p. 31. *Parnasus* Codices scripti vetustiores Virgilii, Propertii, Ovidii, aliorum. Παρνάσιον Theocrit. VII. 148. Exempla quæ protulit Eustathius p. 890, 3. parum ponderis habent; quum Ἁλικαρνησὸς per unum σ scribendum esse certissimum sit. Quare dissentio ab Hermanno et Erfurdtio ad Sophocl. Ant. 1130. scripturam per σσ tuentibus.

556. αὐτὴν Ald. Rob.

καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς·
μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
δόμοις παραστείχοντα, καὶ τάδ' ἐννέπειν·
Τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,
Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;
εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἑρκείων πυλῶν,
κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός,
ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,

557. *φαιδρῷ* Ald. *φαιδροὺς* Rob. Solœcum est quod conjicit Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 1001. *κεἰ δὴ θυρωρῶν οὔτις—δέξαιτ' ἄν.* Melius foret cum Porto legere *καὶ δὴ θυρωρῶν εἴτις οὐ φαιδρᾷ φρενὶ Δέξαιτ'.* Sed nihil mutandum; Particulæ *καὶ δὴ* valent *fac autem*. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 380. Valcken. ad Herodot. p. 591. Markland. ad Suppl. p. 129. b. Nusquam tamen vidi has particulas cum optativo constructas.

558. *λέξαι τ' ἐπειδὴ δαίμονα ἰδόμος κακοῖς* Ald. *λέξαιτ' ἐπειδήδαιμοι, αἰδόμος, κἀκεῖ* Rob. Veram lectionem exhibent Turnebus et Stephanus. *λέξαιτ'* Med.

559. *ὡς ἂν ἐπεικάζειν* Ald. *ὡς ἐπεικάζειν* Turn.

560. *παραστίχοντα* edd. ante Steph.

561. *πύλῃσι* edd. omnes. *ἀπείργεται* Rob. Med.

562. Orationem abrumpi putant Stanleius et Schutzius; equidem aliquam corruptelam subesse suspicor.

563. *εἰδὺ οὖν* Ald. *βαλῶν* Ald. Rob. *βηλὸν* Turn. et recentiores *βᾶλον* Med. Guelph. Lex. Rhetor. ap. Ruhnken. Præf. ad Hesych. T. II. p. vi. Bekker. p. 224, 12. *Βατήρ:—σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοί, βαλόν.* Hesych. *Βαλόν: οὐδόν.* Mox *ἕρκιον* Rob. vid. supra 553. *ἑρκείων* Stanl. et Bentleius.

565. *μολὼν ἔναντά μου* Wakefield. S. C. §. 149. *ἔναντα* placuit Schutzio et Butlero. De constructione *μολών, ἔπειτα ἐρεῖ* vid. Glossar. in Prometh. 802. ed. 2.

πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη,
ἄκρατον αἷμα πίεται, τρίτην πόσιν.
νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε.
ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.
τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΧΟ. πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει — στρ. ά.
καὶ δεινὰ δειμάτων ἄγη,
πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
ἀνταίων βροτοῖς

568. βαλεῖν Ald.

569. Ἐριννὺς Turn. et recentiores. Ἐρινὺς Ald. Rob. Vid. Glossar. in Prometh. 53.

571. σὺ οὖν σὺ μὲν φύλασσε Ald. Rob. σὺ δ' οὖν Turn. edd. συνοῦν Med. sed erasum prius ν. Dedi ex conjectura νῦν οὖν. Mox τ'ἂν Ald. Rob.

573. ὑμᾶς Bigot.

574. σιγᾷν δ' Schutz.

575. ὀρθώσοντί P. Sed non opus est. τῷ θεῷ pro τούτῳ Bothe.

577. γὰρ pro γᾶ Ald. Rob. γ' ἀὴρ Turn. Steph. Schol. γὴ Guelph. γαῖα Heath. γᾶ Porson. Schutz.

578. δεινὰ καὶ δειμάτων edd. καὶ omittunt Heath. Schutz. Hermann. quod transponendum tantum putavi. Græci dicebant non πολλὰ δεινά, sed πολλὰ καὶ δεινά. Vid. notata ad Pers. 249. Mox ἄχη edd. vet. ἄγη Hermann. Schutz. (qui tamen conjecerat δάκη) et sic Aur. Musgr. Eadem confusio in Agam. 1222. 1569. infra 625.

579. νωδάλων Ald.

580. βροτοῖσι edd. βροτοῖς Schutz. Hermann. Burneius, qui hos versus aliter distribuit. Sed

πλάθουσι· βλάστουσι καὶ πεδαίχμιοι
λαμπάδες πεδάοροι·
πτανά τε καὶ πεδοβάμονα, κἀνεμόεντ' ἂν
αἰγίδων φράσαις κότον.
ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν- ἀντ. ά.
δρὸς ἂν φρόνημα τίς λέγοι, 586

frequens est apud Æschylum metrum versus 581. Vid. Agam. 233. 400, 401. 428. 460. 464. 467.

581. βλάπτουσι conjicit Butlerus: βλάπτει Bothe. πυδαίχμιοι Ald. μεταίχμιοι Turn. Steph. πεδαιχμίῳ Hermann. pro ἐν μεταιχμίῳ. De formis Siculis πεδαίχμιοι, πεδάρσοι, vid. Glossar. in Prom. 277. In capite versus malim πλήθουσι.

582. πεδάμαροι Ald. Rob. Turn. πεδάοροι P. Stanl.

583. πτηνά edd. vet. πτᾶνά Hermann. πτανά Bothe. πεδοβάμον' ἀκ' ἀνεμοέντων Ald. κἀνεμοέντων ceteræ edd. præter Schutzii, qui κἀνεμοεσσῶν, et Bothei, qui κἀνεμόεντα dedit ex Hermanni conjectura. Omnes vero φράσαι, *considera*. Facili, ut mihi quidem videtur, emendatione locum sanavi, καὶ φράσαις ἂν αἰγίδων κότον, *describere possis;* cui statim opponitur ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς ἂν λέγοι; De optativo φράσαις consuli potest Elmsleius ad Eurip. Med. 319.

586. ἂν deest in libris; quam particulam requiri senserunt Pauwius et Heathius. Vulgatum probat Hermannus Obss. p. 100. ad Viger. p. 784. cui nonnulla opposui in Mus. Crit. I. p. 190. Sententiam mutavit vir egregius ad Sophocl. Aj. p. 110. Defectum particulæ frustra defendere conatur Reisigius Comm. de vi et usu ἂν particulæ p. 133. Mihi quidem hoc certum videtur; si recte dicitur τίς ἂν ἀγκαλέσαιτο; (Agam. 989.) τίς ἂν ταῦτα πίθοιτο; (Theb. 1068.) τίς ἂν εὔξαιτο; (Agam. 1312.) et similia; recte dici non posse τίς λέγοι; Elmsleius ad Sophocl. Oed. Col. 170. citat ex Antig. 604. Τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν Ὑπερβασίᾳ κατάσχῃ; prout olim monui legendum Mus. Crit. l. c. Oed. Col. 1413. πῶς—ἄγοιμι; ab aliis aliter correctum: vid. Elmsl. (1418.) Alia exempla, quæ Reisigius adtulit, facilem emendationem admittunt. Nempe ea est, ut videtur, Reisigii indoles, ut quæ solœca aut inusitata sunt apud tra-

καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
καὶ παντοτόλμους
ἔρωτας, ἄταισι συννόμους βροτῶν;
συζύγους δ' ὁμαυλίας
θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾷ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.
ἴστω δ' ὅστις οὐχ — στρ. β'.
ὑπόπτερος φροντίσιν, δαεὶς

gicos, omnia ad affectuum quandam perturbationem referat, atque eo nomine defendat. Hinc ista de "hæsitatione animi, de meditabunda Clytæmnestra;" quibus etiam Hermannum adstipulari miror.

587. φύσιν pro φρεσὶν Hermann. Scholiasta conjungit τίς ἂν λέγοι φρεσίν; ἀντὶ τοῦ ἐννοήσειεν. Sed φρεσὶν τλημόνων ponitur pro ταλασιφρόνων.

588. παντόλμοις Ald. παντόλμους Rob. Turn. "Videtur postulare versus ut παντοτόλμους scribatur; quo vocabulo bis in Agamemnone poeta utitur." Canter. Aliam correctionem desidero.

589. ἄταισι αἱ συννόμους Rob.

590. Sic Ald. Med. τ' Rob. Turn. θ' recentiores. συζύγους pro ξυζύγους editionum scribendum monuit Hermannus. Punctum post ὁμαυλίας delevi post Heathium.

591. ἀπ' ἔρωτος Ald. Rob. ἀπέρωτος Turn. Porson. Hesych. 'Απέρωπός: ἀπάνθρωπος. ubi Kuster. "Conf. Etymol. M. v. 'Απερωπόν. Apud Æschyl. Choeph. 598. legitur ἀπέρωτος, quod Scholiast. interpretatur στυγνός, ὑπερήφανος. Etymol. 'Απερωπὸν itidem interpretatur στυγνόν. Ut proinde vel apud Æschylum scribendum videatur ἀπερωπός, vel apud Etymol. et Hesych. 'Απέρωτος pro 'Απερωπός. Nisi tamen utrumque vitiosum sit et detortum ex 'Αγέρωχος, quod idem significare ac ὑπερήφανος notum est." In Hesychio ἀπέρωτος restituit ex hoc loco L. Bos: sed frustra; vide Phrynichum ap. Bekker. p. 8, 8. Oxymoron tragicum est ἀπέρωτος ἔρως, ut γάμος ἄγαμος et similia. Sensus est, *Amor non legitimus muliebri animo imperans, male vincit conjugalem societatem.*

594. Sic Ald. Rob. Med. ὑποπτέροις Turn. Steph. recentiores. Utramque lectionem memorat

τὰν ἁ παιδολύ-
μας τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
καίουσα παιδὸς δάφοινον
δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
ματρόθεν κελάδησε,
ξύμμετρόν τε διαὶ βίου,
μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.
ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν ἀντ. β'.

Schol. *ὑπόπτερος* sibi placere ait Stephanus, "ut sit sensus, *ἴστω τοῦτο ὃ λέγω, ἐκεῖνος ὃς οὐχ ὑπόπτερός ἐστιν, ὅταν δαῇ, κ. τ. λ.*"

595. *τὰν ἀπαιδο λύμας* Ald. *Phrynichus Pleuroniis ap. Pausan.* X. 31. *Rutil. Itin.* II. 53. R. P. Phrynichi fragmentum tractavi in Glossar. in Prometh. 376. Confer Porsoni Adv. p. 38.

597. *πυρδαῆ τινα πρόνοιαν* edd. *τινα* deleri jubet Portus. *πυρδαῆτιν* Hermannus ap. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. Scholiasta legisse videtur *πυρδαής*. Auctoritate quidem destituta est forma *πυρδαῆτις*, nec offendere debet syllaba brevis ante mutam cum liquida in melicis producta: vid. Seidler. de Verss. Dochm. p. 22. n.

598. *καΐθουσα* Ald. *κ'αΐθουσα* Rob. Turn. Steph. *καταίθουσα* Canter. *καίουσα* Porsonus, (edidit tamen *κάουσα*.) Mox *δαφοινοῦ* Schutz. *sanguine polluti*; sc. avunculorum; "quod mihi placet," inquit Butlerus, "nam torrem illum fatalem in ignem ab Althæea conjectum fuisse discimus propter dolorem quem ob cædem fratrum suorum a Meleagro factam conceperat." *δαφοινοῦ* etiam Botheus: nec mihi displicet.

599. *ἡνίκ' ἐπιμολὼν* Ald. *ἥλικα, ἐπεὶ μ.* Turn.

600. *μακρόθεν* Rob.

601. *σύμμετρόν* edd. vet. *ξύμμετρόν* Pors. Mox *διαὶ* pro *διὰ* reponi jubent Canter. Pauw. Hermann. Schutz. † *τε διὰ* Pors. Vid. notata ad Agam. 435.

602. *μοιρόκραντοέδ' ἐς ἦμαρ* Ald. *μοιρόκρατον δ' ἐς ἦμαρ* Rob. *μοιρόκρατον ἐς ἦμαρ* Turn.

603. *ἀλλὰ δὴ τίν'* Ald. *ἀλλὰ δήτιν'* Rob. *ἀλλὰ δεῖ τιν'* Turn. *ἄλλαν*

λόγοις στυγεῖν, φοινίαν Σκύλλαν,
ἅτ᾽ ἐχθρῶν ὕπαι
φῶτ᾽ ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
πεισθεῖσα, δώροισι Μίνω,
Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς
νοσφίσασ᾽ ἀπροβούλως
πνέονθ᾽ ἁ κυνόφρων ὕπνῳ·
κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς.
ἐπεὶ δ᾽ ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων στρ. γ΄.

δεῖ τιν᾽ Pauw. Porson. et sic correxerat Portus. δ᾽ ἔστιν Hermann.

605. ὕπερ Porson. Subaudi, quod exprimitur in v. 608. πεισθεῖσα.

606. ἀπόλεσεν Ald. ἀπώλεσε Turn.

607. χρυσεοκμήτοισιν Hermann. Obss. p. 102. Idem vero apud Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. legi jubet χρυσοδμήτοισιν, nisi ista est ipsius Erfurdtii correctio.

608. πειθήσασα edd. vet. πεισθεῖσα Heath. Schutz. Porson. Mox μείνω Ald.

609. Νίσον edd. Νῖσον Δουλιχιῆα Homer. Od. Σ. 126.

610. νόσφισ᾽ Rob. νοσφίσασα προβούλως Porson. Schutz. Schol. ἀπροβούλως: ἀπρονοήτως. οὐ προσκεψαμένη τὸ ἀποβησόμενον. ὡς προδοτὶς γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνωος. Sed forsan referas ad Nisum, ἀπροβούλως πνέονθ᾽ ὕπνῳ, *sine suspicione stertentem.* Aristoph. Plut. 300. de Cyclope; εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι. Et sic interpretatur Bothe.

611. πνέονθ᾽ edd. vet. πνείονθ᾽ Abresch. probante olim Hermanno; qui tamen ad Sophocl. Ant. 1132. hæc scribit; "Scio fuisse qui in Choephoris v. 619. πνείονθ᾽ ἁ κυνόφρων ὕπνῳ scribendum putarent. At versus Glyconeus etiam iambum in principio admittit."

Ibid. ἀκανόφρων Ald. ἀγανόφρονι Turn. ὕπνους Bothe.

612. κιχάνει edd. ante Porson. Vid. Glossar. in Theb. 44. Dein μιν exhibent omnes, quod in tragicorum νιν mutandum judicavi: vid. infra 778.

613. ἐπεμνήσαμεν Ald. Turn. ἐμνήσαμεν Rob. ἐπεμνησάμεσθ᾽ Pauw. Porson. Schutz. ἐπεμνησάμην

πόνων, ἀκαίρως δέ, δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν.
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
ἐπ' ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας·
τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων,
γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.
κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον ἀντ. γ'.
λόγῳ· γοᾶται δὲ δήποθεν κατά-
πτυστον. εἴκασεν δέ τις

Hermannus. Hunc locum, cujus neque constructionem neque sententiam expedire potui, alii aliter tentarunt, feliciter nemo. ἔπειτ' ἐπιμνησόμεσθ' Schutz. et ἀκραίους pro ἀκαίρως.

614. πόθων Bigot. φόνων Schutz. δὺς φιλὲς γαμὴ λευμ' Ald.

615. An legendum ἀπευκτέον, *deprecari oportet*; ut regat accusativos γαμήλευμα et μητίδας?

617. Deest hic versus in edd. ante Steph.

618. δηΐοις edd. vet. δηΐοισιν Arnald. δήοισιν Pors. δᾴοισιν Hermann. ἐπίκοτον Bigot. Spanhem. ad Julian. Cæs. p. 396. Heathius, distinctione post φρενῶν posita, sequentia sic vertit, *Viro arma tractanti, viro contra hostes furenti inest decus quoddam venerandum; Contra vero approbo ædium penetralia omni perturbatione immunia, animos mulierum inaudaces.* Et hæc quidem interpretatio mihi præ ceteris placet. Nemo, ut opinor, accedet Hermanno, legenti σέβω, et dein στυγῶ δ' ἀθ. ἑ.

619. τοιῶνδ' Turn. τίων edd. ceteræ. τῶνδ' Pears. τοιῷδ' Aurat. τίω γ' Bigot. τίω δ' Stanl. Heath.

622. δὲ δὴ ποθεὶ καταπτυστονήος κασενδέτις Ald. δὲ δήποθ', εἰκατάπτυατον Rob. δὲ δήπουθεν κατάπτ. Turn. Porson. δὲ δὴ ποθεῖ Med. δὲ δήποθεν Schutz. Exemplum particulæ δήποθεν in promtu non habeo. Hesych. Δήποθεν: λέξις συναπτική, ὡς καὶ τὸ δήπου. De δήπουθεν consuli potest Ruhnken, ad Timæum p. 79. Pro γοᾶται legendum suspicor βοᾶται. Sed vide infra 808.

623. ἤκασεν Med. quod quidem recentioris Atticismi fuisse judico. Conferas Valckenaerii notata ad

τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν.
θεοστυγήτῳ δ' ἄγει
βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;
τὸ δ' ἄγχι πνευμόνων ξίφος στρ. δ'.
διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ
διαὶ Δίκας. τὸ μὴ θέμις γὰρ
οὐ λὰξ πέδον πατούμενον,
τὸ πᾶν Διὸς

Eurip. Phœn. 165. cum Porsoni ad 431. εἴκασε Turn. Steph. εἰκάσαι Schutz. et mox ἂν pro αὖ (sicut etiam P.) *comparare possit*. εἰκάσαι etiam Musgravius. Sed satis bene se habet εἴκασεν, *comparare solet*. τὸ δεινὸν vero non ad Clytæmnestræ facinus tantum retulerim, sed de quovis crimine intelligo; *quicquid terribile et infandum est, solent homines cum Lemnio facinore comparare*. Nempe in proverbium abierant τὰ Λήμνια κακά. Vide auctores in Glossario laudatos.

624. τόδ' αἰνὸν Bothe.

625. θεοστυγείτω Ald. Dein ἄγει Aurat. Schutz. Ceteri ἄχει. Vid. supra 578.

629. τὸ δ' ἄχρι Scaliger. πνευμόνων Rob. Ceteri πλευμόνων; quod ad recentem Atticismum pertinere cum Brunckio et Porsono arbitror, quicquid contra dixerit Lobeckius ad Phrynich. 305. Vid. Porson. ad Orest. 271.

630. δι' ἀνταίαν Ald. Turn. Mox ὀξυπευκὲς σοῦται edd. Schol. ὁρμᾷ. Metro quidem consuli posset, legendo σοῦται ὀξυπευκές. Sed optime citavit οὐτᾷ Hermannus Elem. Metr. p. 236. ubi nescio an οὐτᾷ pro tertia singularis præsentis sumi velit, an potius futuri, pro οὐτάσει.

631. διὰ Turn. Steph. Vid. supra 601. Mox τὸ μὴ θέμις γὰρ οὐ. Ald. οὐ=λὰξ Rob. οὐ deleri vult Hermannus. Sed haud male mea quidem sententia, explicat Scholiasta: τὸ γὰρ μὴ δίκαιον οὐ δεῖ ἀμελεῖσθαι; imo potius οὐκ ἠμέληται scil. ὑπὸ τῆς Δίκης. πέδῳ Q. πεδοῖ Hermann. Vid. ad Agam. 1327.

σέβας παρεκβάντος οὐ θεμίστως.
Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν· ἀντ. δ'.
προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός.
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισι,
τῶν θ' αἱμάτων παλαιτέρων
τίνει μύσος
χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.
ΟΡ. παῖ, παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.
τίς ἔνδον, ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;

634. παρεκβάντες edd. vet. μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος inquit Schol. παρεκβάντος Stanl. Musgrav. Bothe. Butler.

Ibid. ἀθεμίστως edd. vet. οὐ θεμίστως Porson. Hermann. ad Viger. p. 757. Recte monet Butlerus, contra Heathium, qui ἀθέμιστοι primam producere voluit, aliam esse rationem hujus vocis, aliam τῶν ἀθάνατος, ἀκάματος &c. quæ nisi primam producant, in metro dactylico stare nequeant. Ceterum idem vir doctus in hoc loco conjicit ἐκθεμίστως, ut ἐκδίκως in Prom. 1012. Sed Porsoni correctio firmatur ex Theb. 690. αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

636. πρὸς χαλκεύει Ald. προσχαλκεύει ceteræ edd. Sed προχαλκεύει Jacob. et Hermannus l. c.

637. Cf. 793. γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

637. δίμασε Ald. Med. δόμασι Rob. δώμασι Turn. δόμοισι Pauw. Mox τῶν introduxit Burneius, cui particulam subjunxi.

638. δωμάτων Ald. Rob. Turn. Steph. αἱμάτων Schol. Canter. recentiores. δωμάτων τε παλαίτερον Q.

639. τείνει Ald. Rob. Med. quod hic repositum vult Musgravius; sicut in Eurip. Hec. 267. Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον. ubi vid. Porsonum. Sed in hoc loco omnino verum est τίνει.

640. ἐριννύς Turn. Vid. supra 569.

642. Male interpungitur in edd. recentioribus, τίς ἔνδον; ὦ παῖ· παῖ μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις. Insulsissime corrigit Botheus παπαὶ — παπαὶ μάλ' αὖθις. Solennis erat exclamatio ejus qui fores pulsabat, παῖ, παῖ, qua ostiarium excitaret. Sensus

τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία.
ΟΙ. εἶεν· ἀκούω. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;
ΟΡ. ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,

mire Hermannus Gr. 108 legit Αἰγίσθου δι.

est; *Quis intus in ædibus est, iterum dico* παῖ, παῖ? Aristoph. Ran. 464. Ἄγε δή, τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα; Πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οὐπιχώριοι; Παῖ, παῖ. Nub. 131. Ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, Ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον. Comparari potest Euripides Peleo ap. Schol. Aristoph. Ran. 1153. Ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν δόμοις. Heathius, Ἰώ, ἰώ, πύλαισιν εἴ τις ἐν δόμοις. Legendum, Ἰώ, ἰώ, πύλαισιν· ἤ τις ἐν δόμοις;

643. Conferas 862. Οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου, Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

644. φιλόξεν' ἐστὶν Ald. Rob. φιλόξενός ἐστιν Turn. Steph. φιλοξένη 'στιν Porson. qui sic Præf. ad Hecub. p. ix. "Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia fäcere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio, Ἄρτεμι θηροφόνη, quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. III. 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenæum XIII. p. 574. A." ἐχθρόξενος dixit noster in feminino Prom. 752. Elmsleius vero ad Eurip. Med. p. 207. n. corrigit sicut hic editur, φιλόξενος τις, quem usum τοῦ τις exemplis tuetur. Quam facilis fuerit in his vocibus confusio patebit ex Bastii verbis Comm. Palæogr. p. 848." "Φίλος, φίλιος, Φίλων, Φιλόξενος, multæque aliæ voces, quæ a syllaba φιλ incipiunt, a festinantibus scribis indicantur sola syllaba φι, cui Lambda superscribunt."

645. Non οἰκέτης, sed παῖς, apud Robortellum nominatur is qui hunc versum pronuntiat. Parum interest.

Ibid. Hermannus Obss. p. 108. legit εἶεν. Καὶ μὴν ἀκούω κ. τ. λ. Idem tamen alibi vulgatum defendit, collato Aristoph. Pac. 664. εἶεν. ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω. ubi vid. Dindorf. Neque tamen productionem syllabæ brevis in hoc Tragici loco defendi posse existimo, nisi forte solennis formula fuerit ostiarii respondentis εἶεν· ἀκούω.

Ibid. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; Eurip. El. 774. χαίρετ', ὦ ξένοι, τίνες, Πόθεν πορεύεσθ'—; ubi vid. Seidler.

646. ἄγγελε Ald.

πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους·
τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
γυνὴ τόπαρχος. ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον·
αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
ὁποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
καὶ θερμὰ λουτρά, καὶ πόνων θελκτηρία

649. ὧραι Ald. Med. Mox καθιέναι Musgr. quod quidem per se recte dicitur, sed magis poeticum est μεθιέναι ἄγκυραν.

652. τἄπαρχος Rob. et sic Med. sed ὁ suprascripto. Unde Hermannus, δωμάτων τελεσφόρος, Γυνή τ' ἔπαρχος. Schutzio suspectum est vocabulum τόπαρχος; et merito quidem, ait Hermannus. Mihi vero valde displicet copula, nec satis intelligo quæ sit distinctio inter τελεσφόρος et ἔπαρχος. Recte ut opinor, Abreschius interpretatur τελεσφόρος γυνή, *materfamilias*. Mox ἄνδρα τ' Ald. Rob. Med. Guelph.

653. οὐκ ἐπαργέμους: Schol. πλεονάζει ἡ οὐ. Fallitur: recte monet Stanleius illud οὐ ad τίθησιν pertinere, non ad ἐπαργέμους.

656. Pro Clytæmnestræ persona Robortellus exhibet θερ. i. e. θεράπαινα.

658. πόνων θελκτήρια, Στρωμνή, ita vulgo legitur. Sed bene Wakefieldius, S. C. §. 164. legit θελκτηρία Στρωμνή, probante Butlero. Botheus vero, καὶ θερμὰ λουτρά, καί, πόνων θελκτήρια, Στρωμνή. Et satis quidem recte conjungitur vox pluralis θελκτήρια cum singulari

στρωμνή, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον,
ἀνδρῶν τόδ᾽· ἔστιν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

ΟΡ. ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ
ἐς Ἄργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ,
ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς, πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ—
Ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ, μηδαμῶς λάθῃ·
εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν·
νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.—
τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω

στρωμνή: vid. Porson. ad Eurip. Or. 1051. Vel legi possit στρωμναί. Vid. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 1120.

660. βαλιώτερον Ald.

663. στείχων δι' αὐτόφορτον Rob. αὐτόφυρτοι οἰκίαις ἄγη Ald.

664. οὕπερ P. Bigot. ἀπεζύγαν Ald.

668. ἄλλοι Ald.

670. μὴ δαμῶς Ald.

675. κεκαυμένου Aurat. Stanl. Abresch. Sed vulgatum recte tuetur Butlerus, monens εὖ κεκλαυμένου respicere ad inferias juste ac pie persolutas.

τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.
ΗΛ. οἲ 'γώ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.
ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά,
ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη.
φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων,
ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα —
νῦν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρ' οὐδὲν ἐγγράφει.

678. δεικὸς Ald. Guelph.

679. οἶ ἐγὼ Ald. οἶ ἐγὼ Rob. οἲ ἐγὼ Turn. Steph. Mox ἐν πᾶσ' ὦ πορθόμεθα, Med. ἐν πᾶσ' ὡς πορθούμεθα Ald. Rob. Clytæmnestræ hanc ῥῆσιν tribuit Portus.

681. πόλ' ἐπωπαῖς Ald. ἐπ' ὠπαῖς Turn. Canter. εὐκείμενα Ald. et mox τάξοις.

684. εὐβούλως edd. pleræque. εὐβόλως Porson. De hac confusione vid. Dorvill. ad Charit. p. 34.

685. νομίζων Ald. Mox βηλοῦ reposuit Schutzius, quod præclare factum, inquit Hermannus. Vere Scholiasta, παροιμία, ἔξω πηλοῦ πόδα. Vid. Prometh. 271. βηλοῦ conjecerat Portus.

686. νῷν δ' Scalig. νῦν δήπερ Ald. Rob. et mox βακχίας, quod habet etiam Med. κακῆς Port. Stanl. "At βακχεία καλὴ ironice dicitur de *furoribus* Clytæmnestræ et Ægisthi, quorum sanationem Electra ab Orestis adventu sperabat." SCHUTZ.

687. ἐλπὶς ὢν Rob. ex conjectura. Dein παροῦσαν ἐγγράφει edd. † παροῦσαν Porson. προδοῦσαν Pauw. Hermannus locum sic legit, seu potius legebat, namque hodie, ut opinor, ista repudiaret: σὺν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παριοῦσ' ἀνεγράφη. "Orestes, et una cum illo spes medica malorum in præterito, numerantur. De Anapæsto non est quod quisquam in Æschylo vere-

ΟΡ. *ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι*
κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
πρὸς δυσσεβείας δ' ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσί,
τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.
ΚΛ. *οὔ τοι κυρήσεις μεῖον ἀξίων σέθεν,*
οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.

atur." Longe felicius Butlerus, *παρ' οὐδὲν ἐγγράφει*, locum sic interpretatus, ***Et nunc Orestes, nunc, inquam, qua spe me consolabar fore &c. eam ipse prorsus delevit.*** " *παρ' οὐδὲν ἐγγράφειν* est ***in calculis subducendis pro nihilo computare*** : *ἐγγράφειν* erat verbum ad fiscum pertinens, quod bene notavit Heathius. Fateor tamen mihi ne sic quidem hunc locum satisfacere. Interpres Græcus, *παροῦσαν ἐγγράφει: τάξον αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρᾷ. ὡς πρὸς τὸ ἐλπὶς δ' ἀπέδωκεν.* unde Schutzius suspicatur eum *ἐγγράφει* habuisse pro imperandi modo; sed fallitur vir doctus; hoc enim dicit Grammaticus, *τάξον*, ***voces sic ordina*** i. e. constructio hæc est. Sequentia sic verte: ***constructionem autem absolvit, ita ut ad vocem*** *ἐλπίς* ***referatur.*** Forsan legendum *ἀποδέδωκε.* Schol. Aristoph. Plut. 469. *οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα.* Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 48. n.

688. *ἐγὼ μὲν ὧ* Ald. *εὐδαίμοσιν* Ald. Rob

692. δ' inseruit Pauwius; et sic correxerant Portus, et Stanleius in curis secundis. *φρεσὶν* Ald. Rob.
690. Haud male distinctio poneretur post *καρανῶσαι.*

695. Ita Pauwius pro *ἀξίως*, quod retinet Porsonus. Utrumque casum, et secundum, et quartum, sibi adsciscit verbum *κυρέω.* Infra 702. *Κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.* Theb. 603. *Ταὐτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος.* Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 363, 5. Schol. explicat, *τῶν σῶν ἀξιῶν τιμῶν.*

697. *ἀγγέλλων* Rob.

ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
κοινώσομέν τε, κοὐ σπανίζοντες φίλων
βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

ΧΟ. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
πότε δὴ στομάτων
δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ;
ὦ πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ
χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν

699. τυγχάνει Ald.

700, 1, 2. Hi tres versus desunt in Ald. Rob. Turn. Guelph.

701. Pauwius, ὀπισθόπουν δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, (Pyladem scilicet) cui assentitur Butlerus.

703. ὡς ἐπ' εὐθύνῳ Ald. ὡς ἐπευθύνῳ Rob. Med.

705. κοινώσωμέν Rob.

706. Sic emendavit H. Stephanus, pro βουλευόμεσθα.

707. εἰ ἐν Ald. Rob. φιλιαδμωΐδες Ald. φιλία δμ. Rob. φίλαι Turn. Steph. φίλιαι Med. Heath. Schutz. Porson.

714. δολία edd. vet. δολίαν Port. Heath. Schutz. Porson. δολία tuetur Hermannus, qui locum sic interpretatur; "Tempus est ut Suada fraudulens accedat, et Mer-

ξυγκαταβῆναι, χθόνιον θ' Ἑρμῆν,
καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν.
τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας;
λυπὴ δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα † τοὺς ξένους καλεῖν

curium funestis certaminibus immittat." Equidem per τὸν νύχιον intelligo Orestem, *clandestinum*;—*tempus est ut simul descendant Suada ac Mercurius, et ut Orestem ducant ad certamen*. Quare dedi χθόνιόν θ' pro χθόνιον δ'. Hermannus vero apud Erfurdt. ad Sophocl. El. 111. novam viam iniit, legendo, ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν Τούσδ' ἐφοδεῦσαι, Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. Matthiæ Obss. Crit. p. 4. conjicit in v. 716. καὶ τὰν Νυχίαν, i. e. Erinyn. χθόνιος Ἑρμῆς invocatur in hac fabula v. 1.

715. χθόνιον γ' Rob. δ' ceteri. Ἑρμῆα Ald. Rob.

717. ξιφοδημήτησιν Ald. Guelph. ξιφοδημήτοισιν Turn. ζιφοδηλήτοισιν Rob.

718. Οἰκέτου persona huic versui in libris præfigitur. Choro tribuendum vidit Botheus; et sic Scholiasta; Ἀνὴρ ὁ ξένος: ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Vim hujus versus minus percipio.

719. Ὀρέσταν Ald.

720. Κίλισσα Med. Turn. κιλίσσω Ald. Γείλισσα Rob. Steph. et recentiores. Photius; Κιλίκων: ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος, ἀπὸ τοῦ τροφοῦ Κιλίσσης. Servorum nomina Asiatica multi recensuerunt. Schol. Γείλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, (Pyth. XI. 26.) Στησίχορος δὲ Λαοδάμειαν.

721. ἐπί Ald.

722. τοὺς ξένους καλεῖν edd. † τοὺς ξένους Porson. πρὸς ξένους Portus: sed requiritur articulus. An legendum μολεῖν? ut sit constructio ἄνωγεν Αἴγισθον μολεῖν τοὺς

ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
ἐλθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
ἔθετο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει,
φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὢ τάλαιν' ἐγώ·
ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα
ἄλγη δύσοιστα, τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα·

ξένους. Hanc conjecturam quadam tenus confirmat v. 754. Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

725. εἰκέτας Ald.

726. θέτο edd. vet. ἔθετο Heathius et recentiores. Illud tuentur Seidlerus et Hermannus; qui augmentum in hujusmodi narrationibus recte omitti contendunt. Aliter judicat Elmsleius. Saltim in hoc loco non est cur omittatur. Dein σκύθρωπὸν libri. σκυθρωπῶν Heath. Porson. Schutz. σκυθρωπὸς P. et ἐκτὸς ὀμμάτων.

727. Aldus et Turnebus interpungunt post καλῶς, et deinceps exhibent, hic κείνης, ille vero κείνῃ. Robortellus διαπεπραγμένοις καλῶν κείνῃ.

728. ἔχειν Ald.

729. ὕφ', cum accentu, scribunt Abresch. Schutz. Nimis curiose. Nam constructio potest esse ὑφ' ἧς φήμης, ut præpositio arctius cum pronomine cohæreat.

730. ἐκεῖνον Ald. Turn. et sic MS. quo usus est Robortellus, ubi etiam εὐφρανεῖν. Utrumque correxit Rob. γέλων pro κλύων G. Burges. ad Eum. 649.

732. σ̓υγκεκραμμένα Ald. Notent tirones garrulitatem ἀνακόλουθον anus indoctæ, "quod in primis commendat auctorem, cum personarum ἦθος dextre et εὐστόχως exprimat." Quod vere observavit Stanleius.

733. δυσοιστατούς δ' ἐνατρέως Ald.

ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν,
ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
ἐκ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων,

735. ἠνεσχόμην mavult Butlerus; quod reponi posse monuit Piersonus ad Moer. p. 176. "Duplex aliquando augmentum admisere," inquit Porsonus, Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. "ut in ἠνεσχόμην, ἀνεσχόμην, quorum utrumque Tragicis familiare." Equidem pene suspicor, in hoc loco legendum ἠνειχόμην, *passa sum*, quum altera forma ἠνεσχόμην potius usurpata fuerit de calamitate patienter toleranda, Agam. 877. πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ Ἠνειχόμεσθα. ibid. 1244. Καλουμένη δὲ φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια, Πτωχός, τάλαινα, λιμοθνής, ἠνεσχόμην. Eurip. Andr. 972. Ἤλγουν μέν, ἤλγουν, ξυμφορὰς δ' ἠνειχόμην, ubi forsan scribendum ἠνεσχόμην. Med. 1156. Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κοσμόν, οὐκ ἠνέσχετο. El. 264. Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο; 1043. σὸς δὲ πῶς πατὴρ Ἠνέσχετ' ἂν ταῦτ'; sic etiam ibid. 508. τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην. Hipp. 685. Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου. Contra vero Sophocl. Phil. 412. ἠνείχετο hoc sensu posuit, quod tamen in ἠνέσχετο mutandum puto ob Trach. 276. Alia exempla, a Piersono indicata, sunt Aristoph. Nub. 1376. ubi ἠνεσχόμην, Thesm. 601. ubi ἠνειχόμην sensu tolerandi ponitur. Thuc. III. 28. οὐκ ἠνέσχοντο. V. 45. οὐκέτι ἠνείχοντο, eodem sensu.

737. λίφον δ' Turn.

738. Aristoph. Ach. 178. σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένη. quem versum cum hoc loco contulit Porsonus in Aristoph. p. 113.

739. Constructio hujus loci, prout vulgo legitur, adeo turbata, seu potius nulla est, ut aliquam corruptionem latere quivis suspicetur. Verissime monuit Butlerus, prolixam et inconditam orationem garrulæ nutricei convenire; solœcam ac plane barbaram non item. Schutzius putat aliquid post δεδεγμένη intercidisse; Hermannus vero post κελευσμάτων, nisi legendum sit ἔτλην. Locum aliqua ex parte expeditiorem reddidi, scribendo ἐκ pro καὶ in 739. ut orationis filum interrumpatur post τριβήν usque ad 749.

Ibid. καὶ νυκτιπλάγκτοον Ald. νυκτίπλαγκτον Turn. quam lectio-

καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
τλάσῃ· τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτόν,
τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός.
οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
ἢ λιμός, ἢ διψῆ τις, ἢ λιψουρία
ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ', οἴομαι,
ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,

nem plane Æschyleam dicit Hermannus. καὶ νυκτιπλάγκτων ceteri. κἀκ νυκτιπλάγκτων Portus, Stanleius. Paullo melius est ἐκ νυκτ. De ἐκ et καί confusis vid. Bast. Comm. Pal. p. 815. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 65. conjicit, φεῦ, νυκτιπλάγκτων — φεῦ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέληθ' ἃ 'γὼ Ἔτλην, unde nascitur spondeus in quinta sede. Contulit autem idem V. D. Eurip. Suppl. 1135. Ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων; ποῦ νυχευμάτων χάρις; Mox κελευμάτων Ald. Rob. Turn.

740. ἢ πολλὰ Musgrav. ἂν ὠφέλητ' Ald. Apud Sophocl. El. 1143. similiter fere conqueritur Electra; Οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς Ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ Πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. In hoc loco constructionem sic expedit Scholiasta; ἀνωφέλητα ἐμοὶ τῇ τλάσῃ πολλὰ καὶ μοχθηρά.

741. τλάσει Rob. φρυνεῖν Ald. φρονῶν Turn. ὡς περεὶ Ald. De particula γάρ, intra parvum spatium repetita, consulas Porsonum ad Eurip. Med. 139.

744. ἢ λιμὸς edd. vet. εἰ λιμὸς Porson. ex conjectura Stanleii. Sed recte dici ἢ — ἤ, pro *utrum* — *an* ostenderunt Matthiæ Gr. Gr. §. 609. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 159. Infra 877. Εἴδωμεν, ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα. Mox δίψη omnes, "quod non magis Græcum est" inquit Elmsleius, "quam γλώσση. Scribendum διψῇ *sitit*. Ad λιμὸς subaudiendum πιέζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi." Scribit etiam λιψουρίαν: sed dici potest λιψουρία ἔχει τινα non minus bene quam λιμὸς πιέζει τινα; quod ad loci constructionem attinet; quod vero ad linguæ indolem, nihil interest, utrum dicas νόσος ἔχει με, an νόσον ἔχω.

745. αὐτάρκη Ald. Pauwium secutus, plene post τέκνων interpunxi.

747. Pollux VII. 40. καὶ ἡ παρ' Αἰσχύλῳ, Παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ', Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.
τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
οἴκων· θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.
ΧΟ. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;
ΤΡ. ὅπως; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

748. στροφεύσε Ald. τροφός—ἐσχέτην Aur.

750. † ἐξεδεξάμην Pors. ἐξεθρεψάμην P. Stanl. Pauw. probante Piersono Verisim. p. 243. Atqui Oresten non ἐξεθρέψατο hæc nutrix, sed Strophius, vel, secundum Sophoclem, pædagogus, qui infantem, cædi subductum, in Strophii ædes pertulit: vid. Electr. 11. De schemate Sicelico, ἐξεδεξάμην πατρί, consuli possunt Lesbonax p.181. Abresch. Dil. Thuc. p. 95. Brunck. ad Sophocl. El. 442. Porson. ad Eurip. Hecub. 533. qui hunc versum, prout editur, citat; denique Hermann. Comm. de Metr. Pindar. ad Pyth. IV. 37.

753. πεύσετε Ald. Insuavitatem hujus versus notavit Butlerus. Equidem scribendum puto τόνδε λόγον. Supra 724. φάτιν Ἐλθὼν πύθηται τήνδε. 731. εὖτ' ἂν πύθηται μυθον.

754. Hunc versum, cum duobus proxime sequentibus, Oresti tribuit Rob. Choro Turn. Steph.

755. ἦ πῶς edd. vet. τί πῶς; Canter. ἦ πῶς; ut opinor, volebat Porsonus; ὅπως Schutzius, recte observans, quum quis ad quæstionem πῶς sic respondet, ut de quæstionis dubitet, tum semper dici in responsione ὅπως; quod non minus vere observari potest de τίς, ποῖ, et similibus. Vid. Aristoph. Plut. 139. 349. ubi legendum suspicor, Ποῖός τις; Χ. ὁποῖος; 461. Nub. 685. Ran. 198. Eq. 742. Ach. 959. Pac. 871. Butlero periculosum videtur, exemplis e Comicis petitis sermonem tragicum illustrare. Verum in hujuscemodi formulis Græci sermonis proprietas tam e comicis quam e tragicis apte disci potest. Minus bene Valckenaerius ad Eurip. Phœn. p. 342. corrigit Πῶς φής; quæ quidem locutio vel non credentis est, vel

ΧΟ. εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ;
ΤΡ. ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.
ΧΟ. μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει.
ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γηθούσῃ φρενί·
ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.
ΤΡ. ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;

formidantis; non vero de sensu dictorum hæsitantis.

Ibid. ὡς μάθωσα φέστερον Ald.

756. Post εἴτε inseritur καί, cujus vim haud facile Latine expresseris. Agam. 816. Εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι Λέγω. Suppl. 185. Ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων, εἴτε καὶ τεθυμένος. Sophocl. Oed. T. 91. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

758. Ita Butlerus: μὴ νῦν edd. Vid. ad Theb. 228. Mox ἄγγελε Ald. στυγεῖ Rob.

759. ἀδήμαντος Rob. κλύει Ald.

760. τάχιστ' ἀγαθούσῃ Ald. Rob. Med. γαθούσῃ Turn. Steph. Pors. γηθούσῃ Heath. Schutz. Verbi γηθέω præsens tempus hoc uno loco apud tragicos legi monet Elmsleius in censura editionis nostræ Promethei. Hinc videre est, quam periculosum sit quodpiam vocabulum proscribere, ob eam solam caussam, quod in tragicorum reliquiis, quas hodie legimus, non occurrit.

761. κρυπτοσ' Ald. κρυπτὸς ceteri. ὀρθώσῃ φρενί Turn. ὀρθούσῃ φρενί Ald. Rob. ὀρθούσῃ λόγῳ Med. Citat Schol. Venet. in Il. O. 207. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος, et Euripidi tribuit. Hæc compilans Eustathius in Il. O. p. 1013, 11. scribit κρυπτός. Hinc edidit Porsonus κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. Sed omnino retinendum κυπτός: *Nuntii prudentia rectam facere potest orationem incurvam.* i. e. *vitiosam.* H. Steph. Thes. Gr. T. II. p. 507. "Κυπτὸς, οῦ, ὁ. Inclinatus, supplex. v. l. ex Æschylo." i. e. "vetus lexicon," seu "varia lectio." κυπτὸς videtur probare Schneiderus in Lexico. Ceterum verissime observavit Butlerus; "Nullus dubito quin ex— θούσῃ φρενὶ in superiore versiculo,— θώσῃ φρενὶ hic fluxerit incuria librarii."

762. ἀλλ' εἴ φρονεῖς Ald. et sic Aur. Interrogationis notam apponendam vidit Heathius, quæ tamen deest in ed. Glasg. Supra 215. Ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;

ΧΟ. ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.
ΤΡ. καὶ πῶς; Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.
ΧΟ. οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.
ΤΡ. τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;
ΧΟ. ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι.
ΤΡ. ἀλλ' εἶμι, καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα, σὺν θεῶν δόσει.
ΧΟ. νῦν παραιτουμένῃ μοι, πάτερ στρ. ά.
Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,
δὸς τυχεῖν, ἐμοῦ κυρίους

Agam. 267. 'Αλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; Sophocl. El. 879. 'Αλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα; Eurip. El. 983. 'Αλλ' ἦ τὸν αὐτὸν τόνδ' ὑποστήσω δόλον; ubi perperam editur ἀλλ' ἦ. Hel. 497. 'Αλλ' ἦ τίς ἐστι Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθας; Conf. Heracl. 426.

763. εἰ Ald. Rob. † εἰτροπαίαν Porson. qui ad Eurip. Suppl. 647. hæc scribit; "In Æschyli loco τροπαίαν edd. male præferunt; quod ambigas utrum in τρόπαιον, an τρόπαια, mutandum sit." Sed. retinendum puto τροπαίαν, *conversionem*. Schol. μετατροπήν, ut in Agam. 213. φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. Theb. 703. λήματος ἐν τροπαίᾳ. sc: αὔρᾳ. Quod si una ex Porsoni conjecturis recipienda sit, malim τρόπαια. Eurip. Or. 713. Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν.

766. τιφῆς Ald. τί φῇς Turn. Sed non recte subscribi iota, alibi monuimus.

767. τὰ πεπραγμένα Ald. Turn. τὰ πεπαλμένα Rob. τἀπεσταλμένα Steph.

768. ὧν περὰν μέλλῃ Rob. μέλοι Scalig. Heath. Agam. 947. Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

769. καὶ τοῖς ταῦτα Steph.

770. γένοι τόδ' Ald.

771. παραίτουμ' ἐν μοὶ Ald. παραιτούμεν' ἐμοὶ Rob. Med.

773. δὸς τύχας τυχεῖν δέ μου, Ald. Rob. Med. τυχεῖν δέ μοι Turn. Pors. δὸς τυχεῖν, ὥστ' ἔχειν κυρίως Hermann. δὸς τύχας νιν τυχεῖν Schutz. Schol. δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι

τα σώφρον' εὖ μαιομένους ἰδεῖν.
διὰ δίκας πᾶν ἔπος
ἔλακον. ὦ Ζεῦ, σὺ νιν φυλάσσοις.
ἕ, ἕ. πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ,
θές; ἐπεί νιν μέγαν ἄρας [στρ. β'.
δίδυμα καὶ τριπλᾶ
παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

βεβαίως. Musgràvius legit, δὸς τύχας τυχεῖν ἐμοὶ κυρίους τὰ σωφρόνων μαιομένους ἰδεῖν, citato Hermesianacte, σκολιὴν μαιομένοι σοφίην. Libri omues exhibent κυρίως.

774. τὰ σώφροσυν εὐμαιομένοις Ald. * τασωφροσυνευμαιομένοις Rob. τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις Turn. et recentiores. τὰ σώφρον' εὖ Hermann. μαιομένους Butler. et sic Musgr.

775. διαδικάσαι πᾶν ἔπος. ἔλακον Ald. Rob. Turn. Pors. διὰ δίκας Pauw. Hermann. Schutz. sicut etiam Musgravius.

776. ἔλακον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις edd. sed. "φυλάσσεις Ald. Hermannus El. Doctr. Metr. p. 536. ἔλακον· εὖ δὲ σύ νιν φυλάσσοις, cui præstant, meo judicio, Botheana; ἔλακον εὖ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.

777. ἕ, ἕ, extra metrum est. Artificiosum ordinem stropharum in hoc loco primus detexit Hermannus ap. Seidler. de Verss. Dochm. p. 405. et Elem. Doctr. Metr. p. 733. ubi observavit perrarum esse hoc genus in carminibus totius chori. Ordo stropharum hic est, α'. β'. α'. γ'. μεσῳδός. γ'. δ'. β'. δ'.

Ibid. Seidlerus p. 406. hos versus aliter dividit, nempe post ἔσωθεν: parum refert. προδὲ δήχθρῶν Ald. Rob. πρὸ δήχθρῶν Turn. πρὸ δὲ δήχθρῶν Steph. Dein τῶν ἔσω μελάθρων, ὦ Ζεῦ, edd. τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ, Seidler. vid. infra 786.

778. μιν libri; νιν Seidlerus: vid. supra 612. αἶρας Ald. αἶρας Med.

780. παλίνποινα edd. ante Steph. ἀμείψῃ Turn. "In secunda stropha," inquit Hermannus, "verba ἐπεί μιν μέγαν ἄρας ad superiora referri debent. Non enim triplicem et quadruplicem vindictam sumpturus est Orestes, quoniam adolevit, sed, quandoquidem adoleverit, optat chorus, ne frustra ad hanc ætatem pervenerit, sed ut vincat Aegisthum et Clytæmnestram." Mira interpretatio Scholiastæ; ἐπάρας γὰρ τὸν 'Ορέστην, δυνήσῃ καὶ τριπλασίονα ποινὴν εἰσ-

ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖ- ἀντ. α΄.
νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
πημάτων, δρόμῳ προστιθεὶς
μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
τοῦτ' ἴδοι διὰ πέδον
ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα;
οἵ τ' ἔσω δωμάτων στρ. γ΄.
πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε,

πράξασθαι τὸν Ὀρέστην ποιῆσαι. Schutzius, *Etenim si eum erexeris, dupliciter ac tripliciter tibi lubens retribuet:* cui assentitur Butlerus. Sed recte monuit Pauwius ἀμείψει esse secundæ personæ; *vicissim accipere poteris.*

781. ἴσχε Pauw. Hermann. εὖ. νίν ζυγεῦν τ' Ald.

783. ἐν δρόμῳ omnes. ἐν omitti jubent Heathius et Musgravius. Schol. ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ. φήσας γὰρ ἐν ἅρματι πημάτων, τὸ δρόμῳ ἐπήγαγε.

785. τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον edd. ubi δάπεδον primam producit. Æschylum vero Homericam quantitatem hujus vocis immutasse haud facile crediderim: vide ad Prom. 854. Dedi ex conjectura διὰ πέδον. Ordo constructionis hic est; τίς ἂν ἴδοι ὄρεγμα βημάτων, ἀνομένων διὰ τοῦτο πέδον, σωζόμενον ῥυθμόν; ut sit σωζόμενον mediæ vocis participium. ἴδοι pro ἰδεῖν Portus. τίν' ἂν Hermannus. σωζομένον ῥυθμοῦ G. ad marg. Ask. Locus difficillimus post omnes omnium curas medicinam exspectat.

786. ἀναμένων Med. sed mutatum in ἀνομένων. βημάτων Ald. Guelph. Schutz. κτημάτων Rob. πημάτων ceteri. βημάτων ὀρέγμα videtur significare pedum contentionem, sicut in v. 420. χερῶν ὀρέγματα erat *manuum extensiones.*

787. ἔσωθε edd. vet. ἔσω Hermann. Schutz. Cf. 777.

788. πλουτ' ἀγαθῆ Ald. πλουταγαθῆ Rob. Steph. Pors. Hermannus ad Viger. 187. scribendum putat ὁρίζετε, "et metro et scholiaste indicante." Scholiastæ autem verba hæc sunt: νομίζετε: ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε, quæ quidem νομίζετε non minus bene quam ὁρίζετε explicant. Idem vir doctus in Obss. p. 115. dedit κομίζετε, quod multo pejus est. Seidlerus vero tradit et sibi et Hermanno placere ἐνίζετε.

κλύετε σύμφρονες θεοί.
ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι·
τὸ δὲ καλῶς κτάμενον, ὦ μέγα ναίων μεσῳδός.
στόμιον, εὖ δὸς ἄμ' ἰδεῖν δόμον ἀνδρός,
καί νιν ἐλευθερίως
λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φιλίοις
ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.
ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως ἀντ. γ'.
παῖς ὁ Μαίας † ἐπιφορώτατος,
πρᾶξιν οὐρίαν θέλων.
[πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρήζων

791. πρὸς φάτοις Ald. προφάτοις Med. σ suprascripto.

793. τόδε Ald. Turn. recentiores. τὸ δε Rob. voces τὸ δὲ καλῶς κτάμενον Hermannus Obss. p. 118. "non dubitat quin interpretis sint, non Æschyli, verba" quasi quisquam grammaticus tali locutione uti potuerit. Idem vero in Elem. Doctr. Metr. p. 513. retinenda esse hæc verba judicat.

794. δὸς ἂν ἰδεῖν Rob. δὸς ἀνιδεῖν ceteri. ἀνέδην Hermannus. ἀναδεῖν Musgr. Dein ἄνδρα Pauw. Heath. Schutz.

796. τ' deest in Ald. Rob.

797. ὄμμασι δνοφερὰς καλύπτρας Ald. δνοφερὰς ceteri. ἐκ δνοφερᾶς Hermannus ad Viger. 230. Schutzius contulit v. 49. 'Ανήλιοι, βροτοστυγεῖς | δνόφοι καλύπτουσι δόμους | δεσποτῶν θανάτοισι.

798. ξυμλάβοι Ald. ξυμβάλοι Rob.

799. ἐπιφθορώτατος olim conjecit Hermannus: omnino contra sensum. οὐ'πιφορώτατος Burneius.

800. θέλεν Med. τελῶν Q.

801. χρηΐζων edd. Aut in stropha deficiunt quædam, aut quædam in antistropha redundant. Voces, quas uncinulis inclusi, glossatoris esse judicat Hermannus, quod mihi quidem vix credibile videtur. Seid-

κρύπτ'·] ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.
καὶ τότ' ἤδη πολύν, στρ. δ'.
δωμάτων λυτήριον, 806
θῆλυν οὐριοστάταν,
ὁμοῦ δὲ κρεκτὸν γοη-
τῶν νόμον μεθήσομεν·

lerus de Verss. Dochm. p. 407. conjicit, πολλὰ μέν, ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων.

802. κρυπτὰ edd. vet. κρύπτ' Pauw. Porson. ἄκριτον Hermannus.

803. φέροι P.

804. δ' omittunt Ald. Turn. οὐδενὶ Rob. ἐμφανέστερον Musgrav. Schutz. 1.

805. καὶ τότε δὴ πλοῦτον libri universi: facilis erat correctio τότ' ἤδη. Prom. 946. πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Quod vulgo legitur, πλοῦτον, manifesto absurdum est, et metro contrarium. Correxi πολύν, dum aliquid magis probabile inveniatur, sive substantivum sit, sive adjectivum; πολὺν νόμον μεθήσομεν satis poetice dicitur; Eurip. Hippol. 1196. Ἔνθεν τις ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός, Βαρὺν βρόμον μεθῆκε.

808. κρεκτῶν Turn. Scalig. Inserui δὲ ob metrum. Hesychius, a Stanleio laudatus; Θρεκτοῖσι νόμοις: ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ. ἔνιοι δέ, κρεκτοῖς. Quoniam vero hujusmodi cantilenæ rebus lætis parum convenire videntur, malim legere οὐ δὲ κρεκτὸν γοατῶν νόμον, *sed non qualis ab iis qui lamentantur ingeminari solet*. Vide autem, an Cantilena, quam se editurum esse ait Chorus, hæc fuerit: Πόλει τάδ' εὖ. ἐμόν, ἐμὸν δ' κ. τ. λ. In loco tantum non deplorato, conjecturæ nonnihil indulgendum judicavi.

Ibid. γοητῶν Ald. Rob. Ceteri γοήτων. Schol. Γοήτων: τὸν τῶν γοήτων, οἳ ὡς ᾄδουσι περιϊόντες τὴν πόλιν. Sed hæc interpretatio nemini, ut opinor, placebit. Scripsi γοητῶν, debui forsan γοατῶν, genitiv. sc. a γοάτης. Olim suspicabar γοήτων corruptam fuisse ex βοητόν, quod glossema fuerit τοῦ, κρεκτόν.

πόλει τάδ' εὖ·
ἐμὸν ἐμὸν δ' ἀέξεται
κέρδος, Ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων, ἀντ. β'.
ἐπαῦσας πατρὸς αὐδάν,
θροούσᾳ σε, Τέκνον,

810. *μεθήσομεν πόλει· τὰ δ' εὖ, ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε.* Ita legitur in editionibus, nisi quod Rob. *μεθέλσομεν*, et unum tantum *ἐμὸν* habet.

813. *ὅτ' ἂν ἥκει* Ald. *ὅτ' ἂν ἥκῃ* Rob.

814. Quæ sequuntur, in editionibus hunc in modum leguntur; *ἐπαῦσας πατρὸς ἔργῳ. θροούσᾳ πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν, καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν,* nisi quod *θροοῦσα, αὐδῶν, ἐπίμομφον φάταν,* Ald. *θρούσᾳ* Rob. *θροούσῃ* Turn. Hermanni conjecturas in Obss. Crit. p. 116. sciens prætermitto, quippe ne ipsi quidem auctori hodie probatas. "Apertum est," inquit Seidlerus de Verss. Dochm. p. 406. "librariis deberi pravas repetitiones *ἔργων—ἔργῳ*, et *πατρὸς—πατρός*. Quibus ejectis lego; *σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἥκῃ | μέρος ἔργων, ἐπαῦσας πατρὸς αὐδὰν | θροούσᾳ τέκνον! | πρός σε, πέραιν' ἐπίμομφον ἄταν.* i.e. *Tu vero constanti animo, quando venerint partes tuæ, acclamans patris vocem (matri) ad te, o fili! clamanti, confice sceleratam pestem.* In *πέραινε* librarii apostrophum habuisse videntur pro syllaba *ων*. Conf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 778. seq." Hæc ille. *πέραιν'* Auratus. *ἐπιμόμφαν* Med. Quæ dedi, cum strophicis optime congruunt. *ἄτα* Clytæmnestræ certe non *ἐπίμομφος* erat, Choro saltim judice; nam Seidleri interpretationem nullo modo amplectendam censeo, *confice sceleratam pestem.* Melior est Schutzii versio, *finem impone calamitati huic abominandæ;* sed *ἄταν* omnino de cæde Clytæmnestræ cum Butlero accipiendum. Quod si particula negationis recte abesse potest, tum legerim *ἐπάϋσον—περαίνων ἐπίμομφον ἄταν.* Dubitari quidem potest de locutione *θροούσᾳ σε, τέκνον,* meas tamen aures non lædit. Ceterum pene suspicor veram lectionem esse, *ἐπαῦσας πατρὸς ὀργάν.* Si recte se habet *αὐδάν*, interpretarer, *patris vocem*, idem esse ac *patris nomen.* sc. *quum illa clamabit tibi, τέκνον, tu illi ingeminabis πατήρ.*

πέραιν' οὐκ ἐπίμομφον ἄταν.

Περσέως τ' ἐν φρεσὶν ἀντ. δ'.

καρδίαν κατασχέθων,

τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοι-

σι, τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσ-

σων † χάριτος ὀργὰς λυπράς,

τοῖς ἔνδοθεν

φοινίαν ἄταν τιθείς,

ἐξαπολλὺς τὸν αἴτιον μόρου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·

817. τε ἐν φρεσὶν edd. ante Pauw.

818. σχέθων omnes, quod in κατασχέθων ob metrum mutavi; non tamen ut hoc pro certo habeam. κατέχειν interdum idem valet ac simplex ἔχειν, e. g. Agam. 441. 1547. Suppl. 26. Eurip. Bacch. 877. χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς | τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν. Sed propior est Med. 759. Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων. Πράξειας. vel legi possit, Περσέως τ' ἐν φρεσὶν | σαῖσι καρδίαν σχέθων. In hoc loco Elmsleius edidisset σχεθὼν vel κατασχεθών, nullum enim verbum esse σχέθω contendit ad Eurip. Med. 995. In hoc tamen loco requiritur, ut opinor, præsens tempus; quod olim monui in Glossario ad Prom. 16.

819. φίλοισιν Ald. Turn. χθωνὸς φιλεισιν Rob. φίλοισι Porson. Quod si legatur in stropha οὐ δὲ κρεκτὸν, in hoc loco legendum erit φίλοις.

821. ὀργᾶς λυπρᾶς Ald. Rob. χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς Schutz. Hermann. Butler. Sed λυπρὸς primam producit. Corrigi potest λυγρᾶς, sed conjicio, προπράσσων χάριτας, ὀργᾶς λύτρα. Supra 43. Τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ; hoc tamen dubitans propono.

822. τοῖς ex meo adjeci. Nescio an præstet τοῖς δ'.

823. τιθοὶς Rob.

824. τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. ita libri: sed μορὸν Ald. Rob. Med.

825. ὑπ' ἄγγελος Ald. Legendum puto ὑπ' ἀγγέλου, sc. κληθείς.

νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
ξένους μολόντας, οὐδαμῶς ἐφίμερον,
μόρον γ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγές, φόνῳ
τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.
πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;

Sophocl. Aj. 289. *τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων Κληθείς, ἐφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων Σάλπιγγος;* Trachin. 395. *Μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, Ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.* Hæc loca contulit Abreschius. Comparari etiam potest Thucyd. VI. 87. *οὐκ ἄκλητοι, παρακληθέντες δέ.* ubi vid. Abresch. Lobeckius ad Aj. 287. hunc versum citans, scribit, invitus tamen, ut videtur, *ἄκλητος, οὔθ' ὑπάγγελος.* Ceterum idem histrio qui Electræ partes egerat usque ad v. 706. nunc redit sub Aegisthi persona; nescio an etiam Nutricis habitum induerit ad v. 722. vide infra ad 865.

827. *ξέννους* Rob. *μολῶντὰς* Ald. *ἐφήμερον* Turn.

828. *μόρον δ'* libri: *μόρον γ'* Portus, quod lubens recepi; *γε* sic positum est *videlicet*. Sic etiam Stanleius in curis secundis.

Ibid. *ἀμφέρειν* Ald. Rob. *ἂν φέρειν* Turn. *ἀναφέρειν* est *referre ad aliquem*; ut in Eurip. Orest. 76. *Εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν*, qui sensus huic loco parum convenire videtur. Forsan legendum *καὶ τόδ' αὖ φέρειν.* Sententia, ut videtur, hæc est; *et hoc quidem inferre domibus, nova erit calamitas cruenta ei* (generi) *quod pristina cæde exulceratum est.* Schutzius vero, qui retinet *δειματοσταγές*, hunc in modum interpretatur; *Ex hoc rumore per domum sparso existeret novus dolor timorem stillans, accedens ad pristinam cædem, tanquam ad vulnus exulceratum et doloribus mordens.* *δεδηγμένῳ* active positum putat.

829. *δειματοσταγὲς* edd. vet. *αἱματοσταγές*, Porti et Stanleii correctionem, in textu reposuit Porsonus.

831. *πῶς ταῦτ';* Heath. *ἀληθῶς οὐ βλέποντα* Bothe. *vere mortuum.* sc. Orestem: quæ emendatio, ut cum Butlero loquar, speciosior est quam verior. *βλέποντα* opponitur *τῷ, θνήσκοντες.* vid. Hermann. ad Sophocl. Aj. 266.

ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
τί τῶνδ᾽ ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί.
ΧΟ. ἠκούσαμεν μέν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων,
εἴσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.
ΑΙ. ἰδεῖν ἐλέγξαι τ᾽ αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
εἴτ᾽ αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών,
εἴτ᾽ ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
οὔτοι φρέν᾽ ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην.

832. ἦ Schutz. *δειματουμένων* voluit Stanleius: sed monet Heathius tales *ὑπαλλαγάς*, præsertim in adjectivis, stylum Æschyleum sapere. Confert autem Agam. 48. 52. quæ tamen exempla ab hoc loco aliena sunt.

833. *θνήσκοντος* Portus; et sic legebat interpres Græcus; hæc enim est ejus glossa; *οὐκ ἀληθῶς ἀποθανόντες* (—*τος*).

835. Hoc responsum *ἀγγέλῳ* tribuunt Turn. Steph. Choro Robortellus. Mox omnes habent *ἔσω*.

837. *αὐτὸς αὐτὸν* Ald. Rob. *αὐτῶν* Turn. Steph. Canter. Schutz. Porson. Mox *πάρα* Portus. Hermannus vero legit, *Ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι παρεῖ*, (et sic Abresch.) *quum ipse adsis, ut hospitem de rebus illis interroges*; quod non probat Butlerus; ego ne Græcum quidem esse arbitror *πεύθεσθαι ἄνδρα τῶνδε*. Mirum est Hermannum non correxisse *αὐτόν*. Vide Glossarium.

839. *ἦεν* Ald. Rob. Mox *κλυδόνος* Ald.

841. *φρένα κλέψειαν* edd. vet. *φρένα κλέψει᾽ ἂν* Heath. Schutz. Porson. *φρέν᾽ ἂν κλέψει᾽ ἂν* Hermann. apud Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 627. Monk. ad Eurip. Hipp. 482. *φρέν᾽ ἂν κλέψειεν* Elmsleius ad Med. p. 150. n. ut vitetur elisio vocalis *ε* ante particulam *ἄν*. Et hoc quidem recepi; non ut Elmsleii canona omni ex parte probem; neque enim hanc elisionem poetis Atticis displicuisse credo, præterquam in iis vocibus, ubi confusio inde oriri posset. i. e. in aoristis primis et perfectis. Quod ad ipsius elisionis *sonum* adtinet, nihil

ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι
τάδ' ἐπευχομένη, κἀπιθοάζουσ';
ὑπὸ δ' εὐνοίας
πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός,
ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
δαίων, ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις,
ἕξει πατέρων μέγαν ὄλβον.
τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης

certe interest, an ἔγραψ' ἂν dictum sit pro ἔγραψα ἄν, an pro ἔγραψε ἄν. Mox ὠμματουμένην Rob.

842. ἄρξαμαι Ald. Confer notata ad v. 82.

843. κἀπιθοάζωσα Ald. κἆπι θοάζουσα Rob. κᾀπιθοάζουσα Steph. Equidem legendum puto κἀπιθεάζουσ'. Thucyd. VIII. 53. Εὐμολπιδῶν—μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν. ubi Schol. ἤγουν θεῖά τινα ἐπιβοωμένων. VII. 75. οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι. Sine ι Plato Phædr. 40. p. 233. Heind. ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων. Eandem correctionem fieri debere suspicor in Eurip. Med. 1406. Τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω, Μαρτυρόμενος δαίμονας. ubi rescribendum Κἀπιθεάζω ex Thucydidis loco patet. Hesych. Ἐπιθεάζει: θεοὺς ἐπικαλεῖται. Ἐπιθεάσας: κατευξάμενος. Pherecrates, ab Albertio citatus; Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί.

846. μιανθῆναι Rob.

851. δαΐων edd. ante Porsonum. et mox ἀρχάς τε πολισσονόμους. (πολυσσονόμους Ald.) Porsoni correctionem probat Hermannus.

852. πάτρων Ald. πατρῷον Turn.

853. τοιὰν δὲ πάλιν Ald. μόνος omittunt Ald. Turn. ὢν ἆρ ἔφεδρος Turn.

854. θείοις Ald. Rob. Steph.

ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκην.
ΑΙ. ἔ, ἔ, ὀτοτοτοῖ
ΧΟ. ἔα, ἔα μάλα.
πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;
ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου·
ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιοι κακῶν
εἶναι· μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου·
οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἴγισθος οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε
ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείους πύλας

855. νίκην Ald. Turn. Ceteri νίκῃ. Supra 470. πέμπετ' ἀρωγὴν | παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην; Quod si ἐπὶ νίκην sit, *ad victoriam reportandam*, ἐπὶ νίκῃ vero, *victoria reportata*, prius huic loco aptius videatur.

856. ὁ τοτοτοὶ Rob.

858. κέκαρται Ald. Turn. κέκραρται Rob. κέκρανται Steph. Hi versus aliter dividi possint; ἔα, ἔα, μάλα. πῶς ἔχει; | πῶς κέκρανται δόμοις;

859. ἀποσταθῶ μὲν Ald.

860. ἀναίτιαι edd. Sed. ἀναίτιος utriusque generis est: vid. Agam. 1482. Legitur tamen μεταίτιαι supra 94. παραιτία infra 897.

862. οἴμοι πὰν, οἴμοι Ald. Turn. οἴμοι πᾶν. οἴμοι Rob. μάλ' ομῖοι conjecit Canterus. πανοίμοι Porsonus. Confer notata ad Agam. 1314. Quum præcesserit τελουμένου v. 859. Schutzius scribendum putat πεπληγμένου. Atqui ab hujuscemodi repetitionibus parum cavebant tragici. Confer. 139. 140. 156. 157. 232. 233. 273. 276. 405. 408. 699. 702. 975. 976. 1020. 1022.

865. γυναικίους Ald. γυναικείους Rob. Turn. Med. γυναικείας Steph. et recentiores. Sed illud præstat. Dicitur quidam v. 620. γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν, in Eurip. Andr. 362. διὰ γυναικείαν ἔριν; metro jubente; sed in v. 948. ejusdem fabulæ habemus τὰς γυναικείους

μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἡβῶντός γε δεῖ·
οὐκ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ἰού, ἰού.
κωφοῖς ἀΰτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
ἄκραντα βάζω. ποῦ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας

νόσους. Contra in Inus fragm. I. ὦ γυναικεῖαι φρένες, quod tamen Stobæi scribæ deberi potest. Dicebant tragici ἑρκείους πύλας, (supra 553) αὐλείους πυλάς, Eurip. Hel. 445. φροντὶς οἰκεῖος, Heracl. 634. et alia similia; unde hoc tantum colligo, eos, ubi metrum alterutram terminationem indifferenter admitteret, masculinam formam prætulisse si sic homœoteleuton evitarent. Ceterum ex hoc loco discimus, ut opinor, in scena duas fuisse portas, quarum una in ἀνδρωνῖτιν, altera in γυναικωνῖτιν ducebat. Illa protagonistæ erat, hæc vero deuteragonistæ; Pollux IV. 123. τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μὲν βασίλειον, (sicut in hac fabula) ἢ σπήλαιον, (sicut in Philocteta) ἢ οἶκος ἔνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τὸ δράματος. ἡ δὲ δεξιά, τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον. ἡ δὲ ἀριστερά, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον, ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον, ἢ ἄοικός ἐστι. In hac autem fabula Orestes primas partes agit, Electra secundas, Clytæmnestra vero tertias Confer notata ad v. 825.

866. μοχλοὺς Aurat. Stanleius in curis secundis; tum vero legendum fore γυναικειῶν πυλῶν observavit Butlerus. πύλαι in plurali semper dicebant tragici. Sed sana sunt vulgata. Vide Eurip. Iph. T. 99. in Glossario citatum.

Ibid. ἡβῶντος δὲ δεῖ omnes libri. "Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores, nisi per librariorum errores," inquit Porsonus ad Eurip. Or. 614. Vide quæ notavi ad Theb. 469.

867. οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι Ald. Rob. Turn. οὐχ ὥστ' Porson. οὐχ ὡς δ' Hermann. Comm. de Metr. Pindar. p. 241. *Ac valente quidem opus est; sed ne sic quidem ille opem ferat jam trucidato.* An legendum οὔπως δ'? διαπεπραγμένων. Ald. Rob.

868. αὐτῷ Ald. αὐδῶ Rob. e conjectura. ἀΰτῷ Turn. Mox dedi ποῦ pro ποῖ. quamobrem id fecerim, hodie non opus est declarare. Schutzius vero interpretatur *quorsum abiit?* Κλυταιμνήστρας Ald. κλυταιμήστρα Rob.

870. ξυρὸν Ald. ἐπιξήνου πέλας Abresch. ex Agam. 1248. quia

αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δικὴν πεπληγμένης.
ΚΛ. τί δʼ ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις;
ΟΙ. τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω.
ΚΛ. οἲ ʼγώ. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.
δόλοις ὀλούμεθʼ, ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.

displicebat πέλας cum ξυροῦ conjunctum. Schutzius πέλας de *tempore* accipit; de *loco* Butlerus, *prope Aegisthum*. Sed etiamsi πέλας abesset, difficilis esset sententia; quomodo enim dici potest *Clytæmnestræ percussæ cervix in novaculæ aciem casura esse?* ἐπὶ ξυροῦ εἶναι, vel ἵστασθαι, vel βεβάναι dicitur is, qui in discriminis articulo versatur, non autem qui ipsam calamitatem subiit. Quare πεπληγμένης vertendum erit *statim percutiendæ*, potius quam *percussæ*.

Ibid. "Quod ad Stauleii conjecturam attinet, hunc versum cum proximo Choro forte tribuendos esse, haud negaverim illud sic amarissime dictum videri, et tum summo odio in Clytæmnestram, tum gaudio ob jam receptam libertatem ex morte Aegisthi convenire: sed magis ex indole tragicorum videtur hæc nuntio tribuere: alterum illud nimis artificiosum videtur, et tragoediae recentioris. Suavius decurreret hic versus, si legeretur Ἔοικεν αὐτῆς νῦν ἐπὶ ξυροῦ πέλας." BUTLERUS. Ne hujusmodi versus rhythmo penitus careant, pausa, non enim cæsura est, fieri debet post primam dipodiam; ἔοικε νῦν | αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας. Hoc si facias, in istis exemplis quæ protulit Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 111. satis bene servabitur "gravitas numeri et magnificentia;" ut ipse loquitur in p. 108. Ex undecim tamen exemplis, quæ apud unam Sophoclis fabulam exstare monuit Hermannus, eximendus est secundus; Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι, quem "omni cæsura destitutum esse" equidem certe non fateor.

871. πεπληγμένος Ald. Rob.

873. τευθνηκότας Ald. Dein. λόγῳ Turn. Steph. Porson. λέγω Ald. Rob. Med. probantibus Stanleio, Schutzio, Butlero. Recte sine dubio. Vere observavit Schutzius nihil αἰνιγματῶδες in vulgata lectione inesse, nam fama tantum mortuos vivum occidere posse nemo dubitat.

874. οἴ ἐγὼ Ald. οἲ ἐγὼ Rob. οἶ ἐγὼ Turn. Parum refert, utrum scribatur οἲ ἐγὼ an οἲ ʼγώ. Mox ἐξαινιγμάτων Rob.

875. ὥσπερ οὓς ἐκτείναμεν Porsonus Adv. p. 160. ubi notavimus

δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος.
εἰδῶμεν ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα·
ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.
ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.
ΚΛ. οἲ 'γώ. τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία.
ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταυτῷ τάφῳ
κείσει. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτε.
ΚΛ. ἐπίσχες, ὦ παῖ· τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,

istas in Aeschylum notulas a Porsono juvene scriptas fuisse. Sententiam postea mutavit; edidit enim ὥσπερ οὖν, memor fortasse versus 90. Ἦ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Πατήρ.

877. εἰ νικῶμεν Turnebus, ex correctione, ut videtur; nam ἢ νικῶμεν habent Ald. Rob. Med. Vide supra 744.

879. μαντεύω Rob. Hoc exemplum iis adjici potest, quæ dedit Dobræus in Aristophan. App. p. (36.) in quibus καὶ conjunctio postponitur voci, quam in constructione antecedit. Pene tamen suspicor legendum σὲ μὲν ματεύω; vel σέ τοι ματεύω.

880. οἶ ἐγώ Ald. οἲ ἐγὼ Rob. οἴ ἐγώ Turn. Constructionem φίλτατε Αἰγίσθου βία, ubi est σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον illustrarunt Matthiæ. Gr. Gr. § 434. Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 1167. Eurip. Bacch. 1306. Conf. supra 523. Hoc tamen exemplum unicum est hujus circumlocutionis, βία τινος, cum adjectivo masculini generis conjunctæ; nam quod supra edidimus v. 644. Εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία, diversi est generis. Dixit Euripides Phœn. 55. κλεινὴν Πολυνείκους βίαν.

881. ἐν ταύτῳ τῷ τάφῳ Rob.

882. οὔτι μὴ προδῷς, *non deseres*: οὔτι μὴ προδώσεις foret, *nequaquam deseras*; si verum sit quod tradit Elmsleius ad Sophocl. Oed. C. 177. οὐ μὴ cum futuro vetantis esse, cum subjunctivo vero, negantis.

883. τόνδε δήσεται Ald. Med. τόνδε δ' αἰδέσαι Robortellus e conjectura Sophiani: et sic Turnebus.

Ibid. Notandum est poetæ artificium. Clytæmnestra, quo magis Orestem misericordia tangat, intra pauxillum spatium filium eum bis nominat; παῖ, τέκνον. Etiam Chorus, quum Orestem et Electram blan-

μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;
ΠΥ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
τὰ Πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.
ΟΡ. κρίνω σε νικᾷν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἕπου· πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω·
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.
τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.

diuscule compellare vult, eadem nomina repetit, 258. Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός, Σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα.

884. πρὸς ὠκύπολλα Ald. Med. πρὸς ὃ καὶ πολλὰ Turn. De constructione βρίζων ἅμα ἐξήμελξας vide Matthiæ. Gr. Gr. § 556, 6. et quæ dedi ad Agam. 1616.

885. οὔλλοισιν Ald. Mox εὐτρεφὲς citat Tzetzes Chil. XII. 808. Sed εὐτραφὲς magis poeticum. Confer notata ad Theb. 296. Lobeck. ad Phrynich. p. 577. Mox de subjunctivo in interrogatione posito vid. supra 82.

887. Schol. μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν. Tyrwhittus in Aristot. Poet. § 10. optime corrigit ἵνα μὴ δ' λέγωσι, *ne quatuor in eadem scena loquantur; "neu quarta loqui persona laboret."* Nempe ἐξάγγελος, qui est οἰκέτης, exit post v. 873. ut Pyladis personam, quam prius gessisset, iterum induat. Rem illustravi in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 205.

888. ποῦ δὲ τὰ Ald. Rob. ποῦ δῆτα Turn. ποῦ δαὶ τὰ Steph. quod probet forsan Seidlerus, qui ad Eurip. El. 242. statuit, contra Brunckii et Porsoni sententiam, particulam δαὶ non esse Tragicis eximendam. ποῦ δή, τάλαν, τὰ Aurat. ποῦ δὴ τὰ Porson. ποῦ δὲ τὰ παλαιὰ G. Burges. ad Eum. 415. Quid velit istud λοιπά, equidem non perspicio. Legendum suspicor, ποῦ δῆτά σοι τὰ Λοξίου μαντεύματα.

890. παραινεῖσμον Ald.

892. κρέσσ' ὠνηγήσω Ald. κρέσσον' Rob.

ΚΛ. ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω.
ΟΡ. πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
ΚΛ. ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
ΟΡ. καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
ΚΛ. οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον;
ΟΡ. τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας εἰς τὸ δυστυχές.
ΚΛ. οὔτοι σ' ἀπέρριψ' εἰς δόμους δορυξένους.
ΟΡ. διχῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός.
ΚΛ. ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὅντιν' ἀντεδεξάμην;
ΟΡ. αἰσχύνομαί σοι ταῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.

895. νῦν δὲ γηράναι edd. vet. σὺν δὲ Auratus, et ex illo Stanleius: quam correctionem satis firmat proximus versus. Sic Schutzius. Simonid. de Mul. 86. Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει. De σὺν a suo verbo per tmesin separata vid. Glossar. in Agam. 569.

896. πατρωκτονοῦσα Ald.

900. τεκοῦσα μ' ἔρριψας ἐπὸ δυστυχὲς Ald. ἐς pro εἰς omnes, et sic in proximo versu.

901. οὔτοι, σ' ἀπέρριψ' Rob. Cum interrogatione legit Porsonus. Sed recte monuit Pauwius supplendum esse πέμψασα, *Abjecisse quidem te non recte dicor, quum in hospitis ædes miserim.* Schol. οὐκ ἔστιν ἀπορρίψαι, τὸ δορυξένοις ἐνδοῦναι πρὸς ἀνατροφήν. Lege ἐκδοῦναι.

902. αἰσχρῶς ἐπράθην Heath. ἀδίκως Botheus.

903. ποῦδη θ' ὅτιμος ὅντιν' ἀντειδεξάμην Ald. ποῦ δῆθ' ἄτιμος Turn. ποῦ δῆθ' ὅτιμος Rob. "Animadverte a nonnullis grammaticis scribi non τιμός, sed τῖμος, et fortasse melius, retracto accentu in priorem, ut fit in ὦνος et ὠνή." H. Steph. Eustath. in Il. E. p. 563, 25. ἔτι ἰστέον ὅτι ὥσπερ φθογγὴ φθόγγος, χολὴ χόλος, τιμὴ τῖμος, παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνὴ ὦνος, βολὴ βόλος, καὶ ἕτερα, οὕτω πύλη πύλος, ἀρσενικῶς. Sed πύλη, ob accentuum diversitatem, non oportuit cum ceteris comparare. Cf. Glossarium.

904. σου Ald. Rob. Turn. Steph. quod Abreschius tuetur, subaudito ἔργον.

ΚΛ. *μή. ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.*
ΟΡ. *μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.*
ΚΛ. *ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.*
ΟΡ. *τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.*
ΚΛ. *κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.*
ΟΡ. *σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς.*
ΚΛ. *ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.*
ΟΡ. *τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;*
ΚΛ. *ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.*
ΟΡ. *πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον.*

905. *μὴ, ἀλλ' εἶφ'* edd. vet. *μὴ,'λλ' εἶφ'* Porson. sed quum particula *μὴ* per se sententiam faciat, *μὴ αἰσχύνου*, nimia est spiritus interruptio, quam ut vel elisio vel crasis fiat proximæ syllabæ. *μὴ* extra metrum est. Etiam si crasis sit, scribendum erit, sine ecthlipsi, *μή, ἀλλ' εἴφ'*.

906. Quod vulgo scribitur, *μὴ ῎λεγχε*, accentum exhibet, sine syllaba quæ accentu notetur.

907. Confer quæ notavi ad Agam. 834.

908. *δ' ἔγ' ἀνδρὸς* Ald.

911. *φυλάξω* Ald. Turn.

912. *παρειστάδε* Ald. et mox *τύμβου.*

914. *σ' ὁρίζει* edd. vet. *τόνδ' ἐπουρίζει* Hermann. *σ'ουρίζει* Porson. Sequentia notavit Elmsleius ad Eurip. Med. p. 88. n. "Pervulgata sunt *μαντευομένῳ μοὔχρησεν* et similia, in quibus diphthongi *οι* et *ου* cum vocali *ε* crasin faciunt. Rarius cum *ο*, ut *σοὐρίζει* apud Aeschylum Cho. 927. *σοὔπισθεν* apud Aristophanem Thesm. 165." Porsonus tamen in Aristoph. p. 198. rectius putat *μοι ῎χρησεν.* Ut in crasi *χὠ*, suppresso iota, *α* et *ο* coalescunt in *ω*, sic in *σοι ὁρίζει*, iota penitus eliso, *ο* et *ο* contraherentur in *ου*. Spiritus vero locum non habet, nisi consonans, quæ priorem vocalem præcedit, asperari potest: apostrophi nota duarum vocalium crasin indicat; quare rectius scribitur *χὠ*, *σοὐρίζει*, quam *χὼ*, *σουριζει.* Sed in hoc loco *σοὐρίζει* est *σοι οὐρίζει*, vid. Glossar. De crasi *τοὐρανοῦ* vid. Porson. ad Aristoph. Pac. 198. *θοὔπατος* vero pro *τοῦ ὕπατος*, quod vult Seidlerus ad Eurip.

ΚΛ. οἲ 'γὼ· τεκοῦσα τόνδ', ὄφιν ἐθρεψάμην.
ἦ κάρτα μάντις οὑξ ὀνειράτων φόβος.
ΟΡ. ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.
ΧΟ. στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

El. 823. neutiquam probare possum.

915. "*Transpone*, ἐθρεψάμην ὄφιν." R. P. Hanc correctionem postea repudiasse Porsonum observavit Dobræus in Porsoni Opusc. p. 211. vid. supra. Distinxi autem post τόνδ', nescio an nimis curiose.

916. ἦ Ald. Mox. κἂν ἐς γ' Ald. κἆν ἐς γ' Turn. κάνες γ' Rob. κᾶνες Med. i. e. ἔκανες. ἔκανες γ' Pauw.

917. ὃν οὐ χρῆν, supplendum σε κανεῖν. Agam. 332. Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ Πορθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους. Herodot. III. 52. ὀργῇ χρεώμενος ἐς τόν σε ἥκιστα ἐχρῆν. Eurip. Hipp. 1320. ἀλλὰ θᾶσσον, ἤ σ' ἐχρῆν, Ἀρὰς ἀφῆκας παιδί. Bacch. 26. Ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρός, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν, Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διός. El. 979. Ὅστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν. Iph. A. 487. Ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφόν, ὅν μ' ἥκιστ' ἐχρῆν. Neophron apud Stob. XX. p. 107. καὶ παρημελημένην Πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα. Alexis in Excerptis Grotii p. 561. Λάβε, καὶ μὴ παῖζ', οὓς οὐ δεῖ. Plato Crit. 11. πότερον κακῶς τινας ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα οὓς ἥκιστα δεῖ, ἢ οὔ; (Plenius Euripides in Med. 507. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.) Antipho in Oratt. Gr. ed. Reisk. VII. p. 616. ἀθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς εἱμαρμένης, ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, τὸν βίον ἐκλιπών. Isocrates ad Nicocl. p. 22. τοὺς μὲν ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν διεφθαρμένης. Postrema duo comparavit Wasse. ad Sallust. p. 269. *fratri, quem minime decuit, propinquus per scelus vitam eripuit.*

918. στένω μὲν Ald. Rob. quod nescio an non sit repudiandum. Mox τόνδε Ald. qui hunc versum tribuit Oresti.

920. αἰτούμεθα Musgrav. ἀρώμεθα Hermann. De vera lectione dubito.

ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ.
βαρύδικος Ποινά·
ἔμολε δ' εἰς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης.
ἔλαχε δ' εἰς τὸ πᾶν
ὁ Πυθοχρήστας φυγάς,
θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.
ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων

922. Malim δίκᾳ, displicet enim appositio, δίκα, βαρύδικος ποινά. Sed vide antistropham.

923. καρύδικος Ald. Rob. καρίδικος Turn. βαρύδικος Steph.

925. δίπους Stanl. quod tamen cum Ἄρης conjungi non posse, monet Schutzius. Schol. διπλοῦς λέων: οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. Hoc tamen non nimis apte cohæret cum iis quæ dixerat Chorus in v. 854. Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος Δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης Ἅψειν. Comparari autem debet Eurip. Or. 1397. Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω, | λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω.

926. ἔλακε δ' ἐτὸ πᾶν Ald. ἔλακε δὲ τὸ πᾶν. Turn. ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν Rob. ἔλασε Pauwius ex Scholiis: ἤλασε δ' εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου. ὅ ἐστιν, ἤνυσε τὸν ἀγῶνα. ἀφίκετο, φησίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Atqui formula ἐς τὸ πᾶν non significat εἰς τὸ τέλος, sed *omnino:* vid. Glossar. ad 672. Matthiæ. Obss. Crit. p. 5. sic explicat, ὁ Πυθοχρήστας, sc. Apollo, ἔλακε φυγάς, *fugam denuntiavit.* ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν Schutzius. Atque ἔλαχε recipiendum putavi.

927. Quum Πυθοχρήστης sit activa forma, Butlerus mavult Πυθόχρηστος, ut supra 888. Equidem nihil mutavi, quum de interpretatione dubitem.

928. ἐφραδαῖσιν Ald. ἀφραδαῖσιν Rob. δὲ φραδαῖσιν Turn. ἐν φραδαῖσιν Pors. εὐφραδαῖσιν Med. unde εὖ φραδαῖσιν Hermann. probante Seidlero de Verss. Dochm. p. 89. qui etiam cum Schutzio plene distinguit post ὡρμημένος, non sicut ceteri, post φυγάς. ὡρμυμένος Ald.

929. Sic optime Seidlerus l. c. pro vulgato ἐπολολυξάτω, collatis Eurip. Tro. 335. βοάσατ' εὖ τὸν Ὑμέναιον, ὦ, μακαρίαις ἀοιδαῖς. Phœn. 302. ἔβας, ὦ, χρόνῳ γᾶν πατρῴαν. et Sophocl. Trach. 205. ἀνολολύξατε, δόμοι, ἐφεστίοις | ἀλαλαγαῖς.

ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβᾶς
ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
δυσοίμου τύχας.
ἔμολε δ', ᾇ μέλει κρυπταδίου μάχας, ἀντ.
δολιόφρων Ποινά.
ἔθιγε δὴ μάχας χερὸς ἐτητύμως
Διὸς κόρα — Δίκαν δέ νιν
προσαγορεύομεν
βροτοὶ τυχόντες καλῶς—
ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·

930. τριβὰς edd. vet. sed genitivum τριβᾶς recte posuit Schutzius; *effugium malorum et direptionis bonorum, a duobus sceleratis factæ.* Tum vero δυσοίμου τύχας appositio erit; non autem, quod voluit Schutzius, genitivus post μιαστόροιν.

931. ὑπαὶ Hermann. Schutz. Butlero probante. μιαιστόροιν Ald. Rob. Turn.

933. ἔμολε δ' ᾧ edd. δ' ᾇ Aurat. Stanl. Scholiastes interpretatur τῷ Αἰγίσθῳ ἔμολε, τῷ ἀποκτείναντι δόλῳ τὸν Ἀγαμέμνονα. Sed manifestum est Pœnam esse, ᾇ μέλει κρυπταδίου μάχας.

935. ἔθιγε δὲ μάλα Ald. Turn. δὲ μάχα Rob. δὲ μάχᾳ Steph. δὴ μάχᾳ Porson. Schutz. δὲ μαχαίρας Aurat. Stanl. (Schol. ἡ δὲ Διὸς θυγατὴρ ἡ Δίκη πάρεστιν ἐν τῇ πρὸς Αἴγισθον μάχῃ καὶ ἐφήψατο τοῦ ξίφους.) δ' ἐν μάχᾳ Pauw. Hermann. Equidem correxi μάχας, *iniit pugnam cominus.* Mox ἐτητύμως Scaliger, reliqui omnes ἐτήτυμος.

936. κόρας Rob. κούρα Turn. Steph.

939. ὀλεύθριον Ald. πνέουσα ἐν Rob. sed in erratis corrigitur πνέουσαν ἐν. Præpositionem deletam volunt Aurat. Port. ἐπ' ἐχθροῖς Hermann. Schutz. Hunc versum advocat Lobeckius ad Sophocl. Aj. 1300. ubi de voce ἐνστάτης pro ἀντιστάτης agit; citat etiam Orum apud Etym. M. p. 625, 24. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει. Ad ejusdem fabulæ v. 1111. Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ, Musgravius confert 366. Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας. 1332. Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

τάνπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσιος,
μέγαν ἔχων μυχὸν χθόνος ἐπ' † ὄχθει,
† ἄξεν ἀδόλως δολίαν
βλαπτομέναν † ἐν χρόνοις
† θεῖσαν ἐποίχεται.
κρατεῖ δέ πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ἐπῳδός
ὑπουργεῖν κακοῖς.
ἄξιον οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν· μέγα δ' ἀφῃρέθη
ψάλιον οἴκων.

940. τάπερ edd. Schol. τάπερ: ἀντὶ τοῦ καθάπερ. τᾷπερ Schutz. τάνπερ Hermann. *Clytæmnestram* scilicet. Totum autem locum sic refingit, μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός, ἐπαξίως | δόλια βλαπτομέναν χρονι|σθεῖσαν ἐποίχεται. Mox παρνάσσιος edd. ante Porsonianam. Quid sit mutandum, quid omittendum, ut hi versus cum strophicis congruant, et sensum satis aptum fundant, equidem ne conjicere quidem possum. Locum sagacioribus commendo.

942. δολίας Med. ᾆσεν pro ἄξεν Portus; ἄξεν' Stanl.

945. κρατεῖταί πως edd. κρατεῖ δέ πως Portus, Stanleius. κρατεῖ τέ πως aliquis in Marg. Ask. probante Elmsleio ad Eurip. Med. p. 86. n. qui monet metrum idem esse hujus versus ac 957. τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις. Omnino falsa est Scholiastæ interpretatio; συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσιν τοῖς κακοῖς, nec melius, ut opinor, Stanleius, *firmiter statuit Deus non opitulari malis.* Recte vero Heathius, *Imperium obtinet quodammodo divinitas ex eo quod malis operam non præstat.* Voces παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς Butlerus pedestrem interpretis orationem sapere arbitratur.

947. ἄξιον δ' edd. ἄξια δ' Hermann. ἄξιον Bothe.

948. παράτε φῶς Ald. πάρα τε φῶς εἰδεῖν Rob. Dein μέγαν τ' Ald. Rob. Turn. Steph. μέγα γ' Port. μέγα δ' Porson. ἀφῃρέθην edd. quod per se quidem stare potest; sed quum Chori non essent οἶκοι, loqui vix potuit in prima persona. ἀφῃρέθη vel ἀφῃρέθης Stanl.

ἄνα γε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον
χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί.
τάχα δὲ παντελὴς χορὸς ἀμείψεται
πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
ἅπαν ἐλατήριον, τύχῃ δ'
εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαί τε θρεομένοις.
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

950. ἄναγε μὰν δόμοις Ald. Rob. Steph. (sed ἀναγε Ald.) ἀνὰ γεμᾶν Turn. ἀνεχόμαν Port. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 86. n. conjicit, ἄναγ' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον | χαμαιπετὴς ἔκειθ') ἰάν. Sed quemnam, obsecro, compellat Chorus, *tolle meam vocem?* Quod dedi, certissimum puto: *Quin resurgite;* Homer. Il. Σ. 179. 'Αλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο. Heathius, qui ἄνα pro ἀναστῆθι (ἀναστῆτε) positum recte judicat, confert Sophocl. Aj. 194. 'Αλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. Particulæ γε μὴν cum imperativo recte junguntur: Sophocl. Oed. C. 587. Ὅρα γε μήν· οὐ σμικρὸς οὖν ἅγων ὅδε. Mox πολλὺν Ald. πλὴν Rob.

951. χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' ἀεὶ, Ald. Rob. (nisi quod hic κεῖθ') et sic Med. χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεί Turnebus et recentiores.

952. χρόνος edd. χορὸς Elmsleius. l. c. Vid. Bast. Comm. Pal. p. 849. de harum vocum confusione.

953. ὅτ' ἂν Ald. Rob. Elmsleius.

954. μῦσος edd. ante Porson. ἐλάσει Med. καθαρμὸς Big. Stanl. καθαρμοῦ Musgr.

955. ἅτας ἐλατήριος Stanl. ἀτᾶν ἐλατηρίοις Schutz. ἅπαν ἐλατήριον est, *omne remedium quod ad purgandum utile est.* Dein τύχα edd. τάχα Aurat. Stanl. Dedi τύχῃ. sc. ὅταν τύχῃ. Hermannus vero apud Erfurdtium ad Sophocl. Oed. T. 190. locum sic constituit, τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτῳ τὸ πᾶν | ἰδεῖν κλύειν τ' ἀρθμίοις | μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

957. τε deest in libris. Vocem θρεομένοις corruptam judico.

958. μετ' οἰκοδόμων Ald. Turn. μετοικοδόμων Rob. Steph. et recen-

ΟΡ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί,
καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί,
πέδας τε χειροῖν, καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
ἐκτείνατ' αὐτό, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν
στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατήρ,

tiores. *μετ' οἰκονόμων* Musgrav. *μέτοικοι δόμων* Scaliger. Hermann. et sic legebat Scholiasta; *οἱ νῦν τοὺς δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς πρώτης τύχης. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε.* Dein *πεσεῖται* Portus. Ceterum pene suspicor hunc versum et 959. in hunc locum male detrusos esse, quum propria eorum sedes fuerit post 947.

960. Musgravius confert Libanium T. I. p. 507. C. *ἄλλαι τυραννίδες Ἔχετοι καὶ Φαλάριδες.* Bene autem observavit Scholiasta; *ἀνοίγεται ἡ σκηνή, καὶ ἐπὶ ἐγκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα.*

962. *ποθ'* Bigot. Stanl. minus bene. Recte opponuntur *τότε—νῦν.* *olim—nunc.* Vide ad Agam. 1387.

963. *φίλοι τε* edd. *φίλοι δὲ* Abresch. ob *μὲν* præcedens.

965. *ἀθλίως* Ald. Rob. Turn. Steph. *ἀθλίῳ* Port. Stanl. Porson. ut in 968.

966. *ξὺν θανεῖσθαι* Ald. et *τάδε ὅρκως.*

967. An legendum *αὐτό,* sc. *αὐτὸ τὸ μηχάνημα?*

969. *χερσὶ* Turn.

970. *αὐτὸν* omnes libri. *αὐτὸ* Aurat.

971. *ἀνδρῶν* Ald. Turn. Steph. Porson. *ἀνδρὸς* Rob. Med. Pauw. Heath. *δείξασθ'* Rob. *ἴδοι* Ald. Turn. Steph. *ἴδῃ* Rob. Med. Porson.

οὐχ οὑμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε,
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς·
ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ,
ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον,
τὸν μητρός, Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.
ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν,
τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ,

972. *οὐχ ὁμὸς* Ald. *οὐχ' ὑμὸς* Rob. *οὐχ οὑμὸς* Turn.

973. *ματρὸς* Ald. Turn. *ἔργ' οὐ τῆς ἐμῆς* G. Burges. ad Eum. 594.

974. Schol. *ἐν δίκῃ: ἐν τῇ κρίσει τῶν Ἐρινύων.*

976. *ψέγω* Ald. Rob.

977. *ὡς* omittit Rob. *νόμου* edd. vet. *αἰσχυντῆρος, ὡς νόμου, δίκην* Porson. *ὡς νόμος* Canterus et Portus, quod probavit Heathius, edidit Botheus. Et sic quidem editio prima Glasguensis.

979. *ἐκ σοῦ* Ald. Turn. *ἠνέχῃ* Ald. Rob.

980. Vulgo interpungitur minima distinctione post *φαίνει*, plena autem post *κακόν*. quod mutandum monent Hermannus et Butlerus. *φαίνει. κακὸν*, G. Burges. ad Eum. 619. Alia, quæ ibidem protulit, serio dicta fuisse ægre crediderim.

981. *μύραινά γ' ἢ ἔχιδν'* Ald. Turn. *μύραινάτ' ἦτ' ἔχιδν'* Rob. Hermannus versum sic legit, Οὔ *σοι δοκεῖ, μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ*; ultimam hujus correctionis partem "nescio," inquit Dobræus, "an olim probavit Porsonus. Repetendum scilicet *δοκεῖ* ante *σήπειν ἄν*, ut sibi respondeat Orestes; cujus rei indicium est *γε*." Aristophanic. p. (107.) Equidem legendum conjicio, *μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ Σήπειν θιγοῦσα μᾶλλον οὐ δεδηγμένον*, *num muræna, seu vipera, magis a natura composita est ad tabefaciendum aliquem sine morsu?* Tum *σήπειν* erit infinitivus post *ἔφυ*, ut in Theodecte apud Stob. XXXII. p. 139. Gr. *Ἅπαντ' ἐν ἀνθρώποισι*

σήπειν θιγοῦσ᾽ ἂν ἄλλον, οὐ δεδηγμένον,
τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος;
τί νιν προσείπω, καὶ τύχω μάλ᾽ εὐστομῶν;
ἄγρευμα θηρός, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
δροίτης κατασκήνωμα; δίκτυον μὲν οὖν,
ἄρκυν δ᾽ ἂν εἴποις, καὶ ποδιστῆρας πέπλους.
τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ,
ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ
βίον νομίζων· τῷδέ τ᾽ ἂν δολώματι

γηράσκειν ἔφυ, et in nota formula χαίρειν πέφυκεν, et similibus.

982. θίγουσαν ἄλλον Ald. Friget, meo quidem judicio, istud ἄλλον. ἄνουλον Portus, ἄνουτον marg. Ask. Bene autem observavit Scholiasta in hoc loco hyperbolam esse, ὅτι καὶ τὸν μὴ δηχθέντα, ἀλλὰ μόνον ἀψαμένην, σήπει. Dedi autem θιγοῦσ᾽ pro vulgato θίγουσ᾽. Nemo hodie ignorat ἔθιγον aoristum esse, θιγγάνω autem præsens tempus.

983. κἀνδίκου Ald. κᾀνδίκου Rob.

984. κἂν τύχω edd. ante Porson. καὶ Portus. κἂν tuetur G. Burgesius. Rectum est sine dubio καὶ τύχω, *Quo nomine hoc compellabo, et simul a vero nomine non aberrabo?* Vid. Glossar. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 828.

986. δρυοίτης Ald. δρύτης Rob. δροίτης Turn. Conf. Glossarium in Agam. 1518. Quod Attici δρύτη, Boeoti δροίτη dixissent: vid. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 582. et forsan ex varietate dialectorum orta sit orthographiæ confusio. Dein Ald. κατὰ σκήνωμα. Schol. δρύτης κατασκήνωμα: παραπέτασμα ὅρους. Corrigit Stanleius παραπέτασμα σόρου.

987. ἄρην Rob. Mox ποδιτῆρας Ald.

988. τοιοῦτο μ᾽ ἂν Ald. τοιοῦτο μὰν Rob. φιλήτης edd. omnes. φηλήτης Scaliger. Hesiod. Op. 373. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ᾽ ὅγε φηλήτῃσι. ubi docta quædam notavit Gaisfordius de vera hujus vocis orthographia. Vid. Glossar. in Agam. 476. Dein αρὴρ Rob. et mox ξένον.

990. νομίζω Ald. νομίζοι Rob. et mox τῷδε τἀνδολώματι. Dubito an scribendum τῷδε τἂν, pro τῷδέ τοι ἄν.

πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρένα.
τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

ΧΟ. αἴ, αἴ, αἴ, αἴ, μελέων ἔργων.
στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ΟΡ. ἔδρασεν, ἢ οὐκ ἔδρασε; μαρτυρεῖ δέ μοι
φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.
νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών·

991. θερμαίνει Ald. φρένα pro vulgato φρενί reposui ex Lobeckii correctione ad Sophocl. Aj. p. 302.

992. τοιᾶ δ' ἐμοὶ Rob. τοῖαδε μοι Ald. Mox πρόσθ' ἐκ Ald. Rob.

994. αἶ, αἶ, bis tantum libri; quæ recte geminavit Bothens. Sic antithetico suo 1005 respondet versus. Vulgo inseritur ἒ, ἒ, ante v. 996. quod nihil aliud est quam αἶ, αἶ, ex hoc versu detrusum.

995. θανάτωχε πράχθης Ald. Musgravius locum sic constituerat; αἴ, αἴ, μελέων ἔργων στυγεροί, | στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθησαν. Aliter Hermannus; αἴ, αἴ, | μελέων ἔργων στυγερῷ θανάτῳ, | διεπράχθης, ἕ, ἕ.

996. Vulgo ἒ, ἒ, μίμνοντι κ. τ. λ. vide supra ad 994.

997. ἢ οὐκ ἔδρασεν Ald. Rob. Hanc ῥῆσιν Oresti vindicavit Heathius; in edd. vet. Choro adsignatur.

998. φάρος Porson. Sed vid. v. 9. Mox Αἰγίσθῳ Portus, Stanleius.

999. κικὶς Ald. Med.

1000. βαφὰς omisit Rob. Dein malim φθείρασα.

1001. Hermannus legit αὐτὸν, pro ἐμαυτόν, quod non usurpabant Græci, etsi dixerunt αὐτοὺς pro ἡμᾶς αὐτούς, vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 722. Omnino languere videtur παρών. Robortellus παρόν. Butlerus probat Schutzii conjecturam νῦν αὖ τόδ' (vel τάδ') αἰνῶ.

πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε,
ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

ΧΟ. οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει.
μόχθων δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει.

ΟΡ. ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ.
ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου
ἐξωτέρω· φέρουσι γὰρ νικώμενον

Nescio an præstaret νῦν ταὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρόν. Botheus πόρον, sed melius esset μόρον, cf. Agam. 320.

1002. πρὸς φωνῶν Ald.

1004. νίκας Ald. Turn. ἐχο Ald. ἔχω Turn. ἔχον conj. Stanleius.

1006. διαπάγτ' ἄτιμος Ald. διὰ πάντ' Rob. Turn. recentiores. διὰ παντὸς Heath. quod verissimum puto: vid. Glossarium. Mox ἀμείψαι Bothe. ἀμείψεται ceteri. διαμείψεται, ὦ τέκνον· ἐς μόχθον Hermann.

1007. ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ' ὅδ' εἶξαι Ald. ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ' ὁ δ' ἦξεν Rob. et sic Turn. nisi quod ἥξει exhibet. Recentiores Robortellum secuti sunt. ἥξει Heathius. Emendatio nostra satis facilis locum multo expeditiorem reddidit. ἐς deleri jubet L. Theobaldus.

1008. ἄλλος ἂν εἰδῆ Ald. Med. ἄλλος ἂν εἰδὴ Rob. ἄλλος γ' ἂν εἰδῆ Turn. et recentiores. ἄλλος τάδ' εἴδῃ Hermann. Audacter rescripsi ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆς. Eurip. Or. 527. Ὡς οὖν ἂν εἰδῆς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς Μὴ πράσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων. Phœn. 1011. Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν. Plenius in Iph. A. 1435. Ὡς οὖν ἂν εἰδῆς τἀπ' ἐμοῦ λελεγμένα, Ἐλθὼν τάδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας. Aristoph. Plut. 112. Σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῆς, ὅσα παρ' ἡμῖν, ἢν μένῃς, Γενήσετ' ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Supra 433. Ἐμασχαλίσθη δ', ὡς τόδ' εἰδῇς. Mox τοῦτ' ἀρ' οἱ δ' Rob. ὅπη omnes: vid. Gloss.

1009. ξυνίπποις Ald. ἡνιοστρόφου Rob. ἡνιοστρόφου Ald. Turn. ἡνιοστρόφος Portus. ἡνιοστροφῶ Stanleius, quod cum Schutzio et Butlero recipiendum judicavi.

φρένες δύσαρκτοι· πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
ᾄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί, κηρύσσω φίλοις,
κτανεῖν τε φημὶ μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης,
πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος.
καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι
τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοί,
πράξαντα μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
εἶναι· παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν·
τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων ἐφίξεται.
καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμένος
ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει, προσίξομαι
μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον,

1012. ἄδειν Ald. ἄδειν Rob. Burgesii tentamina ad Eum. 403. sciens prætereo. ἕτοιμος omnes; sed forsan præstet ἑτοῖμος. vid. ad Agam. 764. Dein ὑπ' ὀρχῦσθαι Ald. Ingeniose autem locum refinxit Schutzius; πρὸς δὲ καρδίᾳ κότος Ἅιδειν ἕτοιμος, ἡ δ' ὑπορχεῖσθαι φόβῳ. Sic 161. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Prom. 906. Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Sed quum vulgata sensum haud ineptum fundant, nihil mutavi.

1013. ἕως δέ τ' Ald.

1015. Sic recte distinxit Pauwius. Editiones veteres, et Glasguensis, plene interpungunt post δίκης, leviter tantum post στύγος. Schol. πατροκτόνον: τὴν μητέρα.

1017. χρηδ' ἀντ' ἐμοί Ald.

1018. πράξαντι — παρέντι edd. πράξαντα et παρέντα Portus: et παρέντα quidem præbet Robortellus; παρόντα Ald. De constructione χρήσαντ' ἐμοὶ πράξαντα — vide notata ad Agam. 1022. Supra 404.

1020. τόξων Ald. Pro vulgato προσίξεται, quod cum genitivo conjunctum displicet, Schutzius ἐφίξεται. Scribæ oculum fefellit προσίξομαι in v. 1022.

1021. ὁρᾶτα μ' ὡς παρασκευασμένος Ald. et mox μετόμφαλοι.

1023. Comma post ἵδρυμα recte posuit Pauwius. Hunc versum

πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν; οὐδ' ἐφ' ἑστίαν
ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακὰ
τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.
ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
ζῶν, καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών—
ΧΟ. ἀλλ' εὖ γε πράξας μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα

contulit Dobræus ad Aristoph. Plut. 772. cum Eurip. Andr. 1086. τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον. Iph. T. 972. ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον.

Ibid. ἐφέστιον Ald. Rob. Med.

1025. φεύγοιντο δ' Ald. φεύγειν τοδ' Turn. et recentiores: φεύγων τόδ' Rob. Med. quod jure probavit Butlerus. Eurip. Suppl. 147. Ἦλθον δὲ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους; ΑΔ. Τυδεὺς μέν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. Hipp. 35. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν.

1027. 8. Vulgo inverso ordine leguntur hi versus; Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω, Καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακά. quæ alii aliter tentarunt. Transpositionem adhibendo, constructionem satis expeditam reddidi. Sed quum Aldus habeat καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεως ἐπορσύνθη κακά, Robortellus μενελέας, (in erratis corr. ὅσ') Turnebus et Stephanus καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεώς, vide an legendum sit, καὶ μαρτυρεῖ λεώς, ὡς ἐπορσύνθη κακὰ Τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.

1029. 30. Non video qua ratione expediri possit constructio, nisi aposiopesin post λιπών fingas. Ita Schutzius et Butlerus. Jacobsius ad Anthol. Palat. p. 334. conjicit, ἐγῷδ' ἀλήτης. Stanleius contulit Agam. 1253. Φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Cum v. 1030. comparari potest Sophocl. El. 985. Ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.

1031. εὖτε edd. vet. εὖ τ' ἔπραξας Heath. εὖγε Portus, Stanleius, et Porsonus. μὴ δ' Ald. Rob. Turn. μήτ' hic et in proximo versu Porson. Dein ἐπιζεύχθη Ald. Rob. ἐπιζευχθῇ Turn. Steph. ἐπιζευχθῶ Scalig. quia nempe in libris hi versus Oresti adsignantur. ἐπιζευχθῇς Heath. Porson. Hanc ῥῆσιν ad Chorum pertinere monuit Heathius.

φήμαις πονηραῖς, μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά.
ἠλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν,
δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.
ΟΡ. ἆ, ἆ. δμωαὶ γυναῖκες, αἵδε, Γοργόνων δίκην,
φαιωχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς δράκουσιν. οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολύ.

1032. φῆμαι πονηραὶ edd. vet. φήμαις πονηραῖς Aurat. Scalig. Stanl. Porson. Mox ἐπιγλώσσω Ald. Turn. ἐπιγλωσσῇ Aurat.

1033. ἐλευθερώσας omnes. Ἀργείαν Porson. Ἀργείην reliquæ edd. Ἀργείων Portus.

1036. Ita Turnebus et Stephanus. Aldus vero et Robortellus φαιοχίτωνες. Alios trochæos in principio senarii stantes notavit Priscianus p. 1328. laudatus ad Theb. 484. nempe Ἱππο|μέδοντος et Ἀλφε|σίβοιαν. Qui tamen, si incorrupti sunt, trochæum in φαιοχίτωνες non tuentur: hanc enim licentiam si sumebant tragici, sumebant in propriis tantum nominibus: vide Hermanni El. Doctr. Metr. p. 43. qui tamen olim in hoc loco pronuntiandum censuit φαιοκχίτωνες. Contra analogiam peccat compositum φαιωχίτων. G. Burgesii ἀεριχίτωνες non capio. Æschylus fortasse scripsit μελαγχίτωνας, Grammaticus autem qui noverit Eumenidum vestes non nigras fuisse, sed pullas, (vid. Glossar.) notare potuit, ἤγουν φαιοχίτωνας. Botheus legit φαιαὶ χιτῶνας. Debuit φαιοί.

1037. πυκνοὺς Ald. et mox οὐκ ἔτ' ἀμείνοιμ'. Robortellus ἀμμείνοιμ'.

1038. πάτρας Hermannus, *quæ te simulacra patria exturbant?* Sed recte monet Butlerus, idcirco patris mentionem injecisse Chorum, ut animum Orestis a contemplatione maternæ cædis ad paternas injurias revocaret. Nempe vertendum puto φίλτατε πατρί, *patris amantissime*, qui te patri amicissimum ostendisti.

1039. στροβᾶσιν Ald. Mox μὴ φόβου νικῶ πολῦ, Porsonus, probante Hermanno: quod mihi quidem durissimum videtur; etsi satis scio νικῶμαι cum genitivo recte construi; et adduci posse Eumen. 88. μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. G.

ΟΡ. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί·
σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
ΧΟ. ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι·
ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς εἰς φρένας πίτνει.
ΟΡ. ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή·
κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
ΧΟ. εἰσὶν καθαρμοί· Λοξίου δὲ προσθιγών,
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
ΟΡ. ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
ἐλαύνομαι δέ, κοὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων

Burgesius vero scribit ἴσχε, μὴ φόβῳ νικῶ, πόδα.

1040. οὐκ εἰὰ Ald. οὐκ, εἴα, δόξαι Turn.

1042. ἔπι Stanleius, probante Butlero.

1043. ἐς omnes.

1044. πληθύουσαι Ald. Rob. Med.

1046. εἰσ' ὁ καθαρμὸς Ald. εἰς σ' ὁ καθαρμὸς Rob. εἴσω καθαρμός Turn. Steph. Porson. ἐστὶν καθαρμός Schutz. ut in Agam. 931. Ἐστὶν θάλασσα. Adjici potuit Eurip. Hipp. 480. Εἰσὶν δ' ἐπῳδαί, καὶ λόγοι θελκτήριοι. Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 60. corrigit ἔσται καθαρμός, sicut ediderat Botheus. Sed præstat, ut opinor, εἰσὶν καθαρμοί. Supra 954. dicitur καθαρμοῖς in plurali. Eum. 276. Ἐγώ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι Πολλοὺς καθαρμούς. 282. Ποταίνιον γὰρ ὄν, πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. Theb. 735. Τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι;

Ibid. Λοξίου δὲ πρὸ στεγῶν Scaliger. Λοξίας Aurat. Stanl. quod tamen librarii vix mutassent. Nominativus pendens, sive absolutus, προσθιγών, hodie ne tirones quidem impedire poterit. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. § 562, 1. supra 513. προσθίγων male scribitur in omnibus libris. (προθίγων Ald.) vid. Elmsleium ad Eurip. Med. 1171. Monk. ad Alc. 1136.

1049. κοὐκ ἔτ' ἀμείβομ' Ald. Turn. κοὐκ ἔτ' ἀμμείναιμ' Med. Mox πρόφων Rob.

θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς.
ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
τρίτος αὖ χειμὼν
πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.
παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
μόχθοι τάλανός γε Θυέστου.
δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·

1051. φυλάσσει καὶ ῥίοισι Ald. καιρίοις ἐν συμφοραῖς Turn. Steph. quod invectum est ex Scholiis; καιρίοις: ἐγκαίροις συντυχίαις. Porsonus καιρίοις ἐν ξυμφοραῖς. Quod dedi, habent Rob. Med.

1054. πνεοῦσας Ald. πνεούσας Rob. Turn. πνεύσας Scalig. Porson. Schneiderus in Lexic. Gr. v. Γόνιος, putat γονίας genitivum esse, subaudito αὔρας; quod probat Hermannus, aitque πνεύσας Dorice scribendum pro πνεούσας. Sed Butlerus, post Tyrwhittum et Porsonum, Hesychii interpretationem amplectitur. Γονίας: εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. (unde discimus hanc fabulam etiam in Hesychii temporibus cum Agamemnone confusam fuisse.) Scholiasta vero, Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. unde apud Hesychium forsan legendum δυσχερής. Ego vero veterem corruptelam in hoc loco insedisse suspicor: neque enim γονίας vel γόνιος sensum satis commodum fundit; legendum autem στονίας, *procella gemitus excitans.* De ventorum nominibus in ίας desinentibus dictum est in Glossario. Levissima est mutatio ΠΝΕΥCΑCΓΟΝΙΑC in ΠΝΕΥCΑCCΤΟΝΙΑC. Olim cogitaram de πονίας, ob μόχθοι in v. 1056. sed longe præstat στονίας. Ceterum Botheus dedit τετέλεσται.

1055. παιδόμοροι libri. παιδοβόροι Aurat. Stanl. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. p. 428. Agam. 1489. πάχνᾳ κουροβόρῳ. Mox πρῶτος Aurat.

1056. τάλανές τε edd. Æschylus, credo, non dixisset παιδοβόροι τάλανές τε. Suppl. 62. τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 207. κιρκηλάτοι' ἀηδόνος. Quare edidi τάλανός γε, ex Aurati conjectura, Stanleio ac Butlero probata.

λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν
πολέμαρχος ἀνήρ.
νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ,
ἢ μόρον εἴπω;
ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

1061. μόρος Bigot. Contra σωτῆρ' Jacob. Interrogationem apposuit Pauw.

1062. πῆ καταλήξει Ald. Turn. vid supra ad. v. 1008.

1063. μέγα κοιμισθὲν Valckenaer.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΧΟΗΦΟΡΩΝ.

GLOSSARIUM

IN

CHOEPHOROS.

GLOSSARIUM

IN

CHOEPHOROS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ʽΕΡΜΗΣ χθόνιος invocatur, et postea ab Electra, utpote cui mortui curæ erant. Idem et πομπαῖος. Sophocl. Aj. 831. καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι. STANLEIUS.

Ibid. Ἐποπτεύω. *Inspecto.* Gloss. in Agam. 1241. Diphilus ap. Athen. VI. p. 223. A. citatus ad Prometh. 426. Babrius ap. Suid. v. Νέμεσις. Πυρὴν δὲ Νέμεσις, ἡ τὰ γῆς ἐποπτεύει. Infra 482. 575. etc.

3. Κατέρχομαι. *Redeo*, exul sc. in patriam. Apud Aristoph. Ran. 1185. quum hunc versum recitasset Æschyli persona, objicit Euripides, Δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος, cui reponit Æschylus, Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας. Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται. Gloss. ad Theb. 644.

6. Πλόκαμος Ἰνάχῳ θρεπτήριος. *Crinis Inacho nutritus.* Eurip. Bacch. 494. Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω. Eustathius ad Il. B. a Stanleio laudatus, tradit Græcos comam nutrivisse, in luctus vero tempore totondisse. Iidem etiam puberes facti crinem detonsum consecrare solebant Apollini κουροτρόφῳ et fluviis: quem morem inchoavit Theseus, qui comam ex anteriore capitis parte sectam Apollini Delio consecravit. Stanleius confert Homerum Il. Ψ.

140. et recte distinguit inter capillum *θρεπτήριον*, quem fluminibus aut Diis tondebant, et *πενθητήριον*, quo amicos vita functos honorabant. Idem observavit, "Quod *πλόκαμος πενθητήριος* Æschylo, Euripidi est *κόμα πενθήρης* Phœniss. 332." Idem valent *πένθιμοι κουραί*, Eurip. Suppl. 972.

8. Ὁμήγυρις. *Cœtus.* Agam. 4. *ἄστρων νυκτέρων ὁμήγυριν.* Vid. ad. Theb. 206.

9. Μελάγχιμος. *Niger. Pullus.* Gloss. in Theb. 306. *χιμος* terminationem esse paragogicam notavit Eustathius a Stanleio citatus.

10. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Gloss. in Pers. 244. Monk. ad Eurip. Alc. 528.

11. Πτῶμα. *Mors,* seu *Cadaver.* Eurip. Phœn. 1496. *πάρα καὶ λεύσσειν Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη Τάδε πρὸς μελάθροις.* ibid. 1711. *Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;* 1715. *Ὦ φιλὰ πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.* Sic *Cadaver* dicitur a *cadendo.*

Ibid. Προσκυρέω. *Accido.* Hesych. *Προσκυρεῖ. προσεγγίζει.* In Sophocl. Œd. T. 1322. *προσέκυρσα* est *offendi,* cum accusativo, *Ὦ δεινοτάτων πάντων ὅσ' ἐγὼ Προσέκυρσ' ἤδη.*

12. Ἐπεικάσας τύχω; *Rectene conjiciam?* Vid. Gloss. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 828. Infra 550. Sophocl. El. 663. *Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου;* Confer Glossarium ad 938.

13. Μείλιγμα. *Placamentum.* Gloss. in Pers. 616. Bacidis oraculum ap. Pausan. IX. 17. *Ἀλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφίονί τε Ζήθῳ τε Χύτλα καὶ εὐχωλάς, μειλίγματά τ' ἐν χθονὶ χεύῃ.*

18. Ἐκποδών. Gloss. in Prom. 352. Quod hic dicitur, *σταθῶμεν ἐκποδών,* infra 859. est *ἀποσταθῶμεν.*

19. Προστροπή. *Supplicatio.* Gloss. in Pers. 221. Agam. 1577. Infra. 79.

20. * Ἰαλτός. *Missus.* Verbum ἰάλλω occurrit infra 40. 490. Prometh. 680. sæpius apud Homerum: compositum ἀπιάλλω in fœdere Dorico apud Thucyd. V. 77. οἰκαδ' ἀπιάλλειν.

21. Πρόπομπος. *Qui deducit.* (Anglice, *an escort.*) vid. ad Theb. 1072. Æschyli fabula Πρόπομποι memoratur non tantum ab Hesychio in v. Δίπολοι, sed ab Alciphrone Ep. III. 48. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, καὶ ἄφωνος εἴη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην, τοῦ Αἰσχύλου Προπόμπους, κ. τ. λ.

Ibid. Ὀξυχεὶρ κτύπος. *Sonus qui ex manibus celeriter pulsantibus oritur.* Recte observavit Stanleius, ὀξὺς in compositione velocitatem vel agilitatem denotare. Pollux II. 149. ὀξύχειρ καὶ ὀξυχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. "Comicorum nomina," inquit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 220. facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum.*" (Anglice *light-fingered.*)

22. Ἀμυγμός. *Vellicatio.* Vid. Gloss. in Pers. 120. Lexicon Rhetor. in Bekker. Anecd. p. 388. Ἀμυχαί: ἐπιπόλαιον ἕλκος. Alia forma occurrit in Theocr. XXIV. 124. ξιφέων ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν. Sic et ῥωγμὸς et ῥωχμός. Quod ad rem adtinet, Stanleius notat, a Solone interdictas fuisse ἀμυχὰς κοπτομένων; unde in XII. Tabulis *Mulieres genas ne radunto.* Conf. Virg. Aen. IV. 673. *Unguibus ora soror fædans, et pectora pugnis.* Cicer. Tusc. III. 26. *muliebres lacerationes genarum.* Eurip. Hel. 1098. Παρῆδί τ' ὄνυχα φόνιον ἐμβαλῶ χροός. Or. 950. Τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων, | αἱματηρὸν ἄταν, | κτύπον τε κρατός.

24. Δι' αἰῶνος. *Per omne tempus.* Gloss. in Agam. 537.

Ibid. Ἰυγμός. *Ejulatio.* Gloss. in Pers. 285. 981. Cum figura ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ, comparare potest harum elegantiarum amans Petrarcæ Son. I. *Voi ch' ascoltate in rime sparse il suono Di quei sospiri ond' io nudriva il core In sul mio primo giovenil errore.*

25. * Λινοφθόραι ὑφασμάτων λακίδες. *Scissiones vestium, linum perdentes.* Minus recte Erfurdtius ad Sophocl. Ant. 1009. "λακίδες λινοφθόραι pro λακίδες λίνων φθαρέντων." Hoc esset λινοφθόρων ὑφασμάτων λακίδες, sicut in Antigonæ loco, ἀνδροφθόρου αἵματος λίπος, (ubi forsan legendum λίβος: vid. Agam. 1402.) Hinc aliquatenus firmatur Casauboni lectio στρωματοφθορεῖν in Agam. 921.

26. Λακίς. *Lacinia.* Gloss. in Pers. 129. Suppl. 900. Λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. ibid. 120. πολλάκι δ' ἐμπίτνει ξὺν λακίδι | λίνοισιν, ἢ | Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.

Ibid. Ἔφλαδον. *Dissiluerunt.* Etymol. M. p. 403, 48. Ἔφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διεῤῥάγην, ὥς φησιν Αἰσχύλος, λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι. παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπὴν, φλῶ, παράγωγον φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον· ὡς χάζω, ἔχαδον. Ex Aristophanis Pluti v. 693. collato cum v. 718. patet verbi φλᾷν significatio, *cum crepitu quodam frangere.* Confer Theocr. V. 148.

27. * Πρόστερνοι στολμοί. *Ornatus pectoralis.* Appositio est ad λακίδες. Nempe istam partem amictus in dolore scindebant. Pers. 1061. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν. De στολμὸς vid. Gloss. in Pers. 164. infra 754.

Ibid. Ἀγέλαστος. *Risum non admittens.* Gloss. in Agam. 767.

29. Τορός. *Perspicuus.* Gloss. in Prom. 626.

Ibid. Ὀρθόθριξ. *Capillos erigens.* Sophocl. Œd. C. 1623. Stanleio citatus, φθέγμα δ' ἐξαίφνης †τινὸς Θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. Vid. Gloss. in Theb. 560.

30. Ἐξ ὕπνου. Schol. δι' ὕπνου. Abreschius confert 916. Ἡ κάρτα μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος. Locutio κότον πνεῖν iterum occurrit 939. Vid. Gloss. in Agam. 1206.

31. * Ἀωρόνυκτον. *quod intempesta nocte fit.* Theocr. XXIV. 38. Ἦ οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἶδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας—;

34. Κρίτης. *Interpres somniorum.* Gloss. in Pers. 231.

35. Ὑπέγγυος. *Sponsione addictus.* Eurip. Hec. 1020. τὸ γὰρ ὑπέγγυον | δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπίτνει, | ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν. Herodot. V. 75. τούτους ἀνιστέασι μὲν οἱ πρυτάνις τῶν Ναυκράρων, ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, *quum spospondissent se quidvis subituros, morte tantum excepta.* Hæc exempla dedit Schneider. Hi vates ὑπέγγυοι erant nihil non veri dicere.

37. Ἐγκοτέω. *Irascor.* Herodotus dicere solet ἔγκοτον ἔχειν, *infensum esse.* Ae. Port. Lex. Ion. Composita ex κότος Æschylo in deliciis fuisse observatum est ad Theb. 804. Vid. 387. 911. 1041.

40. Μάομαι. *Exquiro.* Gloss. in Prom. 486. Exemplis ibi prolatis adjice Epicharmum, μὴ τὰ μαλακὰ μώεο. Alia forma μασμαι infra 774.

43. Λύτρον. *Redemtionis pretium* — λύτρον αἵματος, *quod solvitur pro sanguine fuso.* Hesych. Λύτρον: τίμημα. Cf. Schleusner. Lex. N. T. in voce.

44. Πανοιζύς. *Penitus ærumnosa.* Theb. 659. Ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος. Vid. infra 405. v. Οἶκτος.

45. Κατασκαφή. *Suffossio.* Gloss. in Theb. 46.

46. * Βροτοστυγής. *Mortalibus infensus.* Prom. 824. Δρακοντόμαλλοι Γόργονες βροτοστυγεῖς.

51. Δι' ὤτων φρενός τε δαμίας. Infra 443. δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον | ἡσύχῳ φρενῶν βάσει. Theb. 25. Ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. Pers. 611. Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος· Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.

53. Τίς. *Unusquisque.* Pro πᾶς τις. Eumen. 542. Πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων, | καὶ ξενοτίμους | ἐπιστροφὰς δωμάτων, | αἰδόμενός τις ἔστω. Sophocl. Aj. 245. Ὥρα τιν' ἤδη κάρα | καλύμμασι

κρυψάμενον, | ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. Theogn. 183. Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους Εὐγενέας· καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν Βήσεσθαι. Tyrtæus II. 21. Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω. Apoll. Rhod. III. 745. ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης, Ἤδη καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο. Herodot. VIII. 109. καί τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω. ubi vid. Valckenaer. Id. VI. 9. Ἄνδρες Ἴωνες, νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον. IX. 78. σὺ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐπὶ τούτοισι ποίησον, ὅκως λόγος τέ σε ἔχῃ ἔτι μέζων, καί τις ὕστερον φυλάσσηται τῶν βαρβάρων μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιέων ἐς τοὺς Ἕλληνας. ibid. 98. ἐπεὰν συμμίσγωμεν, μεμνῆσθαί τινα χρὴ ἐλευθερίης. Conf. Thucyd. I. 40. fin. 42. 141. VIII. 91. Matthiæ. Gr. Gr. §. 487, 1.

55. **Ῥοπή.** *Inclinatio.* Proprie de stateræ examine dicitur. ῥοπὴ δίκας est *conversio rerum a Justitia facta.* Vid. Gloss. in Pers. 352. Sensus hujus loci hic est; Ultio divina serius citius omnes scelestos corripit; alios celeriter, dum dies adhuc lucet; alios autem paullo serius, circa crepusculum; alios vero vel media nocte. Ita Schutzius; qui ἄκραντος νὺξ interpretatur *nox intempesta, inactuosa.* Scholiasta interpretatur αἰώνιος θάνατος, unde liquet eum fuisse Christianum; quod notavit Butlerus.

58. **Βρύω.** *Scaturio.* Gloss. in Agam. 163.

60. **Αἵματα.** Notandus est numerus pluralis. Eumen. 253. Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Porsonus confert 278. Ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων. Agam. 1264. αἱμάτων εὐθνησίμων Ἀποῤῥυέντων. Musgrav. ad Eurip. Phœn. 1540.

61. * **Τίτης.** *Vindex.* τιμωρός. Schol. φόνος πέπηγεν ὥστε τίτης εἶναι, οὐ διαῤῥυδῆν. Heath. Hesych. Τίται: εὔποροι. ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων. glossa corrupta.

Ibid. **Φόνος.** *Cruor.* Gloss. in Prometh. 363.

Ibid. **Διαῤῥυδήν.** *Ita ut diffluat*, seu *diluatur.* Adverbium est; non adjectivum, quod ait Schneiderus in Lexico, qui fingit vocabulum διαῤῥυδήεις. Recte autem observavit Schutzius, hæc popu-

lari quadam superstitione intelligenda, ad nostram usque ætatem propagata, quæ maculam ex sanguine hominis injuste cæsi, in terram effuso, semper manere, nec elui posse fingebat. Noster Theb. 731. Ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοκτόνως | αὐτοδάϊκτοι θάνωσι, | καὶ χθονία κόνις πίῃ|μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον, | τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι; | τίς ἄν σφε λούσειεν; Conf. Sophocl. Œd. T. 1236. Eurip. El. 320. αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας Μέλαν σέσηπεν.

62. Διαλγής. *Perquam ærumnosus.* Exemplum hujus vocis ex Plutarcho afferunt Lexica.

Ibid. Διαφέρω. *Differo.* i. e. *discerpo.* διασπαράσσει Schol. quam interpretationem pessimam vocat Heathius; probat vero Abreschius.

63. * Πανάρκετος. *In omnia sufficiens;* vel *undequaque* sufficiens. Idem quod παναρκής. Suidas, Παναρκέος: τοῦ μεγάλου καὶ δυνατοῦ. Vid. Gloss. in Pers. 861. v. Πανταρκής.

64. Ἑδώλιον. *Sedile.* Gloss. in Theb. 451. πωλικῶν ἑδωλίων.

65. Ἄκος. *Remedium.* Eum. 648. Πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔστι τοῦδ' ἄκος, καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος. Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις Ἅπαξ θανόντος, οὔτις ἐστ' ἀνάστασις.

Ibid. Πόρος. *Fluvius;* Proprie, *vadum.* Hesych. Πόροι: ποταμοί. Sophocl. Aj. 411. Ἰώ, πόροι ἁλίῤῥοθοι, quod interpretatur Schol. ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες. In Æsch. Pers. 372. πόροι ἁλίῤῥοθοι non sunt simpliciter *fluctus marini,* quod ait Lobeckius, sed *freta maris angusta.* Hesych. Πόρος—τὸ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δέ, τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Ceterum conferatur Sophocl. Œd. T. 1227. Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα Κεύθει. Catull. LXXXV. 4. *Ecquid scis, quantum suscipiat sceleris? Suscipit, o Gelli, quantum non ultima Tethys, Non genitor Nympharum abluit Oceanus.* Shakspearii locum contulit Butlerus; *Will all great Neptune's ocean,* &c.

66. * Χερομυσής. *Manus polluens.*

68. Ἀνάγκα ἀμφίπτολις. *Necessitas urbi circumdata;* sc. quum ab hostibus obsidione capta esset. Theb. 277. τὸν ἀμφιτειχῆ λεών, *populum mœnia obsidentem.*

70. Δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν, pro ἦγον ἐς δουλίαν αἶσαν. Figura anastrophe. Prom. 66. αἶ, αἶ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων, ubi vide notata.

72. Πρέπω. *Similis sum.* Eurip. Alc. 1140. Βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν Γυναικί. ubi Monkius laudat Bacch. 915. Πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ. Pind. Pyth. II. 69. Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν οὐρανίᾳ θυγατέρι Κρόνῳ.

75. Δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. " Ex more scilicet, quo plorantes velabant capita: vid. multis philologos ad Marci C. XIV. 72. Isocrat. Trapez. p. 714. ed. P. Steph. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε." Abresch. Stanleius confert Homer. Od. Δ. 114. Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας, χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. et Eurip. Suppl. 110. Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ, Λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ παρεὶς γόον. Adjice ibid. 295. Orest. 274. Ξύγγονε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ' εἴσω πέπλων; Platon. Phæd. p. 97. Wyttenb. ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν. Epigr. in Hecubam Anthol. V. 33. p. 389. φᾶρος γὰρ ἐπικρεμὲς ἀμφὶ προσώπῳ Πήματα μὲν δείκνυσιν· ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι Πένθος ὑποβρύχιον, κεκλασμένοι ἄχρι πεδίλων. 2 Regg. XV. 30. ex vers. LXX. καὶ Δαβὶδ ἀνέβαινεν ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν ἐλαιῶν, ἀναβαίνων, καὶ κλαίων, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπικεκαλυμμένος. Euripides apud Aristoph. Ran. 942. Æschylum sic ridet, Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γέ τινα καθεῖσεν ἐγκαλύψας Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς, Πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί. Confer Plinii locum laudatum in Gloss. Agam. 221. Apud Herodotum VI. 67. Demaratus dolens et iratus, κατακαλυψάμενος ἤϊε ἐκ τοῦ θεήτρου ἐς τὰ ἑωϋτοῦ οἰκία.

77. Παχνόω. *Frigore adstringo;* et metaphorice *dolore congelo.* Hesych. Παχνουμένης. ἀνιωμένης. Homer. Il. P. 111. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνοῦται. Hesiod. Op. 358. τό γ' ἐπάχνωσεν

φίλον ἦτορ. Eustathius p. 1097, 56. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ· ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, θερμὰ τὰ προσηνῆ. διὸ καὶ θαλπωρὴ ἡ ἐλπίς. Eurip. Hipp. 803. Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός; ubi vid. Monk.

78. Δμωαὶ γυναῖκες. Stanleius confert Herodoti ἀνὴρ ἁλιεύς, Callimachi ὀϊστευτὴν ἀνέρα. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 430, 7.

Ibid. Εὐθήμων. *Qui recte disponit.* ὑπηρετίδες εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Schol. Photius, Εὐθημονεῖσθαι: εὖ τίθεσθαι, ἢ συγκεῖσθαι. Apoll. Rhod. I. 569. Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ. ubi Schol. εὐθήμονα δέ φησι τὴν ᾠδήν, διὰ τὸ εὖ διατιθέναι τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχάς. Etymologus vero p. 391, 25. eundem locum citans, interpretatur εὐποιήτῳ.

80. Πομπός. *Qui deducit.* vel *mittit.* Infra 141. Gloss. in Pers. 632. Agam. 290.

81. Κήδειος. *Ad affinitatem pertinens;* sive *ad luctum.* Dubito utra sit potior interpretatio. Schol. συγγενικάς. Hesych. Κήδειος: προσήκων, φροντιστέος. Homer. Il. T. 294. Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κηδείους. Infra 220. Κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός. Eurip. Iph. T. 147. ἐν κηδείοις οἴκτοισιν, *consanguineis.*

86. Πέλανος. *Libum.* Gloss. in Pers. 209. 821.

87. Φάσκω. *Dictito.* Differt a φημί, ut βάσκω a βῆμι, διδράσκω a δρῆμι, γιγνώσκω a γνῶμι, et alia similia. Actionem repetitam denotat hæc terminatio.

89. Γε particula sic posita valet *scilicet;* vide Elmsleium ad Eurip. Med. 1334.

91. Γάποτος. *A terra absorptus.* Infra 158. Gloss. in Pers. 627. Terra humorem bibere dicitur v. 60. Herodot. IV. 198. ἡ Λιβύη — οὔτε αὐχμοῦ φροντίζουσα οὐδέν, οὔτε ὄμβρον πλέω πιοῦσα, δεδήληται. ubi vid. Wesseling. Theb. 820. βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν πέπωκεν αἷμα γαῖ', ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ. Eum. 650. 'Ανδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις.

92. Καθάρματα. *Lustra.* Sacrificia lustralia. κάθαρμα vel καθάρσιον Attici dicebant porcellum quem in lustrationibus cædere solebant: vid. Hesych. in voce. Cineres autem victimæ lustralis in vase fictili ex ædibus portabat minister (nonnunquam trans fluvium. Conf. Theocrit. XXIV. 91. cum Levitic. VI. 11.) Hoc est καθάρματ' ἐκπέμπειν. Schol. τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτὶ ἀνεχώρουν. Idem, πάλιν: εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσω. πρὸς τὸν Ἀθήνησι νόμον.

93. Ἀστρόφοισιν ὄμμασιν. *Oculis irretortis.* Sophocl. Œd. C. 502. Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος, ubi Musgravius confert hunc locum, et Virgil. Ecl. VIII. 102. Virgilius autem Theocriti locum, quem exprimere voluit, non satis, ut opinor, intellexit. Aliud est Theocriti ἄψ δὲ νέεσθαι ἄστρεπτος, aliud autem Virgilii, *ne respexeris.*

94. Μεταίτιος. *Particeps.* Infra 128. Agam. 784. θεοὺς— τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους Νόστου. Eum. 199. Αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Cf. 897.

95. Νομίζω. *Usurpo. Habere solitus sum.* 989. ἀργυροστερῆ βίον νομίζων. ubi vid. Glossarium Herodot. I. 142. γλῶσσην δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι. Plura debit Ae. Porti Lexicon Ionicum. Eurip. El. 232. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.

97. Τὸ μόρσιμον. Stanleius interpretatur *mors.* Sed est potius *fati decretum.* Schol. οὐδὲν πείσεσθε παρὰ τὸ μόρσιμον. Conf. 457. Theb. 249.

99. Ὑπέρτερος. *Potior.* Gloss. in Pers. 526.

101. Ἐκ φρενός. *Ex animo.* Gloss. in Theb. 871.

107. Φράσαι. *Considera.* Non *eloquere,* nec *proferas,* uti interpretantur alii. Recte Abreschius, *perpendas.*

108. Στάσις. *Factio. Cœtus.* "στάσις pro σύστασις iterum occurrit v. 451. Eumen. 311." Abresch. στάσις autem est

vox Choro propria. Hesych. Στάσις: θέσις. χορός. et Ὑποκόλπιον: τοῦ χοροῦ τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι. Quin etiam de quavis societate dicitur. Photius; Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες.

110. **Φρενόω.** *Prudentem reddo.* Prometh. 343. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς, Ἢ σαυτόν. ubi vid. Gloss.

112. **Ἐξηγέομαι.** *Enarro. Interpretor.* Qui legum vel religionis arcana explicabat, ἐξηγητὴς dicebatur: vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 109.

114. **Δικάστην ἢ δικηφόρον.** Schol. κριτήν, ἢ τιμωρόν. ὅ ἐστιν, ἀκουσόμενον τοῦ πράγματος, ἢ πρὸ ἀκοῆς τὴν τιμωρίαν ἐπάξοντα, ὡς ἀναμφιβόλου ὄντος τοῦ κακοῦ. Hoc sensu occurrit δικηφόρος in Agam. 508. 1566.

116. **Θεῶν πάρα.** "Quam hic Abreschius antiptosin quærit, pro παρὰ θεοῖς, ea prorsus nulla est; nam inter εὐσεβῆ et θεῶν πάρα intelligendum est ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἐξαιτεῖν, vel simile quidquam." SCHUTZ. Sed nullam esse ellipsin, et idem esse παρὰ θεῶν et πρὸς θεῶν statuit Schneiderus ad Xenoph. Anab. p. 313. sicut apud Xenophontem ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός.

117. **Ἀνταμείβομαι.** *Rependo.* Vide notata ad Prom. 231.

118. **Κηρύσσω.** *Cieo. Invoco.* Eurip. Hec. 145. Κήρυσσε θεούς, τούς τ' οὐρανίδας, Τοὺς θ' ὑπὸ γαίας.

120. **Ἐπίσκοπος.** *Inspector.* Eumen. 739. ἄνδρα—δωμάτων ἐπίσκοπον. "Apud Demosth. p. 421, 27. ed. Reiske. ἐπίσκοπος Minerva dicitur, urbem suam gubernans ac tuens." SCHLEUSNER. Sic ἐποπτὴρ Theb. 637.

122. **Κῦμα.** *Fœtus.* τὸ ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ. Hesych. Eum. 655. Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου Τοκεύς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Antiatticista Bekkeri p. 104, 9. Κῦμα: ἀντὶ τοῦ κύημα. Apollon. Rhod. IV. 1492. θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν, ubi Schol. κῦμα ἀντὶ τοῦ κύη-

μα, κατὰ συγκοπήν. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 677. Albertius ad Hesych. in v. sequentia notavit; "Euripides in Cercyone apud Eustath. ad Il. Z. p. 656, 58. ut et in Od. Λ. p. 1681, 43. filiam dixit γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Quæ tragœdia diligentiam Barnesii, immo et Grotii, Meursii et Gatakeri effugit: ex qua idem Eustath. in Od. Θ. p. 1607, 3. adfert πλήσας δὲ νηδύν. quod repetit ad Od. Θ. p. 1902. init. Phot. Κῦμα: τὸ κυόμενον." Hæc ille. Atqui Κερκύων non erat Euripidis tragœdia, sed Æschyli fabula satyrica. Fragmenta ab Eustathio prolata ad Euripidis Alopen referenda esse judicant Heathius et Valckenaerius. Voces tamen πλήσας δὲ νηδύν, satyricum sonant. Eurip. Cycl. 244. Πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμήν. 302. νηδὺν καὶ γνάθον πλῆσαι σέθεν.

123. Χέρνιψ. "Proprie est τὸ ἐπιχεόμενον χερσὶν ὕδωρ. Inde, in re funebri, aqua lustralis, cujus vas plenum pro foribus statuebant, ut ea qui ad exsequias venerat se adspergeret. Eurip. Alc. 98. πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὁρῶ | πηγαῖον, ὡς νομίζεται, | χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. Hic vero aquam illam denotat, cujus in parentalibus sacrificiis usus erat, alias χθόνια λουτρά. Dioscorides Anthol. III. 13. 'Αλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί, μηδ' ἐπὶ νεκρῷ Λουτρὰ χέῃς. Enimvero χέρνιβες quas hic effundit Electra, idem sunt ac λουτρὰ illa quæ apud Sophoclem, eadem occasione, sorori suæ Chrysothemidi ne effundat suadet v. 432. 'Αλλ', ὦ φίλη, τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν, Τύμβῳ προσάψῃς μηδέν, οὐ γάρ σοι θέμις, Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι Κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί." STANLEIUS.

126. Πεπραμένος. *Venditus.* Vide notata.

127. 'Ανταλλάσσομαι. *Permuto.* Eurip. Or. 1154. ἀλόγιστον δέ τι Τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου. Hel. 1097. Πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι.

129. 'Αντίδουλος. *In loco servi.* Schol. ἰσόδουλος. Noster in Prometheo Soluto fr. 180. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα, καὶ ταυρῶν γόνας Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα, quem locum præter Plutarchum citat Porphyrius de Abst. III. 18. Sic in Eum. 38. ἀντίπαις idem est atque ἰσόπαις.

130. Ὑπερκόπως. *Supra modum.* Vid. Theb. 387. notas et glossarium.

131. Χλίω. *Luxurior. Superbio.* Gloss. in Prom. 445. Suppl. 234. Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι Χλίοντα. Propius ad hunc locum accedit ejusdem fabulæ v. 911. Κάρβανος ὢν Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν.

137. Τιμάορος. *Vindex.* Gloss. in Agam. 497.

144. Ἐπανθίζω. *Florescere facio.* ἐπανθίζειν παιᾶνα conjungit Schneiderus in Lexico: rectene an secus, dubito. Schol. ἐπανθίζειν: στέφειν ὡς ἄνθεσι.

145. Παιάν. *Pæan.* Abreschius citat Eurip. Alc. 424. (quem versum laudat etiam Scholiasta.) Troad. 126. Nostri Agam. 628. Vid. Gloss. in Theb. 867. Αἴδῃ τ' | ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.

146. * Καναχές. *Cum strepitu.* Neutrum adjectivi καναχής. Schol. καναχηδόν. i. e. *more liquoris* qui κανάζεται, (vel potius κανάσσεται), *ex hoc vase in illud transfunditur.* Eurip. Cycl. 152. Φέρ', ἐγκάναξον. ubi vide Musgravium. Hinc καναχηδά: ἠχητικῶς. Hesych. et καναχίζειν, *resonare,* Homer. Il. M. 36. καναχή. ψόφος. Hesych. Hesiod. Theog. 367. ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Ceterum Schutzius interpretatur δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον, *lacrymas inter singultus et lugubres querelas effusas.* Malim intelligere καναχὲς de abundanti stillatione. ὀλόμενον vero expungendum puto.

148. Ἔρυμα. *Præsidium. Munimentum.* Eum. 699. Suppl. 80. βωμὸς Ἄρης φύγασι | ῥῦμα, δαιμόνων σέβας. Hujus loci interpretationem, quæ ex omni parte placeat, adhuc desidero: vide notata.

149. Ἀπεύχετος. *Deprecandus.* Infra 614. δυσφιλὲς γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις. Idem valet atque ἄπευκτος. Agam. 621. ἄπευκτα πήματα. sc. ἅ τις ἀπεύξαιτ' ἄν. Plato Legg. III. p. 128. καὶ μὴν ὧν γ' ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι.

151. Ἀμαυρός. *Obscurus.* Schutzius vertit, *Audi preces quas ex corde tot malis obnubilato fundimus.* Butlerus, *Audi o domine*

mihi venerande, ex obscura mente. h. e. *quamvis umbra sis et in tenebris verseris.* Atqui non dubium est voces ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός ad ipsum Chorum referri, Agam. 529. Ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. In utroque loco significat mentem, cujus sensus non palam exprimitur. Vid. Gloss. in Pers. 228. infra 840.

152. Ἀναλυτήρ. *Liberator.* "Homer. Il. Π. 442. et X. 180. Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι. Eurip. Suppl. 44. ἱκετεύω σε—ἀνά μοί τέκνα λῦσαι φθιμένων νεκύων.—Proprie notat *restituere in integrum et statum pristinum.* Pind. Nem. X. extr. ἀναλῦσαι φωνὴν καὶ ὀφθαλμόν. ABRESCH. In Euripidis tamen loco Brodæus et Marklandus vertunt ἄνα μοι, *surge mihi.* Sed minus recte.

154. * Δορυσθενής. *Hasta valens.*

155. Παλίντονος. *Reflexus.* Homer. Il. Θ. 266. παλίντονα τόξα τιταίνων. Herodot. VII. 69. Ἀράβιοι—τόξα παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιά, μακρά. ubi Wesselingius; "Arcus omnes παλίντονοι quum sint, justa observatio Eustathii est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque *utramque in partem flexiles,* ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενα, sive Attii voce *reciproca,* momente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. VI. p. 78." Erant nempe τόξα παλίντονα arcus, qui nervis solutis non illico εὐθύτονοι, *recti* fiebant, sed in contrariam partem sese flectebant. Apollon. Rhod. I. 993. Ἡρακλέης ὅς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας Τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. (Vid. notata ad Hesychium in voce). Stanleius citat Sophocl. Trach. 520. ὁ δὲ Βακχείας ἀπὸ | ἦλθε παλίντονα Θήβας | τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων, | παῖς Διός. (ubi vocem minus accurate explicat Musgravius.) et Attii locum, *Tendens nervo tela reciproca Concita equino.* Notaverint tirones τόξα in plurali tantum non semper apud tragicos poni de arcu singulari.

156. Ἐν ἔργῳ. *In ipso opere.* Eurip. Iph. T. 1190. ab Abreschio citatus, ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν. Xenoph. Cyr. VII. p. 104. ὡς δ' ᾔσθετο ὁ Ἀρταφέρνης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτός.

Ibid. * Ἐπιπάλλω. *Vibro in aliquem.* πάλλω *vibro,* unde παλτόν, *pilum*, et δίπαλτα ξίφη apud Euripidem, et τρίπαλτα πήματα Theb. 985. Æschylus (seu forte Bacchylides) ap. Plutarch. Cicer. p. 1625. et alibi Βριθὺν ὁπλιτοπάλαν, δάϊον ἀντιπάλοις.

157. Σχέδιος. *Ad pugnam cominus gerendam utilis;* a σχέδην. Suidas. Σχέδην: ἀντὶ τοῦ σύνεγγυς. Ἐκ τοξευμάτων ἐβλάπτοντο, καὶ ὅτε σχέδην συμφέροιντο.—σχέδην καὶ ἐγγὺς μαχομένω. Hinc Σχέδιον: τὸ δόρυ ὃ μὴ ἀκοντίζεται. Hesych. Sed propius ad nostri sensum accedit alia ejusdem grammatici interpretatio. Σχέδια—ὅπλα τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα.—Σχεδίη:—τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτως λέγεται. Photius, Σχεδόν: πλησίον. πέλας. ἢ ἐκ χειρός. Distinguuntur scilicet tela quibus eminus, ab iis quibus cominus pugnatur. Ovid. Met. III. 118. *de fratribus unum Cominus ense ferit; jaculo cadit eminus ipse.* Recte igitur Butlerus, "Σχέδια βέλη sunt quibus cominus pugnatur, αὐτόκωπα quæ non mittuntur, ut jacula et sagittæ, quibus nullum est manubrium, sed quæ in pugna statoria adhibentur, cum ad digladiationem ventum est, *enses* scil. quibus manubrium est."

Ibid. Αὐτόκωπος. "*Cum ipso manubrio.* Ita noster Agamemnone αὐτότοκον (134. ubi Gloss.) et αὐτόχθονα (519). Plane geminum est illud Hesychii, Αὐτόλαβον: ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον." STANLEIUS. Vid. infra 663.

Ibid. Νωμάω. *Distribuo. Dirigo.* Gloss. in Theb. 3.

158. Γάποτος. Supra 91.

159. Κῆρυξ. *Præco.* Agam. 498. Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας.

161. Ὀρχέομαι. *Salto.* Infra 1011. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος Ἄιδειν ἕτοιμος, ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ. 404. πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ | τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

162. Τομαῖος. *Qui secatur.* Infra 532. Eurip. Alc. 101. Χαίτα δ' οὔτις ἐπὶ προθύροις | τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων | πένθεσι πίτνει. ubi vid. Monk.

163. Βαθύζωνος. *Demissam zonam habens.* Idem ac βαθύκολπος. Gloss. in Pers. 160. Nugatur, ut opinor, Scholiasta Pindari ad Ol. III. 63.

164. Εὐξύμβολος. *Facile conjiciendus.* Prom. 800. Ἠδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. ubi vid. Gloss. Alio sensu εὐξυμβόλους δίκας Suppl. 696. *æquam ac facilem juris disceptationem.*

167. Οἷς προσῆκε. *Quibus conveniebat.* Chrysothemis apud Sophoclem El. 909. in eadem re interrogat, Τῷ γὰρ προσήκει, πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε; Cum accusativo construitur in Agam. 1528. Οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν Τοῦτο. Alia est constructio participii, ὁ προσήκων, *cui convenit,* infra 677. Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων. Agam. 1045. Ἠδ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ, Οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. *qui genere propinquus est* Eurip. Suppl. 482. προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει. infra 677. Cum præpositione jungit Herodotus VIII. 10. οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος. (Angl. "*The Persians have nothing to do with this calamity.*) Similiter Demosthenes; Lexicon ap. Bekker. p. 161, 32. Προσήκει: δοτικῇ. τετάρτῳ Φιλιππικῶν· ὅταν γὰρ οἱ ἀδικούμενοι ἀρνῶνται, τί τῷ ἀδικοῦντι προσήκει;

168. Ὁμόπτερος. *Similes plumas habens.* Gloss. in Pers. 565.

171. Κρύβδα. *Clam. Occulte.* Prosæ orationis scriptores dicebant κρύβδην. Homer Il. Σ. Κρύβδα Διός, ἄλλων τε θεῶν. Eustath. p. 722, 18. ἔνθα ὅρα καὶ τὰ συχνὰ ποιητικὰ πάρισα, καὶ τὸ μίγδα ἐκ τοῦ μίγδην μεταπλασθὲν ὁμοίως τῷ κρύβδην κρύβδα.

172. * Προσείδομαι. *Similis sum.* Aliud exemplum in promptu non habeo.

174. Κούριμος. *Sectilis.* Activo sensu posuit Eurip. Or. 955. Σίδαρον ἐπὶ κάρᾳ τιθεῖσα κούριμον. Hoc notavit Stanleius. De adjectivis in -ιμος vid. Gloss. in Agam. 395.

177. Κλυδώνιον. *Fluctus æstuans.* Stanleius comparat Virg. Æn. IV. 532. *magnoque irarum fluctuat æstu.*

178. **Διανταῖος.** *Penitus perforans.* Gloss. in Theb. 890.

180. **Ἄφραστος.** *Ineffabilis. Qui enumerari non potest.* Vide notata. Callim H. Cer. 58. Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο. Lav. Pall. 77. Διψάσας δ' ἄφατόν τι. Schutzius vertit *improvisæ*, nescio an recte. Hesiodus ap. Athen. X. p. 428. c. οἶνος—Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει, γλῶσσάν τε νόον τε, Δεσμοῖς ἀφράστοισι.

Ibid. **Δύσχιμος.** *Noxius.* Gloss. in Theb. 499.

Ibid. **Πλημμυρίς.** *Maris æstuantis accessus*, vel *exundatio:* idem ac πλημμύρα, quod a πλήμη et μύρον formatur, sive πίπλημι et μύρον; si hæc sit vera etymologia, scribendum erit πλημυρίς, sin illa, πλημμυρίς. Eustath. ad Od. I. p. 1640, 55. τὸ δὲ πλημυρὶς τινὲς τῶν παλαιῶν προπαροξύνουσι, καὶ δι' ἑνὸς δὲ μ̄ γράφουσιν, ἀπὸ τῆς πλήμης. Homerus penultimam hujus vocis corripit Od. I. 486. Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. ubi tamen legendum puto πλημμυρὶς πόντοιο. Eandem correctionem adhibuerim Apollonio Rhodio IV. 1269. ubi Brunckius observavit mediam semper apud tragicos produci; sicut etiam alibi apud ipsum Apollonium. "Πλημμυρὶς apud Hippocratem," inquit Foesius, "humiditatis abundantiam significat, ac veluti inundationem quandam aut restagnantem humiditatem." Hunc nostri locum Spanhemius ad Callim. H. Del. 263. contulit cum Eurip. Alc. 184. πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.

184. **Ἐπώνυμος.** *Nomini conveniens.* Recte vertit Heathius, *animum gerens haudquaquam matris nomini respondentem.* Vid. Gloss. in Prom. 308.

185. **Πάομαι.** *Possideo.* Gloss. in Agam. 808. Dorica vox erat ἔμπασις pro ἔγκτησις, *jus possidendi*, pro qua singularem formam ἔππασις invenimus in inscriptionibus quibusdam Boeoticis; vid. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 583.

186. **Ἄντικρυς.** *Palam.* φανερῶς. Hesych. Distinctionem, quam inter ἀντικρὺ et ἄντικρυς fingunt grammatici, (Schol. Il. Γ. 359. Lex. Rhetor. apud Bekker. p. 408.) nullam fuisse arbitror. ἄκτικρυς

apud Homerum non occurrit, ἀντικρὺ multis in locis. Eustath. in Od. Φ. p. 1915, 25. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἄντικρυς, ἤτοι φανερῶς. ὃ καὶ αὐτὸ ἀντικρὺ λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον, Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. (Il. H. 362.) τὸ γὰρ ἄντικρυς τῶν ὑστέρων ἐστίν. Idem p. 527, 12. formam ἀντικρὺ cum μεταξὺ et μεσσηγὺ comparat; ducitque ab ἀντικαρὺ (i. e. ἀντιπρόσωπον, sicut Etymol. M. p. 114, 28. alibi vero ab ἀντικρούω.

187. Ἀγλάϊσμα. *Ornamentum* vel *Oblectamentum*. Gloss. in Agam. 1283. Sophocl. El. 907. Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι, Μή του τόδ' ἀγλάϊσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.

188. Σαίνομαι. *Delenior*. Agam. 100. ἀγανὰ σαίνουσ' ἐλπίς. Vid. Gloss. in Theb. 379. ed. 2.

189. Δίκην. *Ad instar*. Gloss. in Agam. 3.

190. * Δίφροντις. *Anceps animi*. Inter spem metumque fluctuans.

Ibid. * Κινύσσομαι. *Agitor*. *Huc illuc impellor*. αἰθέριον κίνυγμα Prom. 163. ubi vide Glossarium.

191. Ἀποπτύω. *Respuo*. Gloss. in Prom. 1106. Alberti ad Hesych. v. Ἀπέπτυσε λόγους.

193. Εἶχε. *Poterat*, vel *posset*. Eurip. Hipp. 643. ἵν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα. Conjungenda sunt ὅπως εἶχε.

194. Ἄγαλμα. *Ornamentum*. Gloss. in Prom. 475.

195. Εἰδότας καλούμεθα. Prom. 1075. Εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας Ὅδ' ἐθώϋξεν. *Ibid*. Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ, καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν Ὑμῖν λέγοιμι. ubi vid. Glossarium.

197. Στροβέω. *Circumago*. Gloss. in Agam. 1187. infra 1038.

198. Πυθμήν. *Fundus*. *Stirps ima*. Hesych. Πυθμένες: βάσεις αἱ κατὰ τῶν δένδρων. Corrige αἱ κάτω τῶν δένδρων. Infra 253: Suppl. 104. οἷος νεάζει | πυθμὴν δι' ἁμὸν γάμον τεθαλώς. Homer. Od. N.

122. παρὰ πυθμέν' ἐλαίης. De basi tripodis Il. Σ. 375. de terræ radicibus Noster in Prom. 1082. Conferas Matthæi Evang. XIII. 31.

202. Αὐτοῦ ἐκείνου. *Illius ipsius* (*ipsius illius*). Sophocl. Trach. 287. Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον—φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. Aristoph. Plut. 83. Ἐκεῖνος αὐτός; ΠΛ. αὐτότατος. Sic αὐτὸς οὗτος, Eurip. Iph. A. 1375. αὐτὸ τοῦτο ibid. 1351. Nostri Prom. 851. Platon. Phæd. 14. p. 295. τοῦτ' αὐτὸ Sophocl. Trach. 408.

203. Τένων. *Nervosa musculi pars.* (Angl. *a sinew*, recentiores medici dixerunt *tendo*). A τένω *tendo* (cujus verbi forma recentior erat τείνω) ὁ τένων, *qui tendit*, Eustath. ad Il. B. p. 244, 3. Apud Homerum memorantur τένοντες cervicis, brachii, cruris. Il. X. 396. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. Docte de hac voce disseruit Foesius. Apud Euripidem sæpius ponitur συνεδοχικῶς de calce, vel tibia. Phœn. 42. πῶλοι δέ νιν Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν. Conf. Med. 1163.

Ibid. Ὑπογραφή. *Descriptio inferioris partis;* seu potius *imago quæ imprimendo efficitur:* idem ac ὑποτύπωσις. Hesych. Ὑπογραμμός: τύπος· μίμημα.

205. Καταφθορά. *Conturbatio:* proprie vero *destructio.* Vid. Pers. 256.

206. Τελεσφόρος. *Finem adferens. Perficiens.* Verte, *Denuntians diis vota impleta,* (*vel implenda*) *finem optatum secum adducentia.* Infra 534. Prom. 520. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος. Theb. 652. Οἴμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Contra Agam. 969. Εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι | ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν | εἰς τὸ μὴ τελεσφόρον.

207. Ἐπαγγέλλω. *Denuntio.* i. e. *impero, requiro.* ἐπαγγέλλομαι vero, voce media, *promitto.* Vid. Sturzii Lex. Xenoph. in voce. Vel potest in hoc loco significare *enarrans,* vota sc. jam impleta.

208. **Ἐπεί.** Hæc particula, sic posita, ad sensum loquentis non expressum refertur. *Miror te — quandoquidem quid est, quod a diis consecuta sum?*

Ibid. **Ἕκατι δαιμόνων.** *Quod ad deos adtinet.* Gloss. in Pers. 343.

Ibid. **Κυρέω.** *Consequor.* Prom. 70. ubi vid. Glossarium. Infra 695.

210. **Σύνοιδα.** *Conscius sum.* Eadem fere constructio, quod ad participium adtinet, apud Herodot. V. 91. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. Alia apud Platon. Apol. Socr. §. 6. οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν Σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Xenoph. Anab. II. v. 7. ὅστις δὲ τούτων ξύνοιδεν αὐτῷ παρημεληκώς, τοῦτον ἐγὼ οὔποτ' ἂν εὐδαιμονίσαιμι. Confer Aristoph. Thesm. 477. Aristot. Eth. Nic. I. 4. Fischer. ad Welleri Gr. Gr. III. p. 324.

211. **Ἐκπαγλέομαι.** *Vehementer admiror.* ἐκπάγλως θαυμάζουσαν, Schol. Hesych. Ἐκπαγλοῦσθαι: θαυμάζειν. Eurip. Hec. 1147. Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον. Orest. 880. πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, Σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον. Vocabulo poetico usus est Herodotus IX. 48. ab Albertio citatus; ὦ Λακεδαιμόνιοι, ὑμεῖς δὴ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῇδε ἀνθρώπων, ἐκπαγλεομένων ὡς οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου, οὔτε τάξιν ἐκλείπετε.

212. **Πρὸς τί.** *In qua re?*

213. **Ματεύω.** *Exquiro.* Gloss. in Agam. 1062.

214. **Πλέκω.** *Necto.* Noster apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. (Vide notata ad Prom. 59.) Sappho I. 2. Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Eurip. Ion. 1294. Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην Οἵαν ἔπλεξ'.

215. * **Μηχανορραφέω.** *Artes consuo.* Gloss. in Agam. 1594. ed. 2. Homer. Il. O. 16. κακορραφίης ἀλεγεινῆς.

216. Ἐν κακοῖσι γελᾷν. *Irridere calamitates.* Sic in Agam. 1602. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. ubi olim male interpretatus sum. Sophocl. Aj. 1109. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς, Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ. Ibid. 1107. Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ. et 1140. Ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας. Eurip. El. 68. Ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.

219. * Δυσμαθέω. *Ægre agnosco.* δυσμανθάνω, quod in lexico dedit Schneiderus, contra analogiam peccat. A δυσμαθὴς formatur verbum δυσμαθέω.

220. Κήδειος. Supra 81.

222. Ἰχνοσκοπέω. *Vestigia scrutor.* Idem quod ἰχνηλατέω. Sophocl. Aj. 997. διώκων, κἀξιχνοσκοπούμενος. Trach. 271. ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν.

223. Ἀναπτερόομαι. *Attollor*, velut pennis: *Suspensus teneor;* sive spe, seu metu. Phrynich. App. Soph. p. 10, 20. Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν: οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, ἔκπτοιον εἶναι. Hesych. Ἀναπτερώσω: μετέωρον ποιήσω. ubi citant Herodot. II. 115. ἀναπτερώσας αὐτήν. et Eurip. Suppl. 89. φόβος μ' ἀναπτεροῖ. Sic Orest. 865. μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναΐδων πόλιν; Aristoph. Av. 1445. Ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας. Nub. 318. ἡ ψυχή μου πεπότηται. Sophocl. Aj. 693. Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν. Hæc tria comparavit Seidlerus cum Eurip. El. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, | θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις | ὅρμοις ἐκπεπόταμαι | τάλαιν'. Paullo aliter Xenophon Hist. Gr. III. i. 14. citatus a Marklando ad Suppl. 89. Μειδίας, θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς ὤν, ἀναπτερωθεὶς ὑπό τινων, ὡς αἰσχρὸν εἴη, γυναῖκα μὲν ἄρχειν, αὐτὸν δ' ἰδιώτην εἶναι. Conf. Villoison. ad Longum p. 91. infra 594. ὑπόπτερος φροντίσιν.

226. Σπάθη. *Radius textorius.* ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον. Pollux. Hesych. Σπάθημα: πύκνωμα. ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρονόντων τὰ ὕφη. Etymol. M. p. 384, 44. Ἐσπαθᾶτο: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ

Αἰσχίνου. ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο. παρὰ τὴν σπάθην—ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο· ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης. ἥτις συντίθησι τὸ ὑφαινόμενον. Conf. Lex. apud Bekker. p. 256, 26. Noster apud Polluc. VII. 78. Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. Versus apud Plutarchum Symp. VI. 6. quos Sophoclis esse censet Valckenaerius, ego vero Æschylo adjudico; Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Θάλπουσα, καὶ ψύχουσα. Hermippus Ἀθηνᾶς γοναῖς apud Suid. v. Ἀνθέων. Lex. apud Bekker. p. 404, 30. Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν. (Quid sit ὕφασμα Ὡρῶν docet Cypriorum carminum auctor apud Athen. XV. p. 682. E.) Idem Lexicon apud Bekker. p. 453, 18. Ἀσπάθητον χλαῖναν: ἀνύφαντον. Quoniam vero radius textoris celeriter agitatus subtemen permeat, hinc σπάθη interdum pro gladio usurpata est. Alcæus fr. XXIV. 16. πὰρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπάθαι.

Ibid. Θηρίων γραφή. *Animalium pictura.* sc. *imagines acu pictæ.* Hujusmodi vestem Attici dicebant θηραῖον. Pollux VII. 48. καὶ θηραῖον ἱμάτιον, ἢ ἀπὸ τῆς νήσου, ἢ τὸ ὡς θηρίων ἐνυφασμένων. Ex his etymologiis posterior vera est. Hesych. Θηροειδεῖς ἐφαπτίδες: ποικίλως διηνθισμέναι. Stanleius laudat Eurip. Iph. T. 812. Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν. Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;—Εἰκὼ τ' ἐν ἱστοῖς, ἡλίου μετάστασιν; "Notissima est tela Arachnæa Ovidio Met. VI. 103. descripta, qua Jovis, Phœbi, Neptuni, in bestias mutatorum figuras exhibuit. Hujus erant generis quæ Plautus Pseud. I. 2. *belluata* dixit *conchyliata tapetia;* Virgilius Æn. VII. 277. *Instratos ostro alipedes, pictisque tapetis.* Videsis et Claudianum I. 181. Ammian. Marcell. XIV. 6." Exemplum pictæ vestis ex Odyss. T. 228. citat Scholiasta. Opus textorium nobiles apud Græcos mulieres non dedecuisse docet Spanhemius ad Aristoph. Nub. 53. Conferant tirones Eurip. Hec. 470. Ion. 1172. Theocr. XV. 80. Callixenum ap. Athen. V. p. 197. B. ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ (τάπητες) τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίων. ibid. p. 198. E. ζωωτοὺς ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας. Pollux VII. 55. ὁ δὲ καταστικτὸς χιτών ἐστιν, ὁ ἔχων ζῷα, ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ἐκαλεῖτο, καὶ ζῳδιωτός.

227. Ἔνδον γενοῦ. *Animi compos fias.* Subaudi φρενῶν vel σαυτῆς. Eurip. Heracl. 709. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν; Aptissimus est Herodoti locus I. 119. ἰδὼν δέ, οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωϋτοῦ γίνεται. VII. 47. ἐγὼ δ' ἔτι καὶ ἐς τόδε δείματός εἰμι ὑπόπλεος, οὐδ' ἐντὸς ἐμεωϋτοῦ. Hippocrates de Morb. Epid. VII. p. 302. ἔντος ἑωϋτοῦ ἐγένετο. (Angl. *he came to himself.*) Pausan. VIII. 34. Ὀρέστης ἐνταῦθα ἐκείρατο τὴν κόμην, ἐπειδὴ ἐντὸς ἐγένετο αὑτοῦ. Simili sensu Sophocl. Phil. 950. ἐν σαυτῷ γενοῦ. ubi Brunckius ἐν σαυτοῦ. Sed recte se habet dativus. Xenoph. Anab. I. v. fin. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. Alciphron III. 1. οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ. Terent. Andr. II. 4. *proin fac, apud te ut sies.* Contrarium est ἔξω ἑαυτοῦ γεγονέναι. Vid. Valckenaer. ad Herodot. III. 155. Schol. in Lucæ Ev. I. p. 228. Dorvill. in Charit. p. 345. Kypke. in N. T. p. 290. Pricæum in Apul. p. 77. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 74. Schleusner. Lexic. N. T. T. I. p. 662.

Ibid. Ἐκπλαγῆναι φρένας. *Mente attonitum esse.* Eurip. Med. 8. Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Homer. Od. Σ. 326. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. Confer. Valckenaer. l. c.

230. Ἀλκῇ πεποιθώς. *Fortitudine fretus.* Suppl. 347. ἀλκᾷ πίσυνος. Homer. Il. E. 299. ἀλκὶ πεποιθώς.

233. Ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον, pro ἀναγκαίως ἔχει, i. e. ἀναγκαῖόν ἐστι. Plato Legg. IX. p. 18. εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοντά ἐστιν. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 559.

234. Ῥέπω. *Vergo.* Gloss. in Theb. 21.

235. Στέργηθρον. *Amor consanguineus.* Gloss. in Prom. 501.

236. Νηλεῶς. *Immisericorditer.* Gloss. in Prom. 248.

240. Θεωρός. *Spectator.* Gloss. in Prom. 118.

241. Εὖνις. *Orbus.* Gloss. in Pers. 289. Infra 781.

242. **Πλεκτή.** *Plica.* Subaudi σειρά. In hoc loco idem valet ac πλεκτάνη, *spira.*

Ibid. **Σπείραμα.** *Spira.* "Idem quod σπεῖρα, *spira;* ac proprie de serpente dicitur, quum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit; ut quum Dionysius de situ orbis dicit Bacchis Ζωστῆράς θ' ἕλικάς τε πολυγνάμπτου ἑλίνοιο conversa fuisse εἰς σπείρημα δρακόντων: pro quo Statius dixisset *In sinuosa draconum terga.*" H. STEPH. Suid. Σπείρημα: τὸ τοῦ ὄφεως εἴλιγμα. Eurip. Med. 480. Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν.

243. **Ἔχιδνα.** *Vipera.* Idem quod ἔχις. Infra 981.

Ibid. **Ἀπορφανίζω.** *Orbum parentibus reddo.* "Usus verbo quoque Apostolus I. ad Thessal. ii. 17. ἡμεῖς ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν. Ubi simpliciter notat *privati.* Hyllus apud Soph. in Trach. 958. Κλαίων ὅθ' οὕνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα Πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος βίου. — Pindar. Pyth. IV. 504. ὀρφανίζει κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός. Schol. ἐρημοῖ, ἀποχωρίζει. Adde Pyth. VI. 22. et Suiceri Thes." ABRESCH.

244. **Νῆστις.** *Famelicus.* Gloss. in Prom. 590.

Ibid. **Ἐντελής.** *Integer. Adultus.* Sophocl. Trach. 762. Ταυροκτονεῖ μέν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, Λείας ἀπαρχήν, βοῦς.

245. **Σκήνημα.** *Nidus.* Idem ac σκήνωμα; de qua voce consuli potest Schleusnerus in Lex. N. T. Intelligo autem per θήραν πατρῴαν, *prædam qualem pater capere solebat.*

247. ***Πατροστερής.** *Patre orbatus.* Sensu passivo, ut ὀμματοστερής, βιοστερής, ἡλιοστερής. Contra ἀργυροστερής, *qui argento privat,* infra 989.

250. **Νεοσσός.** *Pullus.* Infra 494. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 414.

251. **Εὔθοινον γέρας.** *Honos in epulis ritu redditus;* nempe sacrificialibus.

253. **Σῆμα.** *Auspicium*, quod per aquilarum volatum datur. Gloss. in Prom. 498.

254. **Ἀρχικός.** *Regius*. Eurip. Philoct. fr. VI. Τί δῆτα, θάκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι, Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων; *sedilibus, quibus insidentes, homines gubernatis*. De πυθμένι vid. supra 198.

255. **Βούθυτον ἦμαρ.** *Dies quo boves mactantur*. Sic Agam. 158. κρεουργὸν ἦμαρ. Abreschius in Misc. Obs. V. 3. p. 82. citat Eurip. Hel. 1490. βούθυτον ἡμέραν. Ion. 664. βούθυτον ἡδονήν. Sophocl. Œd. C. 1490. ἑστίαν βούθυτον. Aristoph. Av. 1232. Sic Alc. 1175. βουθύτοισι προστροπαῖς. Similis adjectivi usus Pers. 658. πολεμοφθόροισιν ἄταις. Eurip. Iph. T. 1085. βωμοὺς μηλοθύτους.

256. **Κομίζω.** *Curo. Foveo*. Hesych. Κόμιζε: ἐπιμελείας ἀξίου. Homer. Il. Z. 490. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Od. P. 112. ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱοῖς κυδαλίμοισιν. Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 5. τὸ δὲ κομέειν λέγεται καὶ κομίζειν — παραγώγως. ὅθεν καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια· καὶ εὐκόμιστος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ ἐπιμελείας τετευχώς. Lex. apud Bekker. p. 267, 29. Κομιδῇ: πάμπαν, τελείως. συναγωγή, ἐπιμέλεια. καὶ κομίστρια, ἡ τρόφος. Interponendum Κομιδή, ante συναγωγή, incipit enim nova glossa.

259. **Ὅπως μὴ πεύσεται.** Hujus constructionis τοῦ ὅπως cum futuri indicativo, exempla præbebunt Dawesius M. C. p. 229. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 93. ad Theocr. I. 112. Porson. ad Hec. 398. Vid. Prom. 68. Suppl. 406. 447. Ag. 820.

260. **Γλώσσης χάριν.** *Linguæ gratia*. (Angl. *for the sake of talking*.) "τῇ γλώσσῃ χαριζόμενος, et hinc διὰ τὴν γλωσσαλγίαν, μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν — Nostro prior Hesiodus Ἐργ. 709. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν." Abresch. Proclus ad Hesiodi locum, διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον τῆς γλώσσης ὁρμήν. Euripides dixit γλώσσῃ χαρίζεσθαι *linguæ indulgere*. Hanc locutionem minus accurate tractavi ad Prom. 302.

262. **Κηκίς.** *Quidquid tingit*. In hoc loco *fumus* vel *fuligo*. Hesych. Κηκίς: ἀτμίς. Vid. Gloss. in Agam. 933.

Ibid. * Πισσήρης. *Piceus.* Recte Schol. καιόμενα γὰρ τὰ ξύλα πίσσαν ἀνίησι. Rogus scilicet ex tædis pineis fiebat. Stanleius vero intelligit de pice, quæ rogo adhiberi solebat. Hesych. v. Κωνῆσαι.—καὶ πισσοκωνήτῳ μόρῳ λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσι. Αἰσχύλος, καὶ Κρατῖνος Κρήσσαις. (Rectius Alberti. Αἰσχύλος Κρήσσαις, καὶ Κρατῖνος. Photius. Πισσοκωνήτῳ πυρί: τῷ εὐκαύστῳ. ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Pro πυρί, legendum puto μόρῳ.) Sed hoc de vivicomburio dictum est: talis erat Romæ *tunica molesta.*

263. Μεγασθενής. *Præpotens.* Gloss. in Theb. 70.

265. Ἐξορθιάζω. *Alta voce excito.* Gloss. in Pers. 693.

Ibid. Δυσχείμερος. *Procellosus.* Prom. 771. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. Vid. Gloss. in Prom. 15.

266. Ὑφ' ἧπαρ. *Sub jecinore.* i. e. *intimo pectore.* Sophocl. Ant. 1315. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτήν. Trach. 933. Ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Cum genitivo Eurip. Suppl. 919. Ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ' ἔφερον, ἔφερον ὑφ' ἥπατος. Eodem fere sensu in Agam. 765. δῆγμα δὲ λύπης Οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. et 421. πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. Sic Theocritus XI. 15. dixit ὑποκάρδιον ἕλκος, et XX. 17. ὑποκάρδιον ὀργάν, sicut Virgilius Æn. I. 36. *æternum servans sub pectore vulnus,* quod ex Lucretio sumsit II. 638. *Æternumque daret matri sub pectore vulnus.* Hi dolores dicuntur in Eum. 465. ἄλγη ἀντίκεντρα καρδίᾳ.

267. Μέτειμι. *Prosequor.* Vid. infra μετέρχομαι v. 975.

Ibid. Αἴτιος. *Reus.* "Absolute αἴτιος pro φόνου αἴτιος, vid. etiam supra 62. Eumen. 470." ABRESCH. Sed neutrum ex his exemplis satis aptum est.

269. Ζημία. *Multa. Pæna pecuniaria.* Sed quia pœnæ quas Phœbus Oresti intendebat, non erant proprie ζήμιαι, pecuniariæ, idcirco adjicitur ἀχρημάτοισι. Eurip. Orest. 613. Ἕως ὑφῆψε δῶμ'

ἀνηφαίστῳ πυρί. ubi Schol. δηλονότι ἄνευ πυρὸς διέφθειρε τὴν οἰκίαν. (ut εὔει ἄτερ δαλοῦ.) In Hecub. 65. σκόλιον σκιπῶνα vocat brachium, quia veri scipiones recti sunt, non curvi: vide ibi Musgravium. Hoc loquendi genus illustravi in Gloss. Agam. 81.

Ibid. Ταυρόομαι. *Efferor in modum tauri.* proprie, *in taurum vertor.* ut in Eurip. Bacch. 920. Metaphorice idem in Med. 92. εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην. ibid. 190. Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης Ἀποταυροῦται δμωσίν. Aristoph. Ran. 816. Ἔβλεψεν οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

271. Δυστερπής. *Injucundus.* Idem quod ἀτερπής. Prom. 31.

272. Μείλιγμα. Supra 13. Sunt autem δυσφρόνων μειλίγματα, *calamitates, quibus inimici gaudere possint.*

274. * Ἐπαμβατήρ. *Qui ascendit.* pro ἐπαναβατήρ.

Ibid. Γνάθος. *Maxilla.* Eurip. Med. 1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Confer Gloss. in Prom. 376.

275. Λειχῆνες. "*Impetigines* Latinis dicuntur, summæ cutis vitia, cum asperitate quadam et levi pruritu, via quædam ad psoram et fœdæ scabiei species." Foesius Œcon. Hippocrat. in voce Λειχῆνες. Pessimam hujus morbi speciem dicebant Ἀγριολειχῆνες vel Ἀγριοψωρία, teste Hesychio, (Æschylus ἀγρίαις γνάθοις.) Confer Hesychium v. Λειχῆνες, Salmasium in Tertull. de Pall. p. 401. H. Steph. Dict. Med. p. 395. Noster Eum. 783. Λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεχνος.

Ibid. * Ἐξέσθω. *Exedo.* Forma ἔσθω occurrit Agam. 1587. Videtur esse frequentativum ab antiquiore ἔδω.

Ibid. Ἀρχαίαν φύσιν. i. e. τὴν πρὸ τοῦ νοσεῖν κατάστασιν, Hesychio interprete. Frequens est Hippocrati, vid. Foes. Œcon. Aristid. Tom. I. p. 637. τῆς ἀρχαίας φύσεως ὅτι ἐγγυτάτω γενόμενος. Abresch.

276. **Κόρση.** *Capillus.* Etymol. Gudian. p. 338. Κόρσαι: αἱ τρίχες. Αἰσχύλος· Λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ. Loci sententiam sic aperit Schol. ἢ μέχρις γήρως ἀτυχήσομεν, ἢὲ παρ' αὐτὰ γηράσομεν, quæ verba, quia in dactylica decurrunt, fragmentum poetæ esse putat Abreschius; quum aperte sint diversæ interpretationes, vel, *usque ad senectutem morbo laborabimus*, vel *illico senescemus*, præ dolore scilicet, (οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι). Contra Stanleius et Spanhemius ad Callim. H. Dian. 78. *Albos capillos una cum hoc exoriri morbo.* Schutzius laudat Celsum de Medic. V. 28. "*Vitiligo*—λευκὴ *habet quiddam simile alpho, sed magis albida est, et altius descendit, in eaque* albi pili sunt, et lanugini similes." Vocem Siculam esse κόρση ait auctor tractatuli de vocibus quibusdam peculiaribus, a Sturzió inserti in Maittair. de Dial. p. 377. (Bekker. Anecd. Gr. p. 1096.) Occurrit apud Simonidem VIII. 2. Empedoclem v. 27. ed. Peyron. Lycophr. 507. Nicand. ap. Athen. IV. p. 133. E. Hesych. Ἀποκορσωσαμέναις: ἀποκειραμέναις. κόρσας γὰρ τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ. Photius, Πυρσοκόρσου λέοντος: Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι Σατύροις.

Ibid. **Ἐπανατέλλω.** *Insuper exorior.* Gloss. in Agam. 26.

277. **Προσβολή.** *Aggressio.* Gloss. in Theb. 28.

281. **Προστροπαῖος.** *Supplex.* Gloss. in Agam. 1577. Schol. ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἱκετεύοντος τοὺς θεοὺς ἐκδικήσεως τυχεῖν. Conf. Eumen. 234.

Ibid. **Ἐν γένει.** pro τῶν ἐγγενῶν. Abreschius confert Soph. Œd. T. 1430. Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν, Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά. item Eum. 603. Ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;

282. **Λύσσα.** *Insania.* Prom. 908. Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργῳ. Homer. Il. I. 238. Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει Ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ Fε λύσσα δέδυκεν.

Ibid. Ἐκ νυκτῶν. *Noctu.* Homer. Od. M. 286. Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν. Theogn. 452. ἀποῤῥήξασα δὲ δεσμὰ Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. Incert. Rhes. 13. ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθουσιν. Aristoph. Eccl. 668. Οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν. Hæc et plura congessit Jacobsius in Anthol. Palat. T. III. p. 332. cujus exemplis adjici possunt Phrynich. App. Soph. p. 54, 20. Herodot. VIII. 76. ἐπειδὴ ἐγένοντο μέσαι νύκτες. Sappho fr. XXVIII. Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ Πληϊάδες· μέσαι δὲ Νύκτες. Xenoph. Cyrop. V. p. 28. ἡνίκα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν. Anab. I. vii. 1. περὶ μέσας νύκτας. III. i. 33. σχεδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες. Thucyd. VIII. 101. πρῳαίτερον μέσων νυκτῶν.

284. Πλάστιγξ. *Flagrum.* Etymol. M. p. 674, 20. Πλάστιγξ: ἡ μάστιξ· ἀπὸ τοῦ πλήσσειν. παρ' Αἰσχύλῳ. Usitatior sensus est *lanx*, de quo Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1420.

286. Λίψ. *Libatio.* quo sensu nescio an alibi reperiatur. Abreschius legit λίβους.

288. Συλλύω. *Simul solvo.* συλλύειν, *operam præstare in expiando scelere.* συλλύσων, *reconciliaturus,* Sophocl. Aj. 1317. Quod ad rem attinet, Stanleius contulit Eurip. Or. 46. μήθ' ἡμᾶς στέγαις, Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, Μητροκτονοῦντας. Sophocl. Œd. T. 246. Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν, Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας. Obiter vero notat, interdictionem hanc ab ædibus propriam fuisse Argivis: nam aliorum in ædes receptum fuisse Orestem ante expurgationem constat ex Eum. 454. Eurip. Iph. T. 947. ubi vide Heathii notata: et Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 946. et ad Herodot. VII. 231.

290. Ταριχεύω. *Exsicco.* Proprie vero *sale condio;* et, quoniam cadavera ταριχευτὰ macie corrugantur, hinc ταριχεύειν valet *emaciare, exsiccare.* Sophron apud Schol. τὸ γῆρας ἄμε μαραῖνον ταριχεύει. Herodot. IX. 120. τεθνεώς, καὶ τάριχος ἐών. De cadaverum ταριχεύσει doctissime egit Gatakerus ad M. Ant. p. 175.

Hinc forma contracta ταρχύειν *sepelire*, Homer. Il. H. 85. Apoll. Rhod. I. 83. Epigr. apud Huschk. Anal. Crit. p. 220.

Ibid. * Πάμφθαρτος. *Penitus exitialis.*

293. Εἰς ἕν. Eurip. Phœn. 472. Εἰς ἓν ξυνελθών. Iph. A. 1127. ὥς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε. Hel. 748. εἰς ἓν ἐλθόντες τύχης. unde in Theocr. XX. 39. legendum cum Scaligero, καὶ εἰς ἓν παιδὶ κάθευδε. (Ovid. Heroid. XI. 21. *O utinam, Macareu, quæ nos commisit* in unum, *Venisset leto serior hora meo.*) Id. XXII. 27. Προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας. *In unum* dixit Virgilius Ecl. VII. 2. Sallust. B. Jug. 11. Vid. Phrynich. Ecl. p. 40. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. p. 192.

294. Ἐφετμή. *Mandatum.* Ab ἐφίημι. Vox Homerica. Infra 673. Eum. 241. Confer. Gloss. in Prom. 4.

Ibid. Πατρὸς πένθος. *Luctus ob patrem conceptus.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 313. Gloss. in Prom. 396.

295. Ἀχηνία. *Inopia.* Gloss. in Agam. 408.

297. Ἀναστατήρ. *Eversor.* Gloss. in Theb. 1017.

301. Τελευτᾷν. Subaudi εὔχομαι, vide notata ad Theb. 75. μεταβαίνει vero, *transgreditur*, ex hac parte in illam.

304. Τελείσθω. *Pendatur.* Verbum verbo, ictus ictu rependatur. Abreschius confert Matth. Evang. V. 38. ubi veterem legem talionis abrogat Servator.

305. Πράσσω. *Exigo.* Gloss. in Pers. 482. Ἀϋτέω. *Clamo.* Vid. infra 814.

307. Δράσαντι παθεῖν. Vetus Proverbium (τριγέρων μῦθος). Nempe lege talionis nulla lex vetustior. Aristot. Eth. Nicom. V. 5. καίτοι βούλονταί γε (οἱ Πυθαγόρειοι) τοῦτο λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθυος δίκαιον· Εἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο. Noster fragm. inc. 1. Δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, vel, ut Grotius in Excerptis, Τῷ γάρ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, vel denique ut

Schol. Pindar. Nem. IV. 51. Τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. Pindari verba sunt, ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν, unde interpres, memoriter citans, Æschyli versum paululum corrupit. Agam. 1540. Μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ (θρόνῳ Elmsleius) Διός, | παθεῖν τὸν ἔρξαντα. Pers. 818. Τοίγαρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι. Sophocl. El. 1026. Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, ubi Scholiasta citat Pindari locum. Meleager Epigr. apud Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 250. Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον· ἄξια πάσχεις Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιόμενον μέλιτι, ubi Ruhnkenius non monuit legendum ἔδρας. (Sophocl. Œd. C. 1031. ἔδρας τάδε).

308. **Τριγέρων.** *Pervetustus.* Phrynichus p. 64, 31. Τριπάλαια: τὰ πάνυ παλαιά. Meleager Anthol. III. xxv. 71. Præter notiora exempla τοῦ τρὶς pro πολλάκις positi, sequentia protulit Eustathius ad Il. Θ. p. 725, 29. τρισεξώλης, ὁ πάνυ ἐξώλης. τριπέδων, ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος — e Comico, τρίπρατος, Sophoclis τρίδουλος. Hipponax dixerat ἑπτάδουλον, Anacreon τρισκεκορημένον, τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον. Archilocus Thasum dixit τρισοιζυρὴν πόλιν. Aristophanes, τριπάλαι καὶ δεκαπάλαι, καὶ μυριοπάλαι. (Eq. 1150.) Hæc ille. τριτάλαινα Eurip. Hipp. 735. τριπάχυιος Noster Ag. 1452. τρισέχθιστος Phrynichus App. Soph. p. 65, 12. Ceterum τριγέρων μῦθος est *proverbium pervetustum*, vid. Gloss. in Agam. 727. Exemplis ibi allatis adjici possunt Plato Symp. 18. p. 181. Fisch. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει. Legg. III. p. 543, 36. Bas. 2. ὁ μὲν δὴ θεός, ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, κ.τ.λ. Phædr. §. 37. ἥλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, τέρπειν τὸν ἥλικα. Eriphus ap. Athen. IV. p. 134. C. Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος, οὐ κακῶς ἔχων. Cratinus ap. Schol. Platon. p. 44. Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς Λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι Κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

Ibid. **Τάδε φωνεῖ.** Agam. 1304. δακτυλόδεικτον δ' Οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων, Μηκέτ' ἐσέλθῃς, τάδε φωνῶν.

309. * **Αἰνοπάτηρ.** *Infaustus pater.* ὁ ἐπὶ αἰνοῖς πατήρ. Hesych. Αἰνότοκος: ὁ ἐπὶ κακῷ τεχθείς. Alcman apud Schol. Venet.

in Il. Γ. 39. *Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.* Vid. Gloss. in Agam. 692.

311. Οὐρίζω. *Prospero flatu impello.* Gloss. in Pers. 608. Infra 914.

313. Ἰσόμοιρος. *Æqualem portionem sortita.* Confer notata.

315. Κεκλῆντ' ἄν. *Celebrarentur.* Vide notas.

316. * Προσθόδομος. *Ædium defensor. Qui pro ædibus stat,* ut *ὀπισθόδομος* est *pone ædes.* Sic mihi interpretandum videtur.

319. Γνάθος. Supra 274. Docte observavit Scholiasta, *ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ.* Hæc et alia omisit Schutzius in editione Scholiorum a. 1821.

321. Ὀτοτύζω. *Dico ὀτοτοῖ.* Agam. 1041. *Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας;* ubi vid. Gloss. Mirari subit, quum ab *οἴμοι* formatum fuerit *οἰμώζειν*, quare ab *ὀτοτοῖ* formatum sit *ὀτοτύζειν*, et ab *εὐοῖ, εὐάζειν.* Sensus est, *Defunctus clamore funebri ploratur.*

325. Ἀμφιλαφής. *Utrinque conceptus.* Agam. 984. *πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής.* Conf. Ae. Porti Lex. Ion. in v. In hoc loco vertendum quasi esset *ἀμφιλαφῶς*, monuit Butlerus.

326. Ἐν μέρει. *Vicissim.* Angl. *In turn.* Gloss. in Agam. 323.

328. Ἐπιτύμβιος. *Sepulcralis.* Gloss. in Agam. 1525.

333. Ἀτρίακτος. *Non vincendus.* Schol. *ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων.* Gloss. in Agam. 165.

334. Χρῄζων. *Volens. Si vult.* non autem *ὁ χρησμῳδῶν*, quod ait Scholiasta.

337. Παιάν. *Pæan.* Gloss. in Theb. 867.

338. * Νεοκράς. *Recenter commixtus.* *νεωστὶ κεκραμένος.* Hesych. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 138. Etymol. Gudian. p. 345. *Νεοκράτη σπονδάς: Αἰσχύλος· τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας.* et p. 350. *καὶ*

παρ' Αἰσχύλῳ νεοκράται σπονδαὶ λέγονται. τοῦτ' ἔστιν αἱ νεωστὶ ἐκχυθεῖσαι. In priore loco legendum νεοκράτας ex Etymol. M. p. 337, 46.

341. * Δορίτμητος. *Hasta percussus.* Sed verum puto δορίκμητος.

343. Κέλευθος. *Via.* κελεύθοις, *vitæ tenori.* Butlerus confert Pindar. Nem. VIII. 60. ἀλλὰ κελεύθοις | ἁπλοαῖς ζωᾶς ἐφαπτοίμαν. Eurip. Herc. F. 432. βίου κέλευθον ἄθεον.

344. Ἐπίστρεπτος. *In quem aliquis convertitur.* Suppl. 1004. Stanleio laudatus, Ὥραν ἔχουσαν τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. Homer. Od. A. 176. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. Vid. Gloss. in Theb. 645. Agam. 388. Hesych. Ἐπιστροφαί: διατριβαί, διαῖται. Αἰσχύλος Φρυξί. Verte igitur, *vitam in qua liberi sine impedimento versari possint.*

345. Πολύχωστος. *In altum congestus.* Confer Gloss. in Theb. 947.

346. Διαπόντιος. *Transmarinus.* Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων. Sic ὑπερπόντιος Agam. 404. Abreschius comparat *Lares Permarinos* Livio memoratos IV. 52. In vetere Glossario Lares permarini exponuntur διαπόντιοι θεοί, teste Turnebo Adv. XII. 35.

350. Ἐμπρέπω. *Inter alios conspicuus sum.* Agam. 6. Λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Paullo aliter Sophocles El. 1187. Ὁρῶ σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.

351. Σεμνότιμος. *Venerabiles honores habens.* Eum. 831. Ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί. Vid. Gloss. in Agam. 176.

Ibid. Ἀνάκτωρ. *Rector.* Forma poetica. Eurip. Tro. 1225. ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν ἀνάκτωρ πόλεως. Nota veterum opinio, quam quisque stationem in vita occupaverit, eandem eum etiam in orco tenere. Vid. Gloss. in Pers. 697.

352. Πρόπολος. *Minister.* Plutonis sc. ac Proserpinæ. πρόπολος est proprie qui πρό τινος πολεῖται.

353. **Ἐκεῖ.** *Apud inferos.* Sophocl. Aj. 854. Ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπισκέψαι μολών, Καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών. 1372. Οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὤν, ἐμοίγ' ὅμως Ἔχθιστος ἔσται. El. 358. ὥστε τῷ τεθνηκότι Τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις. Eurip. Med. 1069. Εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε Πατὴρ ἀφείλετ'. Hec. 422. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Plato Phæd. 9. θαῤῥεῖν μέλλων ἀποθανεῖσθαι, καὶ εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι ἀγαθά.

355. **Μόριμος.** *Fato decretus;* idem ac μόρσιμος. Homer. Il. Υ. 303. μόριμον δέ Ϝοί ἐστ' ἀλέασθαι.

Ibid. **Λάχος.** *Sors.* Eum. 334. Τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. Callim. H. Jov. 79. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θειότερον· τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λᾶξιν.

356. ***Πεισίβροτος.** *Mortales suadens; Cui homines parere solent.* βάκτρον, *sceptrum regale:* vid. Homer. Iliad. A. 237. Agam. 195. χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας.

359. *** Δορικμής.** *Hasta cæsus.* σιδηροκμής, *ferro cæsus,* ex Sophoclis Aj. 325. notavit Stanleius. Composita ex κάμνω amat Æschylus: vid. ad Agam. 787.

366. **Κρείσσονα χρυσοῦ.** "Aristotelis Hymn. in Hermian. Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων. Catullus CV. 3. *nobisque hoc carius auro.* Tibull. I. 8. *Carior est auro juvenis, cui levia fulgent Ora.*" Stanleius. Comparari potest locutio proverbialis χρυσὸς δόξει εἶναι, *aurum videbitur præ alia mala.* Eurip. Tro. 432. Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. I. p. 460.

367. **Ὑπερβόρεος τύχη.** "De felicitate Hyperboreorum res nota. Pomponius Mela III. 5. *Diutius quam ulli mortalium et beatius vivunt.* Cf. Gesneri de navigationibus extra columnas Herculis Prælect. II. in ejusdem Orphicis p. 467." Schutz. Hyperboreorum felicitatem depingit Pindarus Pyth. X. 57. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ | τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· πάν|τα δὲ χοροὶ παρθένων | λυρᾶν τε

βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· | δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας | ἀναδήσαντες εἰλαπινά|ζουσιν εὐφρόνως. | νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον | κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων | δὲ καὶ πολέμων ἄτερ | οἰκέοισι, φυγόντες | ὑπέρδικον Νέμεσιν. Plura de Hyperboreis quærens adeat Spanhem. ad Callim. H. Del. 281.

369. Μάραγνα. *Flagellum.* Vide notata. Ut hic διπλῆς μαράγνης, sic Agam. 625. διπλῇ μάστιγι.

374. Διαμπερές. *Penitus.* διόλου—διαμπάξ, Hesych. a διαναπείρω, non vero a διαπέρας, quod ait Etym. M. p. 268, 43. Divisim Homerus Il. Λ. 377. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς Ἐν γαίῃ κατέπηκτο.

377. Ὑστερόποινος. *Pœnam sero adferens.* Gloss. in Agam. 57.

378. Τλήμων. *Audax.* Infra 587. γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. p. 36. De πανοῦργος confer Gloss. in Theb. 599.

379. Τελεῖται. *Rependetur.* Supra 304. Quod ad constructionem attinet, ἀμπέμπων videtur esse nominativus pendens. τοκεῦσι de matre, sc. Clytæmnestra, intelligit Schutzius.

381. Πευκήεις. *Acerbus. Amarus.* Idem quod πευκεδανός, et ἐχεπευκής, quarum vocum diversas etymologias tradit Eustath. ad Il. A. p. 42. vel quia πεύκης δάκρυ amarum est, quo sagittas linebant, (sed quis hoc tradidit?) vel quia πεύκης semel excisæ stirps non repullulat, quod tamen de πίτυι tradunt physici, non de πεύκῃ. Equidem crediderim vetus fuisse nomen πευκός, *amaritudo,* cognationem quandam cum πικός, πικρός, habens, unde arbor dicta est πευκή. Hinc ἐχεπευκής, πευκεδανός, πευκήεις, et πευκάλιμος. Infra 630. ξίφος ὀξυπευκές, ubi vide notata; sed forsan in hoc loco πευκήεις intelligi possit de rogo ex pineis tædis confecto. Vid. supra 262.

Ibid. Ὀλολυγμός. *Ejulatio.* Gloss. in Theb. 254.

384. Ἔμπας. Omnino. Gloss. in Prom. 48. Constructio est, τί γὰρ κεύθω οἷον ἔμπας ποτᾶται πάροιθεν φρενός, πάροιθέν τε πρώρας. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 495, 4.

386. Δριμύς. *Acer*. Gloss. in Agam. 1478.

Ibid. Ἀήτης. *Flatus*. Homer. Il. O. 626. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ἱστίῳ ἐμβρέμεται.

387. Ἔγκοτος. *Iracundus*. Substantivum ἔγκοτος frequens apud Herodotum, ἔγκοτον ἔχειν, *irasci* &c. Vid. Lexicon Ionicum: Gloss. in Theb. 804. infra 1040.

Ibid. Στύγος. *Odium*. Gloss. in Theb. 650.

388. Ἀμφιθαλής. *Utrinque florens*. Hic vero, ut videtur, *qui ambo florere faciet*, ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι. Schol. Confer Gloss. in Agam. 1113.

390. Δαΐζω. *Scindo*. Gloss. in Agam. 201.

391. Πιστὰ γένοιτο χώρᾳ. *Fiducia redeat huic terræ*. Totum locum sic vertit Butlerus. *Et aliquando Jupiter iterum nobis florere concedens, manum* sceleratis *injiciat*, (*heu! heu! percussis Ægisthi et Clytæmnestræ capitibus. Redeat huic urbi fides et* justitia, *pœnis autem in sontes exposco. Vos vero audite* (*Furiæ*) *sub terra nactæ imperium.* Vel πιστὰ in hoc loco idem valere potest ac πιστοί, sicut in Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται.

396. Λοιγός. *Letum*. θάνατος. ὄλεθρος. Hesych. Vox Homerica. Eustathius p. 49. ducit vel a λείπω, vel a λέγω, vel ab ὀλίγος, transpositione τοῦ ι. ἐκ δὲ τοῦ λοιγός, inquit, καὶ ὁ βροτολοιγός, καὶ ὁ ἀθηρολοιγός, καὶ τὸ λοίγιον. Hesych. Λοιγίστρια: ὀλοθρεύτρια. Vetus fuit radix λόω vel λρίω, *lædo*, unde λοιγός, λοιμός, λοῖσθος, λοιδορέω.

400. * Πολυκρατής. *Præpotens*.

402. Δωμάτων ἄτιμα. *Domibus spoliata*. Supra 289. πάντων ἄτιμον, κἄφιλον, *omnium expertem*.

404. Πάλλομαι. *Agitor*. Locutio Æschylea: infra 517. Κὰκ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. Suppl. 574. Βροτοὶ δ', οἳ γᾶς

τότ' ἦσαν ἔννομοι | χλωρῷ δείματι θυμὸν | πάλλοντ'. ibid. 792. μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία. Mox φίλον κέαρ dictum est secundum Homericum φίλον ἦτορ.

405. **Οἶκτος.** *Lamentum.* θρῆνος, Hesych. Theb. 51. οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. Suppl. 60. οἶκτον οἰκτρὸν ἀΐων. 66. πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων. Ab exclamatione οἴ, οἴ, formatur verbum οἴζω, (Apollon. Dysc. de Adv. p. 538, 9.) sicut ὤζω ab ὦ, ὦ, et similia: (vid. Gloss. in Theb. 8. Agam. 1287.) Hinc οἶκτος *lamentatio*, et sensu secundario, *misericordia*. Idem fere significat οἰζύς, vetus vox Ionica.

407. **Κελαινόομαι.** *Nigresco.* De hac metaphora vid. Gloss. in Pers. 119. Ταῦτά μοι μελαγχίτων | φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ. De σπλάγχνοις, affectuum sede, conferas Gloss. in Prom. 755. Constructio est, σπλάγχνα δέ μοι κλυούσῃ κελαινοῦται πρὸς ἔπος. Stanleius tmesin fingit pro προσκλυούσῃ; atqui verbum προσκλύειν neque exstitit, neque exstare potuit.

412. **Εἰπὼν τυγχάνω.** *Recte dico.* Vide supra notata ad v. 311. Glossar. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 1203.

414. **Σαίνω.** *Blandior.* Gloss. in Theb. 379.

416. ***Ἄσαντος.** *Non mulcendus. Cui frustra blandiaris.* Activo sensu Hesych. Ἄσαντος: οὐ σαίνων.

Ibid. **Ἐκ ματρός.** *Ex eo tempore quo natus est:* infra 599. ἐπεὶ μολὼν | ματρόθεν κελάδησε. 738. Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. Theb. 661. Ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον, Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' Ἐφηβήσαντά πω, Οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος, Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο. Hanc interpretationem potiorem judico Stanleii versione, *implacabilis est matris animus;* quæ tamen defendi potest: Eurip. Ion. 683. Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή, Ὡς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία.

417. **Κομμός.** *Planctus.* A κόπτω *plango.* Notandum est ἔκοψε, activa voce, pro ἐκόπτετο. In re scenica κομμὸς erat θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, Aristot. Poet. XII. fin. Auctor apud

Suidam in voce, ἡγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς.

Ibid. Ἄρειον. Schol. interpretatur Περσικόν. Abreschius laudat Steph. Byz. Ἀρια: θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος· τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος. Sed in hoc loco valet *Martium, ad cædem pertinens.*

Ibid. Κίσσιος. *Cissius.* Gloss. in Pers. 17. De bellatricibus Cissiis nihil apud antiquos, quantum sciam, alibi traditur.

418. Νόμος. *Mos.* Vel potest esse *gesticulatio:* Herodot. VIII. 89. μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι.

Ibid. Πολεμίστρια. *Bellatrix.* Hujusmodi feminina derivantur a masculinis in της, quod notavit Bastius ad Gregor. p. 259. Conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 108. Apud Æschylum occurrunt ἀγύρτρια, Agam. 1244. φαιδρύντρια infra 747.

419. * Ἀπριγδόπληκτος. *Indesinenter percussus,* vel *percutiens.* ἀπρὶξ dicitur fieri, quidquid nexu individuo factum est: vid. Gloss. in Pers. 1058.

420. * Ἐπασσυτεροτριβής. *Frequenter inflictus.* ὃ ἐπασσυτέρως τρίβεται. (vid. Gloss. in Prom. 337.) Hesych. Ἐπασσύτεροι: ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις. Homer. Il. A. 382. οἱ δέ νυ λαοὶ Θνῆσκον ἐπασσύτεροι. Hanc vocem etymologi ducunt ab ἆσσον, *propius.* Rectius, ut opinor, derivatur ab ἐπανασεύομαι.

Ibid. Ὄρεγμα. *Porrectio.* Agam. 1080. Eurip. Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μα | στὸν ὠλέναισι ματέρος, | παρηΐδων τ' ὄρεγμα. Hel. 554. Σέ, τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην, *pedum contentionem.*

421. Ἐπιρροθέω. *Resono,* velut litus fluctibus percussum. Vid. Gloss. in Theb. 7.

422. Ἁμός. *Noster.* Hoc rectius puto quam ἀμός. Sed vide Gloss. in Theb. 413.

423. Δάϊος. Vel *hostilis* vel *miser.* Gloss. ad Prom. 360.

424. Ἐκφορά. *Elatio*, ad funus sc: Gloss. in Theb. 1026.

430. Ἕκατι. *Quod attinet ad:* (Angl. *as far as it depends upon.*) Gloss. in Pers. 343. Supra 207. Vel *propter*, (*by means of.*) Alcman ap. Athen. XIII. p. 600. F. Ἔρως δ' αὖτε, Κύπριδος ἕκατι, | γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. Infra 982.

432. Νοσφίζω. *Alieno.* Theb. 981. Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν—καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν. Hinc νοσφίζειν τινα, *aliquem a vita separare.* Infra 484. Μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ. Eum. 211. Τί γὰρ γυναικός, ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;

433. Μασχαλίζω. *Amputo corporis extremitates.* Sed primaria significatio est, *circa pectus sub axillis cingere;* unde μασχαλιστήρ, *lorum pectorale.* (Prom. 71.) Hesych. Μασχαλισθῆναι: ἀνηρτῆσθαι ἐκ τῶν μασχαλῶν. Homicidæ cadaveris extremitates amputatas præ contumelia sub occisi axillis suspendere solebant. Sophocl. El. 444. Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής, Ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα Κηλῖδας ἐξέμαξεν. Suidas, Ἐμασχαλίσθη: ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινά, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρόν· καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάναι κατὰ τοῦ τραχήλου, κατὰ τῶν μασχαλῶν διείροντας, ἀφ' οὗ δὴ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν. (Brunckius τὸν φονεύσαντα.) Hoc autem factum fuisse, non ἀφοσιώσεως caussa, sed præ contumelia, judicat Musgravius. Stanleius, præter hunc locum et Hesychii glossam, contulit Senecæ Agam. 900,—*ille jam exanimem petit, Laceratque corpus; illa fodientem adjuvat;* et notum Virgilii locum de Deiphobo Æn. VI. 494. Schol. in Apollon. Rhod. IV. 477. τῶν ἀποθανόντων οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριασμόν τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου· καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. τῶν δὲ καλουμένων ἀκρωτηριασμάτων ἄπειρα καὶ πολλὰ ἐξάργματα.

435. Κτίζω. *Condo. Pono.* Gloss. in Pers. 294. Μάομαι. *Quæro.* Supra 40.

438. Δύα. *Ærumna.* Gloss. in Prom. 186.

440. Μυχός. *Penetrale:* i. e. mulierum conclave: vid. Gloss. in Agam. 95.

Ibid. * Ἄφερκτος. *Exclusus.* ἔργω forma Ionica erat verbi εἴργω, quod cum aspero spiritu scribendum esse monstrat compositum καθειργνύω. "Eustathius," inquit H. Stephanus, "scribit Atticos εἴργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, unde esse ἀπεῖρξεν, at pro ἐκκλείω scribere solitos εἵργω, cum aspero; quod probari ex καθεῖρξεν et εἱρκτή." Dicebant ἀπείργω, *abigo*, et κατείργω, *subigo.* ut distinctio, quam ponit Eustathius, vera videatur.

Ibid. * Πολυσινής. *Multum lædens.* non πολύσινος, uti scribit Schneiderus. ἀσινὴς Theb. 826. infra 1005.

441. Ἀναφέρω. *Emitto:* sensus rarior, cujus exemplum ex Alexandro tantum Aphrodisiensi protulit H. Stephanus.

Ibid. Λίβος. *Gutta.* Schol. λίβη: τὰ δάκρυα. Vid. Gloss. in Agam. 1402.

442. Χαίρουσα—κεκρυμμένη. *Gaudens celasse.* χαίρειν construitur cum participio verbi, actionem denotantis, qua quis lætatur. Eurip. Hipp. 8. Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο, ubi vid. Monk. Hippocr. de Aer. et Aq. 111. p. 104. εἰ δὴ τιμώμενοι χαίρουσι οἱ θεοὶ καὶ θαυμαζόμενοι ὑπ' ἀνθρώπων. Herod. VII. 236. καὶ γὰρ δὴ καὶ τρόποισι τοιούτοισι χρεώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι. Aristot. Poet. 4. χαίρομεν θεωροῦντες. Comicus, non memini quis, νόσον ἔχεις, χαίρεις διδούς. Exemplis quæ dedi hujus constructionis in Glossario in Pers. 843. ed. 2. Append. adjiciantur Eurip. Hipp. 460. στέργουσι—νικώμενοι. Med. 246. ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών. Herod. V. 92. πειρήσησθε κατάγοντες. Ceterum de κεκρυμμένη, sensu activo, vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 715. versionis Anglicanæ, et Animadv. p. xlvi. Valckenaer. Schol. in Actt. p. 436.

443. Ἐν φρεσὶν γράφου. Prom. 814. Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. ubi vid. Glossarium.

444. Συντετραίνω. *Simul terebro.* Herodot. II. 11. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μυχούς. quem locum male

verterunt interpretes. Sensus est, *ad intimos recessus penetrant idem fere terræ spatium dissecantes, ut initium hujus cum fine illius concordet, quod ad parallelismum attinet; parvo autem spatio interposito inter se distant.* Homer. Il. X. 397. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε. Eustath. in Od. E. p. 1532, 7. ἔστι γὰρ τρῶ—ἐξ οὗ τραίνω, τὸ παραγωγὸν τοῦ τρανὸς καὶ τρανές. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τετραίνω.

447. Ὀργάω. *Vehementer appeto.* Timæus Lex. Plat. Ὀργᾷ: ἐπείγεται. ἐπιθυμεῖ. ubi vide Ruhnkenium, hujus loci non oblitum.

448. Καθήκω. *Devenio:* de iis dictum qui in certamen descendunt; sicut καθιέναι est in certamen mittere. Exemplum tamen hujus notionis in promtu non habeo.

450. Κεκλαυμένος. *Lacrymis perfusus.* Infra 719. Abreschius laudat Sophocl. Œd. T. 1490.

451. Στάσις. *Cœtus.* Supra 108. Ἐπιῤῥοθέω 421.

453. Ξὺν δὲ γενοῦ. Tmesis pro ξυγγενοῦ. δέ. Gloss. in Agam. 569.

456. Ὑφέρπω. *Subrepo.* Agam. 260. Χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη. 437. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρ|πει προδίκοις Ἀτρείδαις. Sophocl. Œd. T. 786. Ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ', ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.

Ibid. Εὔγματα. *Preces.* "Admodum usitatum Nostro, quod jam observavit Spanh. ad Callim. H. Pallad. 139. Add. Soph. Antig. 1199." Abresch.

459. Πόνος ἐγγενής. i. e. ἀπὸ τῶν ἐν γένει, Theb. 579. ἐγγενεῖς θεοί. Suppl. 335. κῆδος ἐγγενές.

460. Παράμουσος. *Contra justos numeros modulatus.* (Angl. *Out of tune.*) Eurip. Phœn. 796. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι | καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς. Confer Gloss. in Prom. 1090. de verbo παραπαίειν. Sic παραχορδίζειν *dissone citharam pulsare.* Aristoph. Eccl. 295. ὅπως μηδὲν παραχορδιῇς. Schol. παρὰ ῥυθμὸν ποιήσῃς.

464. Ἔμμοτος. *Inhærens.* A μοτὸς, *linteum carptum,* (Angl. *Lint*) "dicitur ἔμμοτον medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur." H. Steph. Thes. II. p. 968. Hinc etiam ἔμμοτος dicebatur is, qui curatione per ἔμμοτα φάρμακα indigebat. μοτὸς autem formatur a μόω *infercio,* unde ἄμοτος, *inexplebilis.* Schol. Venet. in Il. Δ. 440. Ἄμοτον: ἀπλήρωτον. ἀφ' οὗ καὶ μοτά, τὰ ἐπιθέμενα τοῖς κοιλοῖς τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Vid. Heyn. Excurs. XVII. in Virg. Æn. II.

467. Αἰών. *Vita.* Gloss. in Prom. 887.

476. Ἔννομος. *Legitimus. Solennis.* αἱ νόμιμοι θυσίαι. Schol. Pro δίκαιος Suppl. 409. Ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. Græci, peractis exsequiis, convivium agitabant in ædibus ejus qui proxime contingebat defunctum; quinetiam epulum funebre ante exsequias celebrabant; sicut Achilles Il. ψ. 29. τάφον μενοεικέα δαίνυ. (quo alludit Menecrates ap. Dion. Hal. A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες, ἐπολέμεον τῇ πάσῃ.) Hujusmodi convivium dicebatur περίδειπνον, i. e. δεῖπνον περὶ τὸν νεκρόν. Lexic. ap. Bekker. p. 294, 22. Περίδειπνον: ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις γινομένη. Hesych. Τάφος: τὸ γενόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ. Quod de mensa decidebat, manibus erat sacrum, et ad sepulcrum deferebatur, ut eo vescerentur manes. In his epulis homines de laudibus defuncti sermones cædebant. Unde proverbium; οὐκ ἂν ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ, de homine nequam. Hæc maximam partem præbuit Bosius in Antiqq. Gr. p. 268. περίδειπνον inter ὕφαψιν τῆς πυρᾶς et ταφὴν ponit Julius Pollux VIII. 146. Id. ibid. 66. ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σύνοδος, περίδειπνον. Conf. Casaubon. ad Pers. V. 33. *sed cœnam funeris hæres Negligat iratus:* et quæ erudite disseruit Hemsterhusius ad Luciani Cont. p. 519.

477. Εὔδειπνα, τά. *Silicernium.* Sacrificium apud Athenienses celebratum, in honorem defunctorum. Hesychius; Εὐδείπνοις: θυσία τις Ἀθήνησιν· καὶ ἡ Τριτογενής. καὶ αἱ ταῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί, ἤγουν χοαί. Forsan tamen in hoc loco εὔδειπνοι sint *homines laute epulantes.*

478. **Πυρόν.** *Pyra.* H. Stephanus citat ex Herodoto, *τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες.* Suidas. Πυρά. *τὰ καύματα.*

Ibid. * **Κνισωτός.** *Nidore suffitus.* Lucian. Cont. p. 519. *οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν.* ΕΡΜ. *οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.* Vid. Gloss. in Prom. 505. Attici tamen dicebant *κνισάω* potius quam *κνισόω.* Eurip. Alc. 1175. *Βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς.* ubi vid. Monk. Quod ad orthographiam adtinet, hæc habet Eustathius ad Od. P. p. 1819, 39. *ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σίγμα γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω, δι' ἑνὸς γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ῑ. δηλοῖ δέ, φησίν, ἡ κνῖσα, τὴν κατ' ὀλίγην ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν.* Uno sigma Apollonius Lex. Homerico p. 408. ubi Tollius post Toupium, ait primam in *κνίση* corripi; atque adeo in Homero, qui semper producit, ubique scribendum esse *κνίσση.*

479. **Παγκληρία.** *Tota possessio. Hæreditas non divisa.* Totam domi supellectilem dicebant *ἐνδομένειαν.* Pollux X. 12. *κάλλιον δὲ τὴν ἐνδομένειαν παγκτησίαν, ἢ παμπησίαν ὀνομάσαι, ὡς ἐν Ἐκκλησιαζούσαις Ἀριστοφάνης· τραγικώτερον γὰρ ἡ παγκληρία.* Eurip. Ion. 826. *Ὅστις σε γήμας, ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν, Καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν.* Suppl. 14. *Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων.* Conf. Gloss. in Theb. 818.

481. **Πρεσβεύω.** *Præ ceteris veneror.* Gloss. in Agam. 1271.

482. **Ἐποπτεύω.** Supra 1.

483. **Εὔμορφος.** *Formosus.* Gloss. in Agam. 406.

484. **Νοσφίζω.** Supra 433.

485. Ἀμφίβληστρον. *Rete.* Agam. 1353. Ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, Περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.

Ibid. Καινίζω. *Primus utor.* Gloss. in Agam. 1038. Hunc sensum percepit Stanleius; "Vix redderem *interemerunt*, quum καίνειν et καινίζειν inter se differant; sed *recens exceperunt*, vel *induerunt*."

486. Ἀχάλκευτος. *Ære non fabrifactus.* Hanc locutionem explicui in Glossario in Agam. 81. Plutarchus de Amicorum Multit. p. 166. ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ δεδεμένῳ, Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας. Vid. Valckenaer. Diatr. p. 200.

490. Ἰάλλω. Supra 20.

494. Νεοσσός. Supra 250.

495. Θῆλυν, ἄρσένος τε γόνον. Abreschius confert Iliad. Z. 180. θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων.

496. Ἐξαλείφω. *Deleo.* Gloss. in Theb. 15. ed. 2.

498. Κλήδων. *Fama.* εὐφημίαι Schol. vid. Gloss. in Agam. 220. κλήδων σωτήριος dicitur filius, nomen paternum ab oblivione servans, quemadmodum cortices rete submersum indicant. Optime Scholiasta: Φελλοί: ἐκεῖνοι γὰρ ἐπιπλέοντες σημαίνουσι τὴν ἐν βυθῷ σαγήνην· οὕτω καὶ ἡμεῖς ζῶντες σὲ τὸν θανόντα.

499. Φελλός. *Suberis cortex.* Alciphr. I. 1. μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξογκούμενον. ubi Berglerus advocat Sidon. Epist. II. 2. *Piscator retia suberinis corticibus extendit.* Plutarch. de Genio Socratis, ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα σημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. Anthol. VI. 3. ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου Φελλόν. et Epigr. in Anal. II. p. 494. Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ, Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων. Theætet. ib. p. 514. Καὶ πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν.

500. Κλωστήρ. *Filum nendo deductum.* Pollux VII. 31. κλωστήρ: οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασε· Λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών. Dictum est κλωστὴρ pro eo quod

κλώθεται, sicut κερκὶς interdum ponitur pro subtemine. Hesych. Κλωστήρ: τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. Aristoph. Lys. 567. Ὥσπερ κλωστὴρ ὅτ' ἂν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι, Ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ' ἐκεῖσε. Vid. Wesseling. ad Herodot. V. 12, 12.

505. **Κατορθόω.** *Erigo.* Sensus rarior: plerumque enim significat *prospero successu utor*. κατορθοῦν δέμας dixit Euripides 1443.

506. **Δαίμονος πειράομαι.** *Fortunam experior.* Agam. 1652. Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους, quod idem fere valet ac τὴν τύχην δ' ἐρώμεθα ibid. 1643.

507. **Ἔξω δρόμου.** *Extra curriculum.* Stanleius advocat Eustath. ad Il. E. p. 598, 26. qui citat ex Pausaniæ lexico rhetorico, ἐκτορμεῖν: τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν, et Pindar. Pyth. XI. 61. ἔξω πλόου. Sic Prom. 908. Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργῳ. Idem sonat proverbium *extra oleas vagari.*

509. **Ἀνήκεστος.** *Insanabilis.* Hoc epitheton poetis fuit in deliciis. Homer. Il. O. 217. Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. Noster in Philocteta ap. Stob. p. 602. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. Confer Sophocl. Œd. T. 98. Phil. 186. El. 888. Aj. 52. (τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.) Eurip. Med. 285. Hipp. 722. Hesiod. Theog. 612. Archiloch. I. 5. ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, Ὦ φίλ', ἔπι κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν Φάρμακον. Theognis 76. Μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην. Comicus apud Plutarch. Consol. ad Apollod. p. 192. εἰ δ' ἤνεγκαν ἂν Οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως Αὐτὸς [σεαυτοῦ] σοι γέγονεν εὐνούστερος. Herodot. III. 154. ἑωϋτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον. Conf. VI. 12. 14. VIII. 28. Thucyd. I. 132. μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον. Lysias T. I. p. 84. Auger. μηδὲ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περιβάλλετε. Aristot. Poet. 27. μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν. Xenoph. Hier. VI. 15. μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ. Œcon. II. 7. μή τι ἀνήκεστον κακὸν πάθῃς.

513. **Ἐκχέας.** Nominativus pendens. Vid. Gloss. in Agam. 413.

514. Ὧδ' ἔχει λόγος. *Sic vulgo fertur.* Gloss. in Theb. 211.

517. * Νυκτίπλαγκτος. *Qui noctu errare facit.* Gloss. in Agam. 11. De πεπαλμένη vide supra 404.

518. Δύσθεος. *Impius.* Æschylo frequens esse notavit Abreschius. Supra 41. 185. Agam. 1580. Suppl. 428.

521. Καρανόω. *Ad fastigium perduco. Perficio.* Schol. Καρανοῦται: κεφαλαιοῦται. Hesych. Καρανούσθω: τελειούσθω. Καρανώσει: κορυφώσει. Infra 693.

522. Σπάργανα, τά. *Fasciæ.* Gloss. in Agam. 1596.

523. Δάκος. *Animal morsu nocens.* Gloss. in Prom. 603. ποντίοις δάκεσι. Eurip. Hipp. 642. Ἄφθογγα δ' αὐτοῖς ξυγκατοικίζειν δάκη θηρῶν.

525. Οὖθαρ. *Uber.* Animalibus proprium: mulierum erat μαστός.

Ibid. Στύξ. *Horror;* vel quidquid horrorem excitat. Raro occurrit in hoc sensu. Theophrastus de Causs. Plant. V. 20. ab Henrico Stephano citatus, loquens de locorum frigiditate; καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίγνονται τόποις, αἵπερ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα. φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον. Aliud exemplum quod adferam non habeo. Vetus verbum erat στύω, *rigeo*, vel *rigescere facio*, unde ἄστυτος, *qui rigescere nequit*, στυμνός, i. e. σκληρός, Hesych. στύλος *columna*, στύφω, *astringo*, &c. στύξ, *id quod horrere facit*, et facili transitione *id quod odium excitat*, unde στύγος &c. Sed in hoc loco omnino legerim στύγους. Vid. Gloss. ad Theb. 650.

526. Θρόμβος. *Grumus.* Hesych. Θρόμβοι: αἷμα παχύ, πεπηγός, ὡς βουνοί. Frequens apud Hippocratem. Eum. 184. Ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου. Sophocl. Trach. 703. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί. Conf. Schleusner. Lex. N. T. in voce.

Ibid. Σπάω. *Haurio.* Eurip. Cycl. 416. Ἐδέξατ', ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας. Pollux VI. 23. notat ἄκρατον σπάσαι. Eum. 650. Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις. H. Stephanus comparat Horatianum, *Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim.* Versus est alicubi qui sic incipit, κοινὸν σπάσαντες αἰθέρ'.

527. * Ὄψανον. *Visum.* ὄψις Hesych. Hanc vocem Chæremoni ap. Athen. XIII. p. 608. D. restituere parum feliciter conatus est Jacobsius. Videtur autem formari ab ὄπτομαι quemadmodum τρώξανον a τρώγω, λείψανον a λείπω, grammaticis non probantibus. Schol. τὸ χ' ὅτι ἀπὸ ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον. Ceterum Stanleius ἀνδρὸς de Clytæmnestra intelligit. Schutzius vertit, *visum ei a marito immissum,* quod probat Butlerus. Et sic interpretatur Scholiasta. Sed tum oporteret τἀνδρὸς cum articulo. Est autem sententia generalis, *Hominis somnium non est res vana.*

528. Πτοάομαι. *Terreor.* Gloss. in Prom. 881.

530. Λαμπτήρ. *Lucerna.* Veteres foculis quibusdam cubicula noctu illustrabant: quem morem illustrarunt Casaubon. ad Athen. p. 995. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 283. Vid. Gloss. in Agam. 863. et omnino confer Theocrit. XXIV. 46—52.

531. Κήδειος. Supra 81.

532. Τομαῖος. *Sectilis.* Supra 162. De locutione τέμνειν ἄκος vid. Gloss. in Agam. 16.

534. Τελεσφόρος. Supra 206.

535. Κρίνω. *Interpretor.* Pers. 230. 231. ubi vid. Glossarium.

Ibid. * Συγκόλλως. *Congruenter.* Suppl. 307. Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. Eodem fere sensu dicitur ἀρτίκολλος infra 572. Theb. 369. ubi vid. Glossarium.

537. Ὁπλίζομαι. *Instruor.* De quovis apparatu dictum, sicut ὅπλα de quibusvis instrumentis.

538. **Ἀμφιχάσκω.** *Undique inhio.* χάσκω verbum frequentativum formatur a χάω, sicut βάσκω a βάω, φάσκω a φάω. Vid. supra ad 87. Gloss. in Agam. 893. Hesych. Ἀμφιχανόντες: καταπιόντες. Sophocl. Ant. 117. Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί|αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ | λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα | ἔβα. Apollonides in Anthol. p. 197. Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα, Ὀξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην.

540. * **Ἀμφιτάρβης.** *Undique terrens.*

541. **Ἔκπαγλος.** *Stupendus.* Gloss. in Agam. 835.

542. * **Ἐκδρακοντόομαι.** *Ex viro in serpentem vertor.* Sic ἐξανδρόομαι. Eurip. Suppl. 705. Λόχος δ', ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, Δεινὸς παλαιστὴς ἦν. Sine præpositione ἀνδροῦμαι, γυναικοῦμαι, *vir, mulier fio*, occurrunt apud Hippocratem. Sic ταυροῦμαι, θηριοῦμαι.

543. **Τερασκόπος.** *Portentorum interpres.* Hesych. Τερασκόποις: ὀνειροκρίται. Gloss. in Agam. 950.

547. **Τάσδε.** Hanc vocem ad Chorum refert Scholiasta; minus recte: omnia enim Electram respiciunt, usque ad v. 572. Dein Chorum adloquitur Orestes; et mox Pyladem v. 575.

Ibid. **Συνθήκη.** *Conventum.* Frequens apud pedestris sermonis scriptores, sensu *pactus* vel *fæderis:* in hoc loco idem significare potest ac σύνθημα, *signum ex compacto datum*, vel *tessera:* vel simpliciter *quod mutuo pacti sumus.*

550. **Φημίζω.** *Vaticinor.* Gloss. in Agam. 1132.

552. **Εἰκώς.** *Similis.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 231. Eustath. ad Il. I. p. 759, 1. τὸ δὲ εἰκυῖαν, εἴπερ ἀπὸ τοῦ εἴκω, τὸ πρέπω, γίνεται, οὐκ ἔχεται ἀναλογίας, ὥσπερ οὐδὲ τὸ εἰκός. μάλιστα δὲ ἀνάλογον κοινῶς ἡ οἰκυῖα, καὶ τὸ οἰκός, ὃ κεῖται καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἀφ' ὧν Ἀττικῶς ἡ ἐοικυῖα, καὶ τὸ ἐοικός. εἰ δ' ἴσως ὥσπερ φρίσσω, φρίξω, πέφρικα, καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, πέφριχα, οὕτω καὶ εἴκω, εἴξω, εἶχα, καὶ κατὰ τροπὴν εἶκα. εἴη ἂν οὕτω ἀναλογίας ἐχόμενα καὶ ἡ εἰκυῖα, καὶ τὸ εἰκός.

καὶ ταῦτα μὲν οὕτως εὔλογα. Ἡρωδιανὸς δὲ προϋποθεὶς ῥῆμα τὸ εἴδω, παράγει ἐξ αὐτοῦ μέσους παρακειμένους, ἐπὶ μὲν τοῦ θεωρῶ καὶ γινώσκω, τὸ οἶδα, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοίου τὸ οἶκα, ἐξ οὗ τὸ ἔοικα, οὗ ὑπερσυντελικὸς ἐῴκειν κατὰ ἔκτασιν. Infra 657. ἐπεικότα.

Ibid. Παντελής. *Perfectus.* Infra 952. παντελὴς χορός. Suppl. 609. παντελῆ ψηφίσματα.

Ibid. Σάγη. *Armatura.* Gloss. in Theb. 121.

553. Ἕρκειος. *Ad aulam pertinens.* ἕρκος erat aulæ septum: Photius; Ἕρκειος Ζεύς: ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. Hæc autem ara in impluvio stabat. Hinc ἕρκειοι πύλαι eædem sunt atque αὔλειαι θύραι. Rem illustravit Schneiderus in Epimetro ad Xenoph. Memor. p. 265.

554. Δορύξενος. *Qui ex hoste factus est hospes.* Gloss. in Agam. 853. Cf. Brunck. ad Sophocl. El. 46. Absurda sunt quæ de hoc nomine tradit Plutarchus in Quæst. Græc. p. 295. C.

555. Ἥσω. *Emittam.* Vid. Gloss. in Theb. 863.

556. Ἀϋτή. *Clamor.* Gloss. in Theb. 380.

557. Φαιδρός. *Hilaris.* Proprie vero, *nitidus.* Confer Agam. 503. 704. 1200.

558. Δαιμονάω. *Malo numine teneor.* Theb. 1003. δαιμονῶντες ἄτᾳ, ubi vide Glossarium. Menander emendatus a Porsono Opusc. p. 250. Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾷς, γεγὼς ἔτη Τοσαῦτ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι, quem locum tractans Meineke. p. 54. Porsono tribuit pravam lectionem γεγονώς, et Porsoni correctionem γεγώς, quasi suam proponit. Philemon ap. Stob. Ecl. p. 196. alia forma utitur, Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην.

559. Ἐπεικάζω. *Conjicio.* Supra 12.

561. Ἀπείργω. *Excludo.* Vid. supra 440. Minus recte vertit Stanleius, *quid* a janua *supplicem* arcetis? Sed hoc esse τί τῶν πυλῶν ἀπείργετε; Sensus est, *Cur foribus arcetis?* i. e. *foribus occlusis.*

563. Ἀμείβω. *Supero.* Pers. 68. *λινοδέσμῳ | σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας | Ἀθαμαντίδος Ἕλλας.* Herodot. V. 72. *πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι,* ubi vide Wesselingii notata: infra 1005. Homerus dixit *Αὐτὰρ ὅ εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν,* Od. Θ. 80. Multo frequentius est in hoc sensu apud Euripidem.

Ibid. Βαλός. *Limen.* Hesych. *Βαλόν: οὐδόν. καὶ οὐρανόν. καὶ βαλός.* Idem, *Βηλός: οὐδὸς οἴκου, ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι.* Eustath. ad Il. A. p. 156, 28. *βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μέν, οἱ ἱεροὶ καὶ ἄβατοι· βέβηλοι δέ, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι.* Conf. Schol. Venet. ad Il. A. 591.

Ibid. Ἕρκειος. Supra 553.

565. Κατὰ στόμα. *Coram. A fronte.* Incert. Rhes. 410. *Θρηκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα,* 492. *Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.* Idem fere valet *κατ' ὀφθαλμοὺς* in proximo versu. Rhes. 422. *Καὶ μέμφομαί σοι, καὶ λέγω κατ' ὄμμα σόν.* (Angl. *I tell it you to your face.*) Eurip. Or. 282. *εἰ κατ' ὄμματα Ἐξιστόρουν νιν, si coram interrogarem,* Bacch. 469. *Πότερα δὲ νύκτωρ σ', ἢ κατ' ὄμμ', ἠνάγκασεν;* Conf. El. 915. Hæc contulit Abreschius, qui recte observavit, "*κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖν in conspectum venire, βαλεῖν ἀντὶ τοῦ προσβαλεῖν.* Sophocl. Trach. 760. *Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι Πατρὸς δεδορκὼς καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων.*"

567. Ποδαπός. *Cujas.* Infra 645. Formatum ex antiquo pronomine *πός,* et substantivo *δάπος, terra.* Vid. Gloss. ad Theb. 351.

568. Ποδώκης. *Levipes.* Similis catachresis est in Theb. 619. *ποδῶκες ὄμμα.* Ceterum *ποδώκει περιβαλεῖν χαλχεύματι* nihil aliud est quam *gladio ferire;* sicut occisus dicitur *περιπεσεῖν ξίφει,* unde apud Sophoclem *περιπετὲς ἔγχος,* Aj. 903. ubi vid. Lobeck. Sic apud Homerum *ἀμφ' ὀβέλοισιν ἔπειρε.*

569. Ὑποσπανίζομαι. *Penuria laboro.* Gloss. in Pers. 495.

570. **Ἄκρατος.** *Merus.* Sophocl. El. 785. *τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.*

Ibid. **Πίομαι.** *Bibam.* Vetus futurum pro *πίσομαι*, a *πίω.* Eustath. ad Il. Φ. p. 1253, 6. *δηλοῖ δὲ τὴν κοινότητα τοῦ πίω, καὶ ὁ πίσω μέλλων παρὰ Πινδάρῳ—καὶ τὸ πίσομαι παρὰ Ἀντιφάνει, ἀντὶ τοῦ πίω. ὅθεν καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Πίσα, καὶ τὰ Ὁμηρικὰ πίσεα.* Aristophanes habet *πίεται*, prima producta, Eq. 1286. 1398. *πιοῦμαι* dicebant recentiores: vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 247. Phrynichum Ecl. p. 30. ed. Lobeck. Athenæus X. p. 446. D. *πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι.* Eurip. Alc. 810. *οὐκ οὖν, τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς, Πίῃ μεθ' ἡμῶν—; πιεῖ* Wakefieldius, Gaisfordius, Monkius. Rectius scribetur *πίει.* Primam corripit Theocritus VII. 69. *Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος.* Exempla hujus correptionis quæ protulit Athenæus, non sunt futuri temporis. Ceterum quod ad imaginem adtinet, comparari potest Agam. 1159. *Καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον, Βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει, Δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἐρινύων.* Eum. 253. *Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.*

Ibid. **Τρίτη πόσις.** Prima erat Agamemnonis sanguis; secunda Ægisthi; tertia Clytæmnestræ. Sic recte interpretatur Scholiasta. Quoniam vero dicitur *ἄκρατον αἷμα*, allusio esse videatur ad notum illum *τρίτον κρατῆρα*; quod notavit Pauwius. Vid. Gloss. in Agam. 237. Hoc autem tertium poculum *ἄκρατον* erat. Antiphanes Athen. XV. p. 692. E. *Μεγάλην Διὸς Σωτῆρος ἄκρατον ἦρέ τις.* Aliter tamen narrat Philochorus ibid. p. 693. E.

572. **Ἀρτίκολλος.** *Apte congruens.* Supra 535.

573. **Εὔφημος.** *Silens.* Gloss. in Agam. 1218.

574. **Καίριος.** *Opportunus.* Stanleius contulit Theb. 615. *Φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια.* (ubi vide notata) et Prometh. Ignif. *Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγων τὰ καίρια.* Sic Sophocles Œd. C. 808. *Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ καίρια,* quam lectionem veram esse

satis monstrat particulæ τε positio. τό τ' εἰπεῖν, καὶ τὸ εἰπεῖν. Conf. Gloss. in Theb. 1. infra 1050.

575. Ἐποπτεύω. Supra 1.

576. Ξιφηφόρος. *Ensifer.* De hujusmodi compositis vid. Gloss. in Theb. 415.

578. Ἄγος. *Piaculum.* δειμάτων ἄγη, *animalia abominanda, terrorem incutientia.* Stanleius confert Eurip. Fr. inc. LIII. Δειναὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλασσίων, Δειναὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί, Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μύρια. Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνή, κακόν. et Menandrum, Πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων Ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή. Valckenaerius Diatr. Eurip. p. 147. C. contulit Sophocl. Ant. 349. et D. Jacobi Ep. III. 7. πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν· μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. Simile est apud Eurip. Androm. 269. δεινὸν δ', ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα. Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς.

579. Ἀγκάλη. *Ulna.* Noster fragm. ap. Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Eurip. Or. 1371. Ὠκεανὸς ὃν | ταυρόκρανος ἀγκάλαις | ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα. Fragm. inc. 1. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις. Hæc contulit Stanleius, πετραίαν ἀγκάλην ex Prometheo 1055. notavit Abreschius. Confer Wakefield. ad Lucret. I. p. 128.

Ibid. Κνώδαλον. *Bellua.* Gloss. in Prom. 471. Alcman apud Apollon. Lex. Homer. in v. Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, | πρώονές τε καὶ χαράδραι· | φῦλά θ' ἑρπετῶν ὅσα | τρέφει μέλαινα γαῖα. | θῆρές τ' ὀρεσκῷοι | καὶ γένος μελισσῶν | καὶ κνώδαλ' ἐν | βένθεσι πορφυρῆς ἁλός. | εὕδουσι δ' οἰωνῶν | φῦλα τανυπτερύγων. In hoc nobili fragmento quædam correxi, et metra distinxi, paullo aliter quam Heynius ad Virg. Æn. VIII. 26. et Welckerus ad Alcmanis fragmenta p. 25. Dorismi adhuc restituendi sunt.

580. Ἀνταῖος. *Adversus.* Gloss. in Pers. 610.

581. Πεδαίχμιος. Æolice pro μεταίχμιος; vid. Gloss. in Theb. 181. Verte *intra cœlum et terram,* (Angl. *in mid air.*)

582. Λαμπάς. *Fulgur.* Eurip. Suppl. 1011. δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις. Vel interpretari possis *sidera.*

Ibid. Πεδάορος. *Suspensus. Sublimis.* Æolice pro μετέωρος: vid. Gloss. in Prom. 277. v. πεδάρσιος. Hesych. Πεδάγρετον: μεταμέλητον. i. e. μεθαίρετον. idem, Πεδαωριστής: ἵππος φρυαγματίας. καὶ μετεωριστής. (ubi scribendum Πεδαορίστης) et mox Πέδουρος: μετέωρος. Alcæus ap. Apollon. Dysc. de Pron. p. 383. C. ἀμμέσιν πεδάορον.

583. * Πεδοβάμων. *Solo incedens.*

584. Αἰγίς. *Procella.* Vox formata ab ἀΐξ, quæ ab ἀΐσσω, vel αἴσσω. Vid. Gloss. in Prom. 83. Hesych. Αἰγίς: ὀξεῖα πνοή.

585. * Ὑπέρτολμος. *Supra modum audax.* Compositum ut ὑπέρκομπος, ὑπέραυχος, ὑπεργήρως &c. Mox occurrit παντοτόλμως.

589. Σύννομος. *Simul pastus.* Hesych. Σύννομοι: συνήθεις. Vide Monk. ad Eurip. Hipp. 983. Aristoph. Av. 209. Ἄγε, σύννομέ μοι. ubi Schol. ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς.

590. Ὁμαυλία. *Contubernium;* ab αὐλή. "Hesych. Ὅμαυλον: ὁμόκοιτον. Oppian. Cyn. II. 319. de perdicibus damisque, Ἠθάλεοί τε πέλουσι καὶ ἀλλήλοισιν ὅμαυλοι, Εὐνάς τ' ἐγγὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀπάνευθε νέμονται. Eodem refer σύναυλος in Sophocl. Aj. 619. θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος. Utramque vocem isthac notione prætermisit H. Steph." Abresch. Alia est autem ξυναυλία Theb. 839.

Ibid. * Θηλυκρατής. *Feminis imperans.* Minus accurate Stanleius, *mulieribus.*

591. * Ἀπέρωτος ἔρως. *Amor non amandus.* Oxymoron: vid. Gloss. in Agam. 1111.

Ibid. * Παρανικάω. *In malam partem vinco.*

594. **Ὑπόπτερος.** *Pinnatus. Levis.* Hesych. Ὑπόπτερος: κοῦφος. καὶ ὑπόπτερος ὁ ταχύς. Eurip. Inus fr. XVI. 4. Ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος. (Conf. Prov. xxiii. 5.)

Ibid. **Δάημι.** *Disco.* Hesych. Δαείς: μαθών. Verbum poeticum, Homero frequentatum. Eustath. in Od. Δ. p. 1506, 12. τὸ δὲ ἴδμεναι καὶ τὸ δαῆναι διαφέρει. ἴδμεναι μὲν γάρ, τὸ οἴκοθεν εἰδέναι· δαῆναι δέ, τὸ ἑτέρωθεν. Sophocl. El. 168. ὁ δὲ λάθεται | ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη, *quæ didicit ex nuntiis.*

595. * **Παιδολύμης.** *Filium perdens:* idem ac παιδοκτόνος et παιδολέτειρα.

596. **Θεστιάς.** *Thestii filia.* Althæa scilicet, Thestii et Eurythemidis nata. Apollodorus I. 8. ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδα ἐξ Οἰνέως Μελέαγρον, ὃν ἐξ Ἄρεος γεγενῆσθαι φασί. τούτου δὲ ὄντος ἡμερῶν ἑπτά, παραγενομένας τὰς Μοίρας φασὶν εἰπεῖν, Τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. τοῦτο ἀκούσασα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀλθαία, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα.—Postea Thestii filii, ægre ferentes apri Calydonii exuvias Atalantæ dari, abstulerunt; ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἀπέδωκε τῇ Ἀταλάντῃ. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ τὸν δαλὸν ἧψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε. Hanc fabulam nescivit Homerus, quod colligi potest ex Il. I. 529. sq. ubi eam νεωτέροις tribuunt grammatici. Meleagrum ab Apolline cæsum tradiderant auctores τῶν Ἠοιῶν et τῆς Μινυάδος, teste Pausania X. 31. qui docet historiam de titione fatali primum in scenam protulisse Phrynichum in Pleuroniis, non quidem a se inventam, προσαψάμενον δὲ αὐτοῦ μόνον ἅτε ἐς ἅπαν ἤδη διαβεβοημένον τὸ Ἑλληνικόν.

Ibid. **Μάομαι.** *Exquiro.* Supra 40.

597. * **Πυρδαής.** *Ignem accendens,* vel *igne consumens.*

598. **Δάφοινος.** *Cruentus.* Gloss. in Prom. 1058.

Ibid. **Δαλός.** *Titio.* Hemsterhusius ad Lucian. Tim. T. I. p. 100. δαλόν τινα: " Propria vis est, quam origo vocabuli postulat,

titionis ardentis et accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488. διάπυρον ξύλον, et pluribus Hesychius: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Antonin. Liber. c. xviii. *ambustum torrem Chorineus ab ara Corripit:* Virg. Æn. XII. 298. Δαλὸν Glossæ *titionem* et *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem semiustum, extinctum.*"

Ibid. Ἧλιξ. *Coætaneus.* ἐπεὶ μολὼν κ.τ.λ. *ex eo tempore quo recens natus vagivit, et contemporaneum ei per vitam:* sic recte interpretatur Scholiasta.

Ibid. Ἐπεί. *Ex quo.* Gloss. in Agam. 39.

599. Μητρόθεν. Vid. supra 416.

603. Σκύλλα. Nisi filia; non confundenda cum filia Phorci, de qua vid. Gloss. in Agam. 1203.

607. * Χρυσεόδμητος. *Ex auro fabrefactus.*

Ibid. Ὅρμος. *Monile.* Mœris, Ὅρμος, Ἀττικῶς· περιτραχήλιον, Ἑλληνικῶς. Eurip. El. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, | θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις | ὅρμοις ἐκπεπόταμαι. Fabulam aliter narrant Virgilius Cir. 130. Ovid. Met. VIII. 90. a Stanleio laudati. Mortem Scyllæ narrat Pausanias II. 34. Totam hanc fabulam rejiciebant Megarenses, teste eodem I. 39. vid. Heyn. ad Apollodor. p. 345. F. Ursin. ad Virg. Ecl. VI. 74. Scyllæ parricidium cum facinore Clytæmnestræ comparavit Propertius III. xvii. 19. *Quidve Clytæmnestræ, propter quam tota Mycenis Infamis stupro stat Pelopea domus? Tuque o Minoa venumdata, Scylla, figura, Tondens purpurea regna paterna coma.*

610. Νοσφίζω. *Separo.* Supra 432.

Ibid. * Ἀπροβούλως. *Imprudenter.* Agam. 374. προβουλόπαις ἄφερτος Ἄτας. Ex Platone Legg. IX. p. 31. afferunt ἀπροβουλίᾳ, *inconsulto.*

611. * Κυνόφρων. *Impudens.* Stanleius confert Iliad. Z. 344. Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι. Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς

κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης. Sic *κυνοθρασεῖς* Suppl. 766. *κυνοθαρσὴς* Εὐνόα. Theocrit. XV. 53. ubi vid. Valckenaer. p. 361.

612. Κιγχάνω. *Adsequor.* Hesych. Κιγχάνειν:—λαμβάνειν. Formatum ab aoristo verbi *κίχω*, (unde etiam *κιχάνω*). Gloss. in Theb. 44. *μιν* autem intellige de Niso, *τὸν Νῖσον, μὴ τὴν Σκύλλαν*, inquit Schol. Simonides XCI. *Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ, Κλεισθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου Πλαζόμενον.* Tyrtæus, vel Callinus, ap. Stob. p. 197. *Πολλάκι δηϊότητα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.* Hoc contulit Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 1442. cum Horatiano *Mors et fugacem consequitur virum*, " ubi Simonidea dedit Summus Bentleius emendata, Ὁ δ' *αὖ θάνατος ἔκιχε (καὶ) τὸν φυγόμαχον*, apud Stobæum enim in istis *ἔφικε* vulgatur p. 599, 23. cujus loco scripsit *ἐφῆκε* Muretus V. L. IV. 9." Si hic versus Simonidis est, non est senarius.

Ibid. Ἑρμῆς. Scilicet *ὁ πομπαῖος*, inquit Valckenaerius l. c. Schol. *ὁ θάνατος.* Sophocl. Œd. C. 1547. *τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπός, ἥ τε νερτέρα θεός.*

614. * Γαμήλευμα. *Nuptiarum contractio.*

615. Ἀπεύχετος. *Deprecandus.* Supra 149.

616. * Γυναικόβουλος. *Consilia muliebria ineuns.* *ἀνδρόβουλος* Agam. 10.

618. Ἐπίκοτος. *Infensus.* Gloss. in Theb. 786.

619. Ἀθέρμαντος. *Non calefactus*, i. e. *inaudax.* *ἀθράσυντος* Schol. Confer Gloss. in Theb. 599.

620. Αἰχμή. *Vis. Virtus.* Agam. 467. *Γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει, πρὸ τοῦ φανέν|τος χάριν ξυναινέσαι.* ubi vide notata.

621. Πρεσβεύομαι. *Primo in loco ponor.* Supra 481.

622. Καταπτυστος. *Abominandus.* Eum. 68. *αἱ κατάπτυστοι κόραι.* Eurip. Tro. 1031. *ὦ κατάπτυστον κάρα.* Aliquid fortius significat quam *ἐξουθενητός*, quæ est Hesychii glossa. Suidas, Κα-

τάπτυστον: *εὐτελές, μισητόν*. Idem fere valet atque *ἀπόπτυστος*, Eumen. 191. Vid. supra 191.

623. **Εἰκάζω.** *Assimulo.* Eum. 49. Οὐδ' *αὖτε* Γοργείοισιν *εἰκάσω τύποις*.

625. **Θεοστύγητος.** *Diis invisus.* Hesych. Θεοστυγεῖς: *μισούμενοι ὑπὸ θεοῦ*. (ex Rom. i. 30.) *θεοστυγὴς* 'Ελένη Eurip. Tro. 1213.

628. **'Αγείρω.** *Coacervo.* *συνάξας κατηγορῶ* Schol.

630. **Διανταῖος.** *Penitus perforans.* Supra 178. *διανταίαν*, subaudi *πληγήν*, nota ellipsis.

Ibid. *** 'Οξυπευκής.** *Acutus et Amarus.* Hesych. 'Οξυπευκές: *ὀξύπικρον*. Vid. supra 381. v. *πευκήεις*.

632. **Λὰξ πατέω.** *Conculco.* Agam. 1327. *οἱ δέ, τῆς μέλλοῦς κλέος* Πέδον *πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί*, pro *κατὰ πέδον*. Eumen. 110. Καὶ *πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα*. 536. 'Ες *τὸ πᾶν δέ τοι λέγω*, | *βωμὸν αἰδέσαι Δίκας*· | *μηδέ νιν*, | *κέρδος ἰδών, ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς*, ubi codex L. *πατήσῃς*. Sophocl. Ant. 1287. *οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν*. Comici dicebant una voce *λακπατεῖν*. Photius; Λακπατεῖν: Φερεκράτης Πετάλῃ· Παίειν *με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν*.

634. *** Θεμίστως.** *Secundum legem.* Vid. Gloss. Theb. 691.

635. **Πυθμήν.** *Fundus.* Supra 198. Intellige *aræ fundamenta*. Agam. 374. *ἀνδρὶ* | *λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν*. Eumen. 536. citatus ad 632.

636. *** Προχαλκεύω.** *Procudo.* Sophocl. Aj. 1023. 'Αρ' *οὐκ* 'Ερινὺς *τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος*, Κἀκεῖνον Ἅιδης, *δημιουργὸς ἄγριος*; Horat. C. IV. xv. 19. *Non Ira, quæ procudit enses, Et miseras inimicat urbes.*

Ibid. *** Φασγανουργός.** *Enses fabricans.*

637. **Τέκνον.** Recte Schol. *τίκτει ὁ φόνος ἄλλον φόνον*. Vid. Agam. 729. et Glossarium.

638. **Παλαίτερος.** De hoc comparativo vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 126.

640. * **Βυσσόφρων.** *Alta mente consilia agitans.* κάτωθεν ἐκ σπλάγχνων βουλευομένη, καὶ ἐκ βυθοῦ φρενῶν. Hesych. Idem fere ac βαθύβουλος, vel βαθύμητις. Compositum a βυσσός, i. e. βυθός, (Homer. Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, (unde ἄβυσσος.) Od. Δ. 676. ἄπυστος Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον, quod Schol. interpretatur, κρυφίως συνεβουλεύοντο. Eratosthenes ap. Athen. II. p. 36. F. Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας Ἔλθῃ· κυμαίνει δ', οἷα Λίβυσσαν ἅλα Βορρῆς ἠὲ νότος· τὰ δέ τοι κεκρυμμένα φαίνει Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

641. **Ἕρκειος.** Supra 553.

643. * **Ἐκπέραμα.** *Exitus*, ostiarii scilicet.

645. **Εἶεν.** *Age. Recte.* (Angl. *Well!*) Etymol. M. p. 296, 47. Εἶεν: ἄγε δή. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἶα, τοῦ παρακειμένου, ἐπίῤῥημα εἶεν, ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως, ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον, ἀφορίζει αὐτά· τὸ δὲ αὐτὸ καλεῖται ἀπόθεσις λόγου. Confer. Timæi Lex. p. 94. Lexic. ap. Bekker. p. 243, 24. Et verum quidem videtur, εἶεν esse tertiam personam ab εἶα, non pro εἴησαν ab εἴην, dicebant quippe Græci ταῦτα ἂν εἴη, non εἴησαν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 736. et ad Sophocl. Aj. 101. Exempla hujus vocis quærens, adeat Sophocl. Œd. C. 1308. El. 531. Eurip. Hec. 317. Or. 764. Med. 387. Phœn. 1631. Alc. 299. Suppl. 773. 1094. Iph. A. 1165. Iph. T. 342. 467. Tro. 945. 998. Hel. 767. Ion. 275. 756. Herc. F. 1214. El. 596. 618. 907. 959. Platon. Crit. 12. Phæd. 64. Apolog. p. 43. Heniochum ap. Stob. XLIII. p. 168. Grot.

Ibid. **Ποδαπός.** Supra 567.

648. **Ταχύνω.** *Festino.* Pers. 698. τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὢ χρόνου. Sophocl. Œd. C. 219. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε. ubi vid. Elmsleium.

649. **Ἔμπορος.** *Viator.* Vid. supra 202. Bene notavit Stanleius, Homerum hanc vocem non pro mercatore, ut posteri Græci, sed pro vectore simpliciter ponere, quo sensu ab Æschylo usurpatur.

650. **Πάνδοκος.** *Omnes recipiens.* δόμοι πάνδοκοι ξένων, *domus hospites promiscue recipiens,* i. e. *diversorium,* πανδοχεῖον. Hesych. Πανδόκιον: πανδοχεῖον. Πάνδοξ: ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν. (*An Innkeeper.*) Thomas M. p. 676. Πανδοκεύς, πανδοκεύτρια, διὰ τοῦ κ, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. Ita fere Phrynichus p. 307. ed. Lobeck. Conf. Gloss. in Theb. 858.

651. **Τελεσφόρος.** *Perficiens. Mater familias* vertit Abreschius, laudato Hesychio, Τελεσφόρος οἶκος: τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος. Contra δόμος ἡμιτελής erat, quum vel pater vel mater familias diem obiisset: Homer. Il. B. 700. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο, Καὶ δόμος ἡμιτελής· ubi Eustath. τέλος ὁ γάμος, ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον. Rem illustravit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 225. Potest tamen τελεσφόρος in hoc loco nihil aliud significare quam *illa quam penes est jus perficiendi.* Schol. τελεσφόρος: ἀρχηγός, διοικητής. Vid. supra 534.

653. **Ἐπάργεμος.** *Caligine obductus.* Agam. 1082. Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. Vid. Gloss. in Prom. 508. Pudor autem vetabat sermones cum aliis mariti uxore conserere. Eurip. Iph. A. 835. Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.

657. **Ἐπεικώς.** *Conveniens.* (Ang. *suitable.*) Attice pro ἐπεοικώς, ab Homerico ἐπέοικε, *decet.* Vid. supra ad 552.

658. **Θερμὰ λουτρά.** Andromache in Iliade X. 442. Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι. Frequens θερμολουσία luxuriosa putabatur: vid. Od. Θ. 247. ubi plura Eustathius. Hermippus apud Athen. I. p. 18. C. Μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ Τὸν ἀγαθόν, οὐδὲ θερμολουτεῖν· ἃ σὺ ποιεῖς.

660. *** Βούλιος.** *Ad consilium pertinens.* i. q. βουλευτικός. Recte Schol. εἰ οὐ διὰ ξενίαν ἥκετε, ἀλλὰ δι' ἄλλο τι.

663. Αὐτόφορτος. *Ipse sarcinam portans:* non curru vectus. Hesych. Αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκονοι. κυρίως δέ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ. ὁ δὲ Κρατῖνος ἐν Χείρωνι, τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη. Navis oneraria erat φόρτις, onus vel sarcina ejus φόρτος, unde μυριόφορτος ναῦς. Ceterum αὐτόφορτος valet *ipse cum sarcina*, sicut αὐτόκωπον ξίφος *ensis cum manubrio*, supra 157. Sic αὐτόπρεμνος, αὐτόρριζος et similia.

Ibid. Σαγή. Supra 552. "Cur in re tam humili ad minutias iret Poeta, causa petenda est ex v. 552. ubi narrat Orestes, se, ut melius lateret, vestem sumturum, crassiorem puta et viliorem, qualis erat viatorum, quam indutus, coram Ægistho et Clytæmnestra re sisteret. Quod ad scenicum igitur apparatum attinet, cogitandum est, Orestem ac Pyladem, dum canticum illud a choro caneretur, e scena exisse, ut veste mutarent, vel saltem pallio isto oblegerent, et novam personam inducerent." BUTLERUS. Sed cur non Orestem ac Pyladem, sic vestitos ex initio fabulæ prodiisse credamus?

664. Ἀποζεύγνυμι. *Sejungo.* δεῦρ' ἀπεζύγην, *huc proficisci cœperam.* Pessime Schol. τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς ὁδοιπορίας ἀπέλυσα. Eurip. Hippol. 548. πῶλον—οἴκων ζεύξασ' ἀπ' εἰρεσίᾳ. Dubito an constructio sit ἀπεζύγην πόδας, *pedes amoveram*, quod putat Butlerus, an ἀπεζύγην κατὰ πόδας, *abscesseram pede*, uti vertit Pauwius.

666. Σαφηνίζω. *Dilucidum reddo.* Gloss. in Prom. 235. Recte Schutzius, ἐξιστορήσας ὁδόν, *sciscitatus quo tenderem*, καὶ σαφηνίσας ὁδόν, *viam quum monstrasset.*

667. Στρόφιος. "Apud Sophoclis Electram 46. ipse Strophius nuntii personam induit, refertque quod ipsum miserat Phanoteus Phocensis, μέγιστος αὐτοῖς δορυξένων. Noster Agam. 853. Τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος, Στρόφιος ὁ Φωκεύς. Strophius etiam nominabatur Pyladis pater, qui eum ædibus ejecit, pollutum esse dicens, quod una cum Oreste patrasset cædem Clytæmnestræ. Eurip. Or. 763." STANLEIUS.

668. Ἄλλως. *Aliter. Alia de caussa.*

Ibid. Κίω. *Vado.* Vox Homerica, nec Sophocli neque Euripidi usurpatum. Pers. 1069. αἰακτὸς εἰς δόμους κίε. Suppl. 500. τεταγμένος κίω. Hinc derivatum est κινέω.

669. Πανδίκως. *Omnino.* Theb. 667. πανδίκως ψευδώνυμος. Eum. 802. πανδίκως ὑπίσχομαι. Suppl. 414. καὶ γενοῦ | πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος. Sensu exactiore supra 235. ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται.

670. Τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ. De hac constructione vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 410. b. Obs. 1.

672. Μέτοικος. *Qui in aliena civitate degit.* Gloss. in Agam. 57. Pulcre dixit Æschylus πεδοίκου χελιδόνος in Τρόφοις.

Ibid. Εἰς τὸ πᾶν. *Omnino.* Locutio frequens apud Æschylum. Infra 926. Ἔλακε δ' εἰς τὸ πᾶν. Eum. 52. εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. 200. Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Agam. 664. εἰς τὸ πᾶν ἐτητύμως. 83. Ὥστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. 536. Εἰς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω | βωμὸν αἰδέσαι Δίκας. 889. Εἶναι δικαίως εἰς τὸ πᾶν τιμωμένη. Eurip. Heracl. 576. εἰς τὸ πᾶν σοφούς. Sic ἐς τὰ μέγιστα, *quam maxime,* Herodot. VIII. 144.

673. Ἐφετμή. Supra 294.

674. Λέβης. *Urna.* Ad cineres servandos. Agam. 430. ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους, ubi vid. Glossarium. Soph. El. 756. Καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς, ἐν βραχεῖ Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, Ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός.

Ibid. Πλεύρωμα. *Latus.* Eadem urna dicitur τύπωμα χαλκόπλευρον apud Sophocl. El. 54. notante Stanleio. Theb. 887. ὁμοσπλάγχνων πλευρωμάτων. ubi vid. Glossarium.

677. Προσήκων. *Affinis.* Supra 167.

679. Κατ' ἄκρας. *A culmine.* Hesych. Κατάκρας ἑλεῖν: τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. Subaudi κεφαλῆς, nisi ἄκρας substantive capias, cum Wassio Addend. ad Thucyd. p. 303, 86. Abreschius

confert Sophocl. Ant. 206. ἠθέλησε μὲν πυρὶ Πρῆσαι κατ' ἄκρας. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 137. citat Eurip. Phœn. 1192. κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν, ubi Valckenaerius (1183.) adlegat Thucyd. IV. 112. Βρασίδας ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετεωρὰ τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν τὴν πόλιν, et Homer. Il. O. 557. κατ' ἄκρης Ϝίλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, item Herodot. VI. 20. αἱρέουσι κατ' ἄκρης. Adjice Il. X. 410. Eurip. Hippol. 1383. (ed. Ald.) Iph. A. 778. Hel. 697. Sophocl. Œd. C. 1242. Virgil. Æn. II. 290. *ruit alto a culmine Troja;* ubi vid. Heyne. et ad 603.

680. Δυσπάλαιστος. *Ineluctabilis.* ἀκαταγώνιστος, Hesych. Suppl. 477. δυσπάλαιστα πράγματα. Eurip. Alc. 406. τύχα δυσπάλαιστος ἥκει.

681. * Ἐπωπάω. *Inspicio.* Hesych. Ἐπωπᾷ: ἐφορᾷ, ἐποπτεύει. Eum. 275. δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. 969. ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ. Constructio est ἐπωπᾷς πολλὰ καὶ ἐκποδὼν εὖ κείμενα. (vid. notata ad 578.) non, quod Pauwius voluit, ἐπωπᾷς, πολλά, καὶ—ἀπρψιλοῖς. Dicitur Ἄρα collineare sagittas vel in ea, quæ seorsum in tuto posita videantur.

Ibid. Ἐκποδὼν κείμενα. *Seposita.* Vid. Gloss. in Prom. 342.

682. Εὔσκοπος. *Recte collineans.* " τόξα πρόσωθεν εὔσκοπα sunt sagittæ eminus scopum ferientes. Vid. Polluc. IX. 107. et Hesych. Contrarium ἄσκοπος in Lucian. Tox. p. 109. ἄσκοπα τετοξεύκαμεν. ABRESCH. Conf. Gloss. ad Agam. 611. Sophocl. Ant. 1033.

Ibid. Χειρόομαι. *Manu conficio.* (χειρόω est *proprie manibus tracto.* Theb. 313. κεχειρωμένας ἄγεσθαι.) Hesych. Χειρώσασθαι: ὑποτάξαι, φονεῦσαι. Eurip. Herc. F. 569. Καδμείων δ' ὅσους Κακοὺς ἐφεῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ, Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι. et alibi sæpius.

683. Ἀπρψιλόω. *Denudo.* ψιλὸν (Angl. *bare*) dicitur, quidquid proprio tegmine denudatum est; ceu terra arboribus, miles

armatura, caput cæsarie, oratio metro. Vid. Sturzii Lexic. Xenoph. IV. p. 587. Hinc ψιλοῦν, *deglabrare*. Herodot. II. 151. ψιλώσαντες τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμεος, *postquam abstulissent ei maximam potestatis partem*. Cum genitivo Xenoph. Anab. I. 10. 13. ἐψιλοῦτο ὁ λόφος τῶν ἱππέων.

684. Εὐβόλως ἔχων. *Prospero jactu usus.* Pollux IX. 94. ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν, καὶ εὐκυβεῖν, ὀνομάζεται· καί που καὶ τὸ δύσβολον, καὶ τὸ εὔβολον εἶναι. Aristæn. I. 23. ἐμὲ γὰρ καταγάλωσαν ἄπληστος ἑταίρα, καὶ πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ita Salmasius pro εὐβουλότερον, probante Hemsterhusio ad Pollucis locum, unde confirmatur in hoc versu Porsoni correctio. Ejusdem confusionis exempla dedit Boissonadus ad Aristæn. p. 539.

685. Πηλός. *Lutum.* Schol. παροιμία, ἔξω πηλοῦ πόδα ἔχειν. De hoc proverbio dixi ad Prom. 271.

686. Βακχεία. *Furor bacchantium.* Sæpius apud Euripidem in Bacchis.

687. Παρ' οὐδέν. *Nihili.* Gloss. in Agam. 221. v. παρ' οὐδὲν τίθημι. Vide notata.

689. Κεδνός. *Faustus.* Gloss. in Theb. 62. Agam. 605. Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;

692. Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοί. *Impium duxi.* Sophocl. Aj. 319. Πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους Τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 590. Herodot. VII. 153. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρηΐης. ubi vid. Valckenaer. Ita fere V. 12. 15. Confer Gloss. in Agam. 575.

693. Καρανόω. Supra 521.

694. Καταινέω. *Promitto.* Abreschius confert Sophocl. Œd. C. 1704. Καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών. et Agam. 1179. Ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην. Photius et Hesychius, Καταινέσαι: ξυγκαταθέσθαι. Vid. Gloss. in Agam. 97.

698. Ἡμερεύω. *Per diem aliquid facio.* Antiatticista ap. Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 80. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ· οὕτω καὶ διημερεύειν, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκειν. Pollux I. 64. τὸ δι' ὅλης τι πρᾶξαι ἡμέρας, ἡμερεῦσαι, καὶ διημερεῦσαι. οἷον ἐπὶ τῶν βαναυσῶν ὁ Πλάτων εἴρηκε, Πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Similiter Xenophon Œc. IV. 2. Vid. Sturzii Lex. Sophocl. El. 786. νῦν ἐκηλά που, Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν. Satis bene margo libri Mitfordiani, "*qui ont fait leur journée.*" Notabilis est constructio ἡμερευόντας κελεύθου.

699. Πρόσφορος. *Aptus.* Hesych. Πρόσφορον: ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον, ἀκόλουθον. Eum. 207. Οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. Sophocl. Œd. C. 1774. πρόσφορα pro τὰ ξυμφέροντα. Comparari potest Eurip. El. 360. Χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων Ξενίων κυρήσεθ', οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.

700. Ἀνδρών. *Virorum conclave.* Gloss. in Agam. 235.

701. Ὀπισθόπος. *Pedissequa,* pro ὀπισθόπους, sicut ἀελλόπος, Οἰδίπος, πουλύπος pro ἀελλόπους, Οἰδίπους, πολύπους.

703. Αἰνέω. *Præcipio.* Suppl. 186. Καὶ τἀπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν Αἰνῶ.

Ibid. Ὑπεύθυνος. *Rationi reddendæ obnoxius.* Gloss. in Prom. 332.

705. Σπανίζω. *Indigeo.* Supra 569.

710. Ἀκτή. *Ora,* tumuli scilicet, τοῦ τάφου Schol. In Sophocl. Œd. T. 193. ἀκτὰν παρὰ βώμιον recte vertit Erfurdtius, *ad ararum gradus,* hunc locum citans.

711. Χῶμα. Gloss. in Theb. 947.

714. Ἀκμάζει. *Tempus est.* (Angl. *It is high time.*) Gloss. in Theb. 94.

715. Ἑρμῆς χθόνιος. Supra 1.

716. Νύχιος. *Occultus:* vide notata.

Ibid. Ἐφοδεύω. *In viam dirigo.* In Suppl. 622. Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου Στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείας Τέρμον' ἀμέμπτως πρὸς ἅπαντα, Musgravius legit ἐφοδεύοι, sicut et in Eum. 529. Ἄλλᾳ δ' ἄλλ' ἐφοδεύει, pro ἐφορεύει.

717. * Ξιφοδήλητος. *Ense perdens.* Agam. 1506. ξιφοδηλήτῳ Θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.

719. Κεκλαυμένος. Supra 450.

720. Ποῖ. *Quo tendens?* ut in 521. Καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Mox πύλαι sunt πυλῶν ἔξοδοι, quod monuit Abreschius.

721. Ἄμισθος. *Pretium non solvens.* Plerumque significat, *stipem non accipiens.* ἄμισθος ξυνέμπορος est *vector, qui naulam non solvit.* Vid. supra 202. Schol. ἄμισθος: κακόμισθος· δάκρυα γὰρ προξενεῖ.

724. * Νεάγγελτος. *Recens nuntiatus.*

726. Σκυθρωπός. *Torvus.* Hesych. Σκυθρός: στυγνὸς τὰς ὄψεις. Photius, Σκυθρός: αὐθέκαστος, αὐστηρός. Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρὸς, Φειδωλός. Nostri loco similis est Eurip. Or. 1312. Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. (Quocum Abreschius contulit Sophocl. El. 808. Ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ Τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα; Ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. Vox sæpius occurrit apud Euripidem. Aristoph. Lys. 7. Τί ξυντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον. Ab antiqua radice σκύω, formata sunt σκύζω, σκύλλω, σκύθω, σκυθρός. Vid. Valckenaer. Schol. in Ev. Luc. T. I. p. 277.

729. Τορῶς. *Perspicue.* Gloss. in Prom. 623.

732. Συγκεκραμένος. *Commixtus.* Sophocl. Ant. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ, ubi Musgravius (1317.) confert Aj. 905. οἴκτῳ συγκεκραμένην, Pindar. Ol. X. fin. ὥρᾳ τε κεκραμένον. Aristoph. Plut. 854. πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. Paullo aliter Plato Phæd. 2.

καί τις αἰήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ τῆς λύπης. Idem exprimit σύγχυσις Eurip. Andr. 960.

736. Τλημόνως. *Patienter*. Eurip. Suppl. 947. μένειν χρὴ τλημόνως.

Ibid. Ἀντλέω. *Haurio*. Gloss. in Prom. 383.

737. Τριβή. *Attritus. Cura*. Infra 930. Supra 229. Ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός. De *re* pro *persona* posita, vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1498. et nos ad Sapphonis fr. LXXXII. in Mus. Crit. Cant. T. I. p. 29. quod cum hoc loco contulit Stanleius.

738. * Νυκτίπλαγκτος. Supra 517.

Ibid. Ὄρθιος. *Ad excitandum aptus*. Gloss. in Pers. 395.

741. Βοτόν. *Pecus*. A βόω *pasco*. Hunc locum ita reddidit Grotius;—*ætas prima, ceu brutum pecus, Ut educetur, mentis alienæ indiget*. Cum v. 740. Hermannus contulit Iliad. I. 490. Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Ὡς ἐπί σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα. Comparandus etiam Sophocles, seu potius, ut opinor, Æschylus, in Nioba, Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Verba sunt nutricis.

742. Τρόπῳ φρενός. *Non alio modo, quam conjectura*.

743. Σπάργανα. Supra 522.

744. Διψάω. *Sitio*. Attici dicebant cum Doricis διψῆν, πεινῆν, pro διψᾷν, πεινᾷν, vid. Aristoph. Nub. 440. Phrynich. Ecl. p. 61. Sed dubito an idem fecerint in præsenti. Lex. ap. Bekker. p. 135, 22. Διψῶ: γενικῇ. Δημοσθένης ὁ μικρὸς ἐν τῇ σιωπῇ Σωκράτους· καὶ διψῷ τοῦ κωνείου. Lobeckius ad Phrynichum citavit διψῷ ex Æschin. Dial. III. 38.

Ibid. * Λιψουρία. *Micturitio*. a λίπτειν, i. e. ἐπιθυμεῖν, et οὐρεῖν. Sic interpretantur.

745. Αὐταρκής. *Ipse sibi sufficiens*. Heathius vertit, *teneræ vero infantium alvus sibi sufficit*, id est, nullius opem aut clamat, aut

exspectat, Schutzius legit νέα δ' οὐ νηδὺς αὐταρκής—*sibi ipsi, sine aliena ope consulere non potest.* Equidem pene suspicor legendum αὐτάρχης. Mox οὖσα, ψευσθεῖσα, nominativi sunt pendentes.

747. * **Φαιδρυντρία.** *Lotrix.* a φαιδρύνω. Agam. 1078. Λουτροῖσι φαιδρύνασα. Callim. H. Jov. 32. τόθι χρόα φαιδρύνασα, Ὦ 'να, τεὸν σπείρωσε. Idem valebat πλυντρίς, a Polluce memoratum VII. 40. vel πλύντρια. Sophoclis fabula erat Ναυσικάα, ἢ Πλύντριαι. De femininis in τρια desinentibus vid. supra ad 418. Ceterum facete dixit Diphilus ap. Harpocr. v. Δευσοποιός—Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ· Ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς Τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχε νῦν.

748. **Γναφεύς.** *Fullo.* De vera hujus vocis scriptura dixi in Glossario ad Theb. 582. Append. ed. 2. Dobræus ad Aristoph. Plut. 166. κναφεύς, et similia, per κ, ubique apud Atticos scribenda censet; aliam vero formam, per γ, librariis relinquendam. Utraque forma, et γνάω et κνάω, apud antiquissimos Græcos exstitisse videtur; nam vix dubitari potest quin γνάθος et γναθμὸς a γνάω sint formata. Alcæus dixit γνάφαλλον quod recentiores κνέφαλλον. Contra vero idem in fr. XLIV. Μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἕνα κύκλον. (ubi Etymol. Gud. p. 330, 19. habet παραστίχειν.) Analogia verborum κνῆμι, κναίω, κνήθω &c. certe ducit ad scripturam per κ. γναφεὺς scribit Dorio de Piscibus ap. Athen. VII. p. 297. C.

Ibid. **Τροφεύς.** *Qui nutrit.* Notior forma erat τρόφος. Eurip. Phœn. 45. Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. El. 16. Τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεύς. Sophocl. Aj. 863. Phil. 344.

Ibid. **Τέλος.** *Ministerium.* Gloss. in Agam. 881.

749. **Χειρωναξία.** *Ars vulgaris.* Gloss. in Prom. 45.

752. **Λυμαντήριος.** *Qui injuria afficit.* Gloss. in Agam. 1413.

754. **Ἐσταλμένος.** *Instructus.* Gloss. in Pers. 615. A στέλλω *instruo,* veniunt στόλος et στολμός, *ornatus.* Supra 27.

756. **Λοχίτης.** *Miles manipularis.* A λόχος. Agam. 1640. Εἶα δή, φίλοι λοχῖται, ubi vide Glossarium. Sophocl. Œd. T. 751. Πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης.

757. **Ὀπάων.** *Assecla.* Vox Homerica. Ab ἕπω formatum est ὄπις, cujus quidem sensus incertus est; exstat tamen in accusativo ὄπιν, (κατόπιν) ὄπισθε &c. item ὄψ, ὄπα, unde ὀπάω, ὀπάζω, et ὀπάος, ὀπάων, ὀπαδός.

759. **Ἀδειμάντως.** *Impavide.* Præferat forsan aliquis ἀδειμάτως, sicut in Pers. 167. οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείματος, φίλοι. Sed recte se habere ἀδειμάντως monstrat nomen archontis Atheniensis Ἀδείμαντος.

761. **Κυπτός.** *Incurvus.* Vide notata.

762. **Φρονεῖς εὖ.** *Sapis. Num sana es, rebus modo istiusmodi nuntiatis?* Nam insanientis putabat Nutrix istud monitum γηθούσῃ φρενί rebus sic stantibus.

763. **Τροπαία.** *Conversio.* Vide notas. Eurip. El. 1154. Ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέου|σιν αὖραι δόμων. Vertas autem ἀλλ' εἰ, *sed quid, si Jupiter* &c.

764. **Καὶ πῶς;** *Quomodo fieri potest?* Fefellit me memoria, quum de his particulis scriberem ad Agam. 1281.

767. **Ἐπιστέλλω.** *Injungo.* Theb. 1014. Agam. 881. Eurip. Tro. 1157. Σὺ δ' ὡς τάχιστα πρᾶσσε τἀπεσταλμένα. Hinc ἐπιστολή, *mandatum,* Prom. 3.

774. **Μαίομαι.** *Indago.* Idem fere ac μάομαι, de quo supra 40. Homer. Od. Ξ. 355. οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Μαίεσθαι, ubi Schol. ἐπιζητεῖν. Apollon. Rhod. II. 126. Μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι. Hesiod. Op. 530. Οἳ σκέπα μαιόμενοι. Cf. Nicand. Ther. 197.

780. **Παλίμποινα, τά.** *Pretium vicissim solutum.*

Ibid. Ἀμείβομαι. *Permuto. Vicissim accipio.* Eurip. Cycl. 309. τὸ δ' εὐσεβὲς Τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ· πολλοῖσι γὰρ Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο. Cf. Phœn. 336.

781. Πῶλος. *Pullus.* Vide Monk. ad Eurip. Hipp. 548. Constructio est ἴσθι πῶλον ζυγέντα, pro ζυγῆναι, non ἴσθι προστιθείς, quod ait Abreschius. Agam. 905. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. ubi tamen vide notata.

Ibid. Εὖνις. Supra 241.

786. Ἄνω. *Perficio.* Hesych. Ἦνον: ἤνυον. Herodot. I. 189. ἤνετο μὲν τὸ ἔργον, ubi Wesselingius advocat, præter hunc locum, Iliad. K. 251. Apoll. Rhod. II. 496. III. 1339. Hoc verbum optime restituit Dobræus (Aristophanic. p. 133.) Æschylo in Nioba, Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Οὐδ' ἄν τι θύων, οὐδ' ἐπισπένδων ἄνοις. Primam porrigit in Iliadis et Apollonii locis; Odyss. B. 58. κατάνεται, et Pindar. Ol. VIII. 10. Corripit Il. Σ. 473. Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ Ϝέργον ἄνοιτο, ubi aoristus est ἄνοιτο.

788. * Πλουτογηθής. *Divitiis lætus.* Sic φιλογηθής, Theb. 912.

791. Πρόσφατος. *Recens.* Hesych. Πρόσφατον: τὸ ἀρτίως γενόμενον, νέον, νεαρόν. Theophrast. H. Pl. IV. 7. πρόσφατος βαφή. Semel occurrit apud Homerum Il. Ω. 757. Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι. (Angl. *fresh*) Eustathius p. 1374, 23. ducit a φάω *occido*, unde etiam, inquit, ἀρήϊφατος, vel a φημί, ut sit πρόσφατος idem quod ποταίνιος. Derivatur autem, ut opinor, a φάω, *appareo*, (unde φαίνω).

792. Γέρων. *Senex*, pro παλαιός. Vid. Gloss. in Agam. 286.

794. Στόμιον. *Os speluncæ.* Hesych. Στόμια: χάσματα. Sophocl. Ant. 1216. ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Heathius hoc recte ad Apollinem refert, qui speluncam Delphis insidebat. Infra 940. μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Strabo de oraculo Delphico, IX. p. 641. ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ στομίου τρίποδα ὑψηλόν.

797. Δνοφερός. *Tenebricosus.* Præter δνόφος, δνοπαλίζω, δνόψ, nulla Græciæ vox incipit ab his litteris δ et ν. Homer. Il. I. 15. δνοφερὸν χέεν ὕδωρ. Sophocl. El. 91. δνοφερὰ νύξ. Eurip. Iph. T. 1276. κατὰ δνοφερᾶς γᾶς. Hesych. Δνοφερόν: σκοτεινόν, μέλαν. ἀπὸ τοῦ δνόφου. λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι δνόφος [ὁ γνόφος,] ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Eandem etymologiam, satis quidem absurdam, tradunt Etymol. M. et Schol. Apollon. Rhod. IV. 14. Schol. in Prom. 570. (Stanl.) οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν φασί, καὶ τὸν γνόφον, δνόφον. Nonnihil communis habere videntur γνόφος et κνέφας.

Ibid. Καλύπτρα. *Velum.* Metaphorice vero *calamitates*: vide notata.

799. Ἐπίφορος. *Proclivis. Secundus.* ἐπίφορος ἄνεμος ex Thucydide adfert II. Stephanus. Schol. ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λογικώτατος.

800. Οὔριος. *Secundus*, ab οὖρος, de qua voce vid. Gloss. in Theb. 687. Suppl. 589. οὔριος Ζεύς. Inscriptio ap. Chishull. Antiqq. Asiat. p. 59. Οὔριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω Ζῆνα. Hinc defendi potest in v. 799. lectio vulgata ἐπιφορώτατος.

802. Ἄσκοπος. *Conspectu difficilis. Obscurus.* Alio sensu in Agam. 446. τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ | ἄσκοποι θεοί.

803. Verte, cum Heathio, *Sermonem vero captu difficilem proferens, et noctu tenebras ante oculos præfert, et interdiu* (καθ' ἡμέραν τ') *nihil est luculentior.* Hæc respicere putat Heathius Apollinis oraculum jam supra relatum 263. sq.

807. * Οὐριοστάτης. *Prospere institutus.* Allusio est ad χοροστασίαν, quam ducebant χοροστάται.

808. Κρεκτός. *Pulsatus*, cithara sc. Hesych. Κρέκει: κιθαρίζει. Aristoph. Av. 683. ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλόν. Schol. κρέκειν: κυρίως τὴν κιθάραν κρούειν. 772. συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ Πτεροῖσι κρέκοντες, (sicut hic ὁμοῦ κρεκτόν.) Apollon. Rhod. IV. 909. Ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ Κρεγμῷ. Sappho ap. Hephæst. p. 60.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. Hæc dedit H. Stephanus. Theocrit. Ep. V. 2. κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Hinc κρεκτός, εὔκρεκτος, πολύκρεκτος. Confer notata ad hunc versum.

Ibid. * Γοητής. *Plorator.* Nihil hic cum γόησι, *præstigiatoribus*, quod putat Scholiasta.

812. Ἀποστατέω. *Seorsum sto.* Stanleius confert Agam. 1073. ἀλκὰ δ' ἕκας ἀποστατεῖ. Sic Eum. 417. Πρόσω δικαίων ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.

814. * Ἐπαϋτέω. *Exclamo.* Gloss. in Theb. 380. Dicebant in præsenti αὔτέω, in futuro αὔσω, veluti ab αὔω. Sic ὠθέω, ὤσω.

815. Θροέω. *Loquor.* Gloss. in Prom. 628.

817. Περσέως καρδίαν. "Hoc est saxeum," inquit Stanleius: minus recte. Quis enim de Persei *saxeo corde* fando audivit? Vel denotat simpliciter audaciam, qualis erat Persei; vel cum Scholiasta interpretandum; ἐπεὶ ἀπεστραμμένος ἐκαρατόμησε τὴν Μέδουσαν· ἀποστραφείς, φησίν, ὡς ἐκεῖνος, μή πως θεώμενος αἰδεσθῇς τὴν μητέρα. Sed forsan hoc nimis argutum. Notus est Perseus ob mulieres interemtas; neque enim Medusam tantum, sed et alias, quæ cum Baccho contra Argos militabantur; vid. Pausan. II. 20, 3.

820. * Προπράσσω. *Ante exigo.* Heathius vertit, *pro amore quo tibi conjuncti sunt tristibus eorum iris morigeratus.* Non probo. Aut vertendum *iras explens, gratia* (*matris*) *posthabita*, πράσσων ὀργὰς πρὸ χάριτος, aut legendum, sicut in Bigot. χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς, vel λυγρᾶς, quod malim.

825. Ὑπάγγελος. *A nuntio vocatus.* Sed vide notata.

827. Ἐφίμερος. *Amabilis.* Sophocl. Œd. T. 1375. Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος—; Callim. Ep. LXXI. 3. σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι. Theocrit. I. 61. ἐφίμερον ὕπνον. VIII. 62. ἐφίμερος φωνά.

829. Αἱματοσταγής. *Sanguine stillans.* (Angl. *blood-bedropped.*) Theb. 836. Pers. 821. Gloss. in Agam. 1280.

830. *Ἑλκαίνω. *Ulcerosus sum*. Quod alibi dixit Æschylus ἕλκεσι βρύειν. Aliam formam servavit Hesychius, Ἑλκανῶσα; ἑλκομένη, ἢ ἑλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός, ubi legendum, Ἑλκανοῦσα: ἑλκουμένη. Idem, Ἕλκανα: τραύματα. Abreschius confert Eurip. Hec. 409. Alc. 879. Ἕμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσεν. Suppl. 223. Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σόν, Ἥλκωσας οἴκους. Sic ὑποκάρδιον ἕλκος Theocr. XI. 15. Vid. Gloss. in Agam. 623.

831. Βλέπων. *Cernens*. i. e. *vivus*. Vide notata.

832. Δειματόω. *Terrifico*. Herodot. VI. 3. τοὺς Ἴωνας ἐδειμάτου. Plura dabit Stephanus. Dicuntur autem δειματούμενοι λόγοι pro λόγοι ὑπὸ δειματουμένων λεχθέντες. Sic malim interpretari, quam vertere cum Abreschio, *rumores ad terrorem conficti:* confer notata. Sed fieri potest ut δειματούμενοι vim suam servet, *timore pleni*, nam δειματόω proprie est *timorem injicio*, ut ὀμματόω est *oculos insero* (841.) δεῖμα vero non est *timor*, sed *id quod terrorem incutit*.

832. Πεδάρσιος. *Sublimis*. Æolice pro μετάρσιος. Vid. supra 582.

836. Οὐδὲν—ὡς αὐτὸν κ.τ.λ. *Nihil est nuntiorum auctoritas, præut ipsum interrogare*. Plena constructio esse, οὐδεὶς ἄγγελος οὕτως σθένει, ὡς αὐτὸν ἄνδρα πεύθεσθαι περὶ αὐτῶν. Recte Schol. οὐ τοσοῦτον ἰσχύει εἰπεῖν ἄγγελος ὡς αὐτόπτης. Similis fere ratio est locutionis οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν, Aristoph. Av. 967. Plato Gorg. p. 5. ed. Heind. βούλομαι γὰρ πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ, τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρὸς καὶ τί ἐστιν, ὃ ἐπαγγέλλεταί τε καὶ διδάσκει—ΚΑΛ. Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾷν, ὦ Σώκρατες. et sic alibi: vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 541. not. Citatur Abreschio Sophocl. Œd. T. 7. Ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα.

838. Ἐλέγχω. *Percontor*. Veram hujus vocis originem, ni fallor, aperuit Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 44. εἰκὸς δὲ καὶ παρὰ τὸ ἑλεῖν ἔγχος, γενέσθαι τὸν ἔλεγχον. ὡς πολλῶν ὅπλοις διακρινόντων τὰ στασιαζόμενα. Hæc etymologia veri longe similior est altera ibidem

prolata, ἀπὸ τοῦ ἑλᾷν ἔγχος. Nempe ἔλεγχος, *hastæ arreptio*, ad litem dirimendum, idem erat quod apud gentes Teutonicas *judicium duelli;* et hinc mox significabat quamvis probationem. Exinde autem facili transitione argumentum, reprehensionem, opprobrium denotabat: ἐλέγχειν autem erat vel *probare*, vel *redarguere*, vel *convincere*, vel *reprehendere;* vid. infra 906. Noster Agam. 1322. Καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεοῤῥύτῳ ξίφει. Exempla vocabuli satis communis non juvat congerere.

840. Ἀμαυρός. *Evanidus.* Supra 151.

841. * Ὀμματόω. *Oculos insero. Oculatum reddo.* Suppl. 1463. Ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. Gloss. in Prom. 508. Stanleius confert Ovid. Met. XV. 63. *Mente Deos adiit; et, quod natura negabat Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.* Abreschius citat Epicharmum, Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει, τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Eurip. Hel. 120. Αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἰδόμην, καὶ νοῦς ὁρᾷ. Adjici potest Eum. 104. Εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Sed hæc non exprimunt ὠμματωμένην φρένα, *mentem perspicacem.*

842. * Ἐπιθοάζω. *Urgeo.* Supp. 603. ὕπαρχος δ' οὔ τινος θοάζων, ubi de sensu dubitari potest. Sophocl. Œd. T. 2. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ubi vid. Musgravium. Sed omnino verum puto κἀπιθεάζουσ', quod miror non conjecisse Schneiderum, quum in lexico dixerit ἐπιθοάζουσα *idem valere* ac ἐπιθειάζουσα. De futili grammaticorum distinctione inter θεάζειν et θειάζειν, consuli potest Hemsterhusius ad Thucyd. II. 75.

845. Ἀνύτομαι. *Perficio. Mihi obtineo.* Errarunt nonnulli ex interpretibus, qui confudere notam constructionem ἀνύσαι τι ποιῶν, cum media voce ἀνύτομαι. Aristoph. Plut. 194. Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα· Κἂν ταῦθ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Quæri autem potest, num Æschylus hoc tantum exprimere voluerit; *quid dicam? unde incipiam? quomodo, quum satis locutus fuero, finem faciam;* sicut apud Homer. Od. I. 14. Τί πρῶτον; τί δ' ἔπειτα; τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Eurip.

El. 912. Εἶεν· τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; Ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον; Ceterum dubitatur num ἴσον construendum sit cum εἰποῦσ', quod ait Heathius, an cum ἀνύσωμαι, quod putat Abreschius.

847. **Πειρά.** *Experimentum.* μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων dicitur pro πειραὶ κοπάνων μιανθέντων, quemadmodum ἐκπατίοις ἄλγεσι παιδῶν &c. vid. Gloss. in Agam. 148.

Ibid. **Κόπανον.** *Securis. Gladius.* i. q. κοπίς. Nescio an alibi exstet in hoc sensu.

Ibid. * **Ἀνδροδάϊκτος.** *Homines scindens.* Sic in Myrmidosin ap. Aristoph. Ran. 1295. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων | Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Sic πολέμους πυργοδαΐκτους Pers. 108. ubi vid. Glossar. et Addenda ad notas in ed. 2.

849. **Διὰ παντός.** *Penitus. Per omne ævum.* Subaudi χρόνου. Gloss. vet. Διὰ παντός: *Sempiternum. Per ævum.* Vid. infra 1006. Prom. 291. Eurip. Alc. 891. Iph. T. 1117. Thucyd. I. 85. II. 93. VII. 611. Plene Herodotus IX. 12. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.

851. **Δαίω.** *Incendo,* πῦρ καὶ φῶς, nempe ἐπιβώμιον. Agam. 579. Eurip. Or. 1135. Ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς.

851. * **Πολισσονόμος.** *In urbe degens,* vel *urbi dans jura.* Vid. ad Agam. 858.

853. **Ἔφεδρος.** *Subsessor. Tertiarius.* τριτὸς ἐφεδρεύων, Hesych. Sic dicebatur athleta qui certamini adsidebat, et cum victore, si ita visum est, decertabat. Aristoph. Ran. 803. Νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης, Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ, Ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθαι 'φασκε πρός γ' Εὐριπίδην. ubi Schol. Ἔφεδρος ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. καὶ Σοφοκλῆς· (Aj. 610.) Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστ' ἔφεδρος. ἤγουν, ἔσχατος. Hanc glossam transtulit grammaticus aliquis in scholia ad Sophoclis locum; est etiam apud Suidam. Sed legendum, Ἔφεδρος: ὁ μὴ πλανώμενος. ὁ ἐφεδρεύων ἐν τοῖς ἀγῶσι κ.τ.λ. Lucian. Hermot. T. I. p. 783. de eadem re, ὃς δ' ἂν τοῦτο

ἀνεσπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται. Menand. ap. Stob. LXXX. p. 475—347. Gr. Υἱῷ προθύμως τάξιούμενον ποιῶν Κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἕξεις βίον, i. e. Grotio vertente, *Qui filii animo morem gerit, habet is pater Vitæ adjutorem, non subsessorem suæ.* Hinc patet vera hujus loci vis, Stanleio minus percepta; vertit enim *solus existens observator.* Percepit quidem Spanhemius ad Aristophanis locum; sed prava lectione deceptus male vertit v. 854. *Luctam talem solus existens tertiarius, cum duobus divis Orestes debet subire.*

855. Ἅπτω. *Consero.* Rarior usus: plerumque dicitur συνάπτω μάχην. Eum. 307. χορὸν ἅψωμεν. Hesych. Ἅπτειν: συνάπτειν.

862. * Πανοίμοι. *Eheu omnino!* Simile compositum non memini vidisse.

Ibid. Τελούμενος. *Finitus.* (Angl. *finished.*) Nescio an non alibi occurrat pro *occisus.*

866. Μοχλός. *Obex,* quo vel claudebant fores, vel reserabant. Homer. Od. A. 442. θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμαντι. ubi Schol. τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν κλεῖθρον. δύο δὲ εἶχε τοὺς ἱμαντας ἐξηρτημένους διά τινων τρησέων, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν, εἰς τὸ δύνασθαι καὶ ἀνοῖξαι καὶ κλεῖσαι. Hinc μοχλῶσαι τὴν θύραν, *pessulum foribus obdere,* Aristophanes apud Polluc. X. 25. κλῇθρα συμπεραίνειν μόχλοις Eurip. Or. 1567. Cf. Androm. 952. Contra vero ἀναμοχλεύειν vel ἐκμοχλεύειν τὴν θύραν, *fores pessulo reducto reserare.* Hemsterhus. ad Polluc. X. 22. Hoc est quod dicit Æschylus μοχλοῖς χαλᾷν τὰς πύλας. Eurip. Iph. T. 99. χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς. Ad vulgatum loquendi genus propius accedere πύλης (πυλῶν) μοχλοὺς χαλᾷν, observavit Arnaldus; citato Aristoph. Lys. 310. Κἂν μὴ καλούντων τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες, Ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ κάπνῳ πιέζειν.

867. Τί γάρ. *Quid enim?* i. e. *quid enim adtinet?* Agam. 1210. Καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. τί γάρ; In Iphigenia ap. Schol.

Sophoc. I. Aj. 721. Οὔτοι γυναιξὶ χρὴ κυδάζεσθαι· τί γάρ; In capite sententiæ Eum. 675. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; Eurip. Or. 476. Τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος, ubi valet *quidni?*

868. Ἀΰτέω. *Clamo.* Supra 814.

870. Ξυρόν. *Novaculum.* Notum proverbium ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς εἶναι, de iis qui in extremo discrimine versantur. Hesych. Ἐπὶ ξυροῦ: ἐπὶ κινδύνου. Homer. Il. K. 173. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Theogn. 557. Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Sophocl. Ant. 996. Φρόνει, βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Theocrit. XXII. 6. Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. Hæc congessit Stanleius ad Theb. 97. partem ex Duporto, qui monet hoc proverbium etiam Herodoto usurpatum esse; nempe VI. 11. ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ubi Valckenaerius laudat Simonidis epigramma, Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Interdum breviter dicebatur ἐπ' ἀκμῆς, sine ξυροῦ. Eurip. Hel. 906. ὃν μόλις ποτὲ Λαβοῦσ', ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν. cf. Valckenaer. l..c.

874. Αἴνιγμα. *Similitudo obscura.* Agam. 1081. Οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. ubi vide Glossarium.

876. Ἀνδροκμής. *Viros occidens.* Vide notas in Agam. 787.

879. Ματεύω. *Exquiro.* Gloss. in Agam. 1062. Supra 213.

Ibid. Ἀρκούντως ἔχει. *Satisfactum est.* Abreschius confert Eurip. Hec. 322. Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν, Κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι. Adjice Thucyd. I. 22. ἀρκούντως ἔξει.

884. Βρίζω. *Somnum capio.* Gloss. in Agam. 266. Stanleius contulit Eurip. Or. 519. Ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε, Ὅτ' ἐξέβαλλε μαστόν, ἱκετεύουσά σε, Μήτηρ; et 829. ὦ μέλεος ματρός, ὅτε | χρυσεοπηνήτων φαρέων | μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν | σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα|τρῴων παθέων ἀμοιβάν. Homer. Il. X. 80. Κόλπον

ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἄνεσχε, Καί μιν δακρυχέουσα Fέπεα πτερόεντα προσηύδα. Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον Αὐτήν· εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον, Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. item epigramma de Clytæmnestra, Πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν; Γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. Adjice Eurip. El. 1217. Κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἐῶν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς. Berglerus ad Alciphr. I. 31. ait Phrynem coram judicibus mammas denudasse ex imitatione Clytæmnestræ; et confert, præter Euripidis locum, Aristoph. Lys. 155. Ὅ γ' ὦν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πω Γυμνᾶς παρενιδών, ἐξέβαλ' οἴω τὸ ξίφος. Conf. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1560. Gaisford. ad Androm. 627.

885. Οὖλα, τά. *Gingivæ.* Hesych. Οὖλον—τὸ μαλακόν, ὅ ἐστι τὸ ἁπαλόν. ὅθεν καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὀδόντων πάνυ μαλακὰ ὄντα, οὖλα καλεῖται. Hippocrates dixit etiam οὐλαί: vid. Foesium.

887. Ποῦ τὰ μαντεύματα; "Ita et Eurip. Tro. 428. ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι, οἵ φασιν κ.τ.λ. Sophocli ἵνα placuit in Œd. T. 952. Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα; et 946. ὦ θεῶν μαντεύματα, Ἵν' ἐστε;" ABRESCH. Euripides, sive quis alius, ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 192. Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίης Μέγας δυνάστης Κροῖσος—; Anglice diceremus (*What is become of—?*)

888. Πυθόχρηστος. *Delphis effatus.* Eurip. Ion. 1232. Ὁ Πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας. Vid. Gloss. in Agam. 1226. infra 928.

Ibid. * Εὐόρκωμα. *Jusjurandum religiose datum.* εὐορκέω est *religiose juro; non pejero:* εὐορκόω est *ad sanctum jusjurandum adigere.* Budæus affert ex Thucydide, ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὅρκους. Pollux I. 39. habet εὐόρκωτον. Sed dubitari potest an vera lectio apud Æschylum sit εὐορκήματα.

893. Συγκαθεύδω. *Condormio.* Sic in Eurip. El. 1150. νυμφεύσει δὲ κἀν Ἅιδου δόμοις, Ὧιπερ ξυνεῦδες ἐν φάει.

895. Συγγήρημι. *Simul senesco.* Simonid. de Mul. 36. Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει. Recte autem Schol. γηράναι: ἀπὸ του

γήρημι. In accentu peccarunt Piersonus ad Mœrin. p. 115. Elmsleius Sophocl. Œd. C. 870. scribentes γηρᾶναι. Eustathius in Od. Δ. p. 1490, 37. comparavit γήρημι, αἴτημι, et infinitivos δειπνάναι, ἀριστάναι. In Il. P. 197. ὁ δ' ἄρα Fῷ παιδὶ ὄπασσε Γήρας, aliqui ex veteribus scribendum putabant γηράς. Etymol. M. p. 230, 52. ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γήρημι· ἡ μετοχή, γηράς, ὥσπερ ἵστημι ἱστάς· τὸ ἀπαρέμφατον, γηράναι, ὡς ἱστάναι. ἡ γενική, γηράντος, ὡς ἱστάντος· οἷον, Γηράντων ἀνδρῶν, καὶ ἡ δοτική,—γηράντεσσι τοκεῦσιν. (Hesiod. Op. 188.) ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσιν. ἡ αἰτιατική, Γηράντας τιμᾷν. ἐστὶ δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· τὸ γηρᾷς, ὥσπερ τὸ πιμπλᾷς· οἷον πιμπλῶ, πιμπλᾷς, καὶ πιμπλεῖς. οὕτως οὖν καὶ γηρῶ, γηρᾷς, καὶ γηρεῖς. ἡ μετοχὴ [γηρείς] Γηρεὶς ἐν οἰκέουσιν— ἡ γενική, γηρέντος, ὥσπερ τιθέντος. Ξενοφῶν. οἷον, Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος. ubi Sylburgius reponit Ξενοφάνης, et γηρεὶς ἐν οἰκίοισι. Glossam luculentam ex erudito aliquo grammatico, Oro fortassis, depromtam, exscribendam judicavi.

897. Παραίτιος. *Aliqua ex parte caussa.* quasi *a latere caussa.* Vide supra μεταίτιος 94.

901. Δορύξενος. Supra 554.

902. Πιπράσκω. *Vendo. Mercede accepta prodo:* vide notata ad 126. διχῶς autem, si genuinum sit, idem valere quod δίχα, i. e. *seorsum,* monuit Butlerus.

903. Τῖμος. *Pretium.* Vide notas. Archilochus LXXXVIII. πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ, Ἐσθίων θ' ὧν οὔτε τῖμον οὔτιν' εἰσενήνοχας.

905. * Μάτη. *Error.* Suppl. 827. φυγάδα μάταισι πολυθρόοις. Hesych. Μάταισι: ταῖς ματαιότησιν.

906. Ἐλέγχω. *Redarguo.* Supra 838.

911. Ἔγκοτος. Supra 387.

Ibid. Κύνες. *Furiæ.* Cur sic dictæ fuerint ipsæ declarant in Eum. 246. Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρόν, Πρὸς αἷμα καὶ στα-

λαγμὸν ἐκμαστεύομεν. Eurip. El. 1349. κύνας Τάσδ' ἀποφεύγων στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Vid. Gloss. in Prom. 828. Stanleius contulit, præter Electræ locum, Orest. 255. et Hesych. Κυνῶν:—οἱ δὲ τὴν Ἐριννύν. Confer Brunck. ad Sophocl. Œd. T. 391. Eurip. El. 1261. Δειναὶ δὲ Κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαί.

913. Πρὸς τύμβον. "Hæc non accipienda sunt ut Suppl. 122. ζῶσα γόοις με τιμῶ, quasi suum ipsa lessum caneret, quid enim sic erit μάτην? Sed τύμβον de Oreste capiendum, qui æque surdus est ac τύμβος. τύμβος hic pro *mortuo*, aut pro eo *qui nihil valet*, ut in Eurip. Med. 1218. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν; Itaque frustra se lamentari ait Clytæmnestra, *tanquam* apud mortuum." BUTLERUS. Schol. παροιμίαν εἶναι τοῦτο φασί, πρὸς τύμβον κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον. ubi pro καὶ legendum ἤγουν.

914. Οὐρίζω. *Secundo flatu impello.* Supra 311. Vel si mavis σ'ουρίζει legere, erit ab ὁρίζω *definio*: sed illud magis poeticum.

919. Ἐπακρίζω. *Ad summum pervenio. Finem facio.* ἐπ' ἄκρον ἦλθε, Schol. Hesych. Ἐπήκρισεν: ἐπ' ἄκρον ἤγαγε. τέλος ἐπέθηκε. Euripides dixit in Orest. 275. Τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς. ubi Schol. εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε. et Bacch. 677. ὑπεξήκριζον, *tacite summa attingebant*, vel *pene summa attingebant*.

920. Τλήμων Ὀρέστης. Orestem sic passim audire notavit Abreschiūs. Horatius dixit *tristis Orestes*.

Ibid. Αἱρέομαι. *Eligo: Lætus accipio.* Agam. 341. Πολλῶν δ' ἂν ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην, Sed legendum puto αἰτούμεθα, vel αἰτώμεθα.

921. Ὀφθαλμὸς οἴκων. Vid. Gloss. in Pers. 173. De πανώλεθρος dictum est ad Theb. 71.

923. * Βαρύδικος. *Graviter puniens.* Ποινά. Vid. ad. 934.

926. Εἰς τὸ πᾶν. Supra 672.

927. Πυθοχρήστης. Supra 888.

928. **Φραδή.** *Consilium.* Hesych. Φραδαῖσι: βουλαῖς. (MS. φράδεσι) et mox Φράδη: φράζε. λέγε—Φρονήσει: συνέσει. Binas glossas conjungendas esse censet Ruhnkenius: sed legendum puto, Φράδε: φράζε. λέγε. Φραδῇ: φρονήσει. συνέσει. Eurip. Phœn. 677. Παλλάδος φραδαῖς | γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας | εἰς βαθυσπόρους γύας. Penacute scribitur ap. Pindar. Ol. XII. 13. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

929. **Ἐπολολύζω.** *Ululatum ingemino.* Vox fæmineo clamori propria. Agam. 1207. ὡς δ' ἐπωλολύξατο Ἡ παντότολμος. Theb. 825. Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω—; Vid. Gloss. in Theb. 254. In his omnibus locis usurpatur ὀλολύζω de clamore læto: item in Eurip. El. 686. Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, ubi vid. Seidler. et Gloss. in Agam. 27.

Ibid. **Δεσπόσυνος.** *Herilis.* Gloss. in Pers. 593. Eurip. Hec. 101. Τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσα. Stanleius citat Aristoph. Thesm. 41. ἔνδον μελάθρων Τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.

930. **Τριβή.** *Adtritus.* Agam. 450. παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου. Supra 737. Φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. *Moram* significat in Prom. 660. Sophocl. Ant. 1078. Ægisthus et Clytæmnestra paternam Orestis hæreditatem consumendo adterebant.

931. **Μιάστωρ.** *Inquinator.* Hesych. Μιάστωρ: μύσαρος, λυμεών. Eurip. El. 687. Χ' ὥσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας. Cf. Orest. 1600. In Eum. 178. significat *vindicem sceleris,* sicut et in Sophocl. El. 603. Eurip. Med. 1368.

932. * **Δύσοιμος.** *Lamentabilis.* Schol. δυσπορεύτου τύχης. Hesych. Δύσοιμος: ἐπὶ κακοῦ ἤκουσα, ἢ δύσοδος. Uterque igitur derivavit ex οἶμος, *via.* Ego potius duxerim ab οἴμη, vel οἶμος, *cantus,* ut sit idem ac δύσθροος, δυσβάϋκτος, δυσκέλαδος.

934. **Δολιόφρων.** *Dolos mente agitans.* Eurip. Iph. A. 1301. δολιόφρων Κύπρις, quam ποικιλόφρονα dixit Sappho. Hesych. Δολιόφρων: ἀπατεόφρων. Exprimit hæc vox Homericum δολοφρονέουσα.

Ibid. Ποινά. *Pœna.* Hesych. Ποιναῖς: ἐφικταῖς Ἐριννύσι, τιμωρίαις. ubi Hemsterhusius corrigit Ποιναῖς φρικταῖς: Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. quod etsi non omnino probem, nihil tamen habeo quod præferam. Furiæ dicuntur Ποιναὶ in Eum. 323. Ποινᾶν κλῦθ'. vel, si Musgravium sequimur, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι ποινάν. Varro ap. Non. IV. 418. *Tertia Pœnarum Infamia stans nexa in vulgi pectore, fluctuant intonsa coma, sordido vestitu, ore severo.* Val. Flacc. VII. 147. *Turbidus ut Pœnis, cæcisque pavoribus ensem Corripit, et sævæ ferit agmina matris Orestes.* Hæc exempla dedit Facciolati. Lex. v. *Pœna.*

936. Δίκα—Διὸς κόρα. Hesiod. Theog. 902. de Jove; Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας, Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Confer Arati Phæn. 96. Eratosth. Catast. p. 3. ed. Fell. et Schol. Germanici p. 46. ed. Buhle.

937. Προσαγορεύομεν τυχόντες καλῶς. *Recte adpellamus.* Non conjungenda sunt βροτοὶ τυχόντες, quod fecit Stanleius; sed προσαγορεύομεν τυχόντες, quod idem valet ac si dictum fuisset, καλῶς ἐτύχομεν προσαγορεύοντες. Hoc vidit Abreschius, qui recte interpretatur, *verum nomen adsecuti.*

939. Πνεώ. *Spiro.* Vid. Gloss. in Agam. 1206.

Ibid. Ἐν ἐχθροῖς. Vid. supra ad 216.

947. * Οὐρανοῦχος ἀρχά. *Cæleste imperium.*

949. Ψάλιον. *Frænum.* Hesych. Ψάλιον: κωλυτήριον, χαλινός. Prom. 54. ψαλίον, penacutum, habent MSS. Dionysii de Comp. Verb. p. 253. Schæfer. Quod ad metaphoram adtinet conf. Agam. 130. et Glossarium.

952. Παντελής. *Perfectus.* Supra 552.

955. Ἐλατήριον. *Purgatorium.* φάρμακον καθαρτικόν. Hesych. sic etiam Schol. Hinc herba quædam, cucumis agrestis, elaterium dicitur, ob vim ejus purgatricem. Plura dabit Foesius.

956. Εὐπρόσωπος. *Vultu lætus.* Sophocl. Aj. 1008. Ἦ που Τελαμὼν, ὁ σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα, Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἰδών. "Comparatio ducta est a talorum lusu, in quo jactus Venerius εὐπρόσωπον κοίταν sistit." SCHUTZ. Quid hoc sit non intelligo: rectius voces πεσοῦνται πάλιν ad talorum jactum refert Scholiasta.

957. Θρέομαι. *Lamentor.* Theb. 78. Agam. 1135. Suppl. 112. Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω.

960. Διπλῆν τυραννίδα, pro δισσῷ τυράννῳ. Res pro persona. Vid. infra 988. notata ad Theb. 599. Matthiæ. Gr. Gr. §. 429.

962. Σεμνός. *Augustus.* Gloss. in Agam. 176.

963. Ἐπεικάζω. *Assimulo. Conjicio.* Supra 12: 559. Herodot. IX. 32. ὡς δὲ ἐπεικάσαι, ἐς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἰκάζω, ubi vide Wesselingium, hujus loci non oblitum.

964. Πίστωμα. *Fidei confirmatio.* (Angl. *A plighting of troth.*) ὅρκος ἐμμένει πιστώμασιν idem est ac si dixisset, ὅρκος μένει πιστός. De fide conjugali Eum. 214. Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.

965. Ξυνόμνυμι. *Conjuro.* Gloss. in Agam. 633.

969. Ξυνωρίς. *Jugum.* Hesych. Ξυνωρίδα: ζυγήν. ἐπὶ τῶν ἡμιόνων· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος. Absurde; quum sit a ξυναείρω, quod vere monuit Eustathius, p. 573, 36. Sæpius vero usurpatur de ipsa biga, vel de equis bijugibus, quam de jugo: Agam. 626. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 331.

970. Παρασταδόν. *Prope;* de eo dictum qui παρίσταται, *adstat.* ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Hesych. Homer. Il. O. 22. Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. Od. K. 172. ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις | Fεπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα Fέκαστον.

971. Στέγαστρον. *Operimentum.* Pollux X. 180. Abreschio laudatus; καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλει ὀνομάζειν, ᾗπερ ἡ πολλὴ χρῆσις τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτινον τοῦτον χιτῶνα, κατα-

φευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα, Ὀστέων στέγαστρον. i. e. *pellem*, uti ingeniose locum explicuit Hemsterhusius. Ceterum post δείξατε subaudi ἡλίῳ. Sic Eurip. Or. 812. μελάνδετον δὲ φόνῳ | ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι. Phœn. 684. αἵματος δ' ἔδευσε | γαῖαν, ἅ νιν εὐείλοισι | δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. Herc. F. 1207. ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον. Hesiod. Op. 609. τότε πάντας ἀπόδρεπε Ϝοίκαδε βότρυς, Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας. (Virg. G. II. 261. *Aquiloni ostendere glebas.*) Sophocl. El. 428. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ. Macho ap. Athen. VIII. p. 349. A. καὶ κυάθους πολλοὺς λαβών, Τῷ θ' ἡλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως Πιὼν ἐκάθευδε. Vid. Misc. Obss. XI. p. 21.

972. Ἐποπτεύω. Supra 1.

975. Μετέρχομαι. *Prosequor.* Verbum forense. In judicio accusatus dicebatur ὁ φεύγων, Eurip. El. 1269. Νικᾷν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί. Accusator erat ὁ διώκων. Eurip. Or. 1548. Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων. Noster Eum. 586. Ὁ γὰρ διώκων, πρότερον ἐξ ἀρχῆς λέγων, Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. Exempla apud oratores scatent. μετέρχεσθαι igitur idem est ac διώκειν. Eurip. Iph. T. 14. τοὺς ὑβρισθέντας γάμους Ἑλένης μετελθεῖν. Alcmæonis fr. VII. Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς Μιάσματα. H. Stephanus citat ex Antiphonte, μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Idem valet μέτειμι supra 267.

977. * Αἰσχυντήρ. *Qui dedecore afficit. Stuprator.* Homer. Od. Θ. 26. Ἄρης—πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο Ϝάνακτος. Stephanus laudat Lysiam, τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Sic Agam. 392. ᾔσχυνε ξενίαν τράπε|ζαν κλοπαῖσι γυναικός. 1334. δόμων καταισχυντῆρσι, i. e. Ægistho et Clytæmnestra.

978. Μάομαι. *Comminiscor.* Supra 40.

Ibid. Στύγος. *Odium. Res odiosa.* Supra 387. Gloss. Theb. 650.

980. Τέως. *Aliquamdiu.* vel *Olim.* Plato Comicus ap. Schol. Aristoph. Nub. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως μὲν εὐδαίμων ἔφυς. Eupolis ap. Stob. XLIII. p. 239. Ἡμεῖς μὲν οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν, ὦ γέροντες.

Antiphanes ap. Ath. VI. p. 224. D. Ἐγὼ τέως μὲν ᾠόμην τὰς Γοργόνας Εἶναί τι λογοποίημα. Aristoph. Plut. 835. κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως Εὐεργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους. Plato Rep. p. 330. D. καταγελώμεναι τέως, τότε δὲ κ.τ.λ. Cui simile est ap. Herodot. I. 11. ὁ δὲ Γύγης τέως μὲν ἀπεθωύμαζε τὰ λεγόμενα· μετὰ δέ, ἱκέτευε κ.τ.λ. cf. c. 82. et VI. 112. fin. Eurip. Heracl. 727. ἐγὼ δ' οἴσω τέως, *tamdiu*. Thucyd. VI. 61. τέως μὲν ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην, *aliquamdiu*. Exempla ex Platone protulit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 256. Locutio autem est elliptica; nam revera significat τέως *tamdiu*, et supplendum est ἕως in apodosi sententiæ. Aristoph. Pac. 31. Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων Τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαῤῥαγείς. Alia ex Aristophane congessit Scholiasta Platonis p. 85. ed. Ruhnken.

981. Μύραινα. *Muræna*. (Angl. *a lamprey*.) Primam producit: Epicharmus Athen. VII. p. 312. C. Οὔτε γόγγρων τις παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς. versus est tetrameter trochaicus. Nicander ibid. D. Μυραίνης δ' ἔκπαγλον. Ex murænæ autem cum vipera coitu, genus murænarum nasci, quarum morsus erat letalis, tradit Andreas περὶ Δακετῶν ibidem citatus. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 478. Hinc ad hominem malignum translatum est nomen. Photius, Μύραινα: καταφερής. (Suidas κατωφερής. utrumque probum.) ἀπὸ τοῦ ζῴου. Ὦ πρόδοτι, καὶ παραγωγέ, καὶ μύραινα σύ. ubi tamen non tam καταφερὴς significat, quam δηκτήριε. Hesych. Μύραινα: ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα. Utrumque, sicut Noster, conjunxit Aristophanes Ran. 473. Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πλευμόνων θ' ἀνθάψεται Ταρτησία μύραινα. Sophocl. Ant. 530. Σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφημένη, Λήθουσά μ' ἐξέπινες. Eurip. Alc. 309. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. Andr. 271. Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω Κακῆς. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1030. Cum his confer Agam. 1022. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινα—;

982. Σήπω. *Putrefacio*. Homer. Il. Ω. 414. οὐδέ τί Fοι χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ'. Eurip. Phaeth. fr. IX. ἐν φάραγξι

σήπεται νεκύς. Etymologus deducit a σής, *vermis*. Radix fuit σάω, unde σαπρός, σαθρός.

983. Ἕκατι. *Propter*. Supra 430.

984. Εὐστομέω. *Recte eloquor*. Sensu diverso Sophocl. Œd. C. 18. εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. i. e. καλῶς ᾄδουσι. De locutione τύχω μάλ' εὐστομῶν, vid. supra ad v. 12.

985. Ἄγρευμα. *Captura*. Theb. 603. sed in hoc loco significat ὄργανον ἀγρευτικόν. Schol. Ἄγρευμα· δίκτυον. Agam. 1016. Ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Eum. 459. ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ Μητὴρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασι Κρύψασα. Hæc vestis dicitur δίκτυον Ἅιδα Agam. 1084.

Ibid. * Ποδένδυτος. *Quo pedes circumdantur*. Fortius videtur quam ποδήρης, *ad pedes usque pertinens*. Mox, ποδιστῆρας πέπλους.

986. Δροίτη. *Vas balneatorium*. Vid. Gloss. in Agam. 1518. Etymologi et Eustathii locos, istic laudatos, Stanleius protulit ad hunc versum.

Ibid. * Κατασκήνωμα. *Integumentum*. Eum. 629. a Stanleio citatus; Τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη Δροίτῃ, περῶντι λουτρά, κἀπὶ τέρματι Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

987. * Ποδιστήρ. *Pedes constringens*. Modum narrat Schol. τοὺς πλέον τῶν ποδῶν καθήκοντας. Xenoph. Anab. III. 4. 21. νυκτὸς ἵπποι αὐτῶν δέδενται, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσί. Vid. Sturzii Lex. Xenoph.

988. Φηλήτης. *Fallax*. Hesych. Φηλήτῃσι: λῃσταῖς. Idem, Φιλήτης: κλέπτης, λῃστής. A vero aberrat Hemsterhusius ad Polluc. IX. p. 1120. qui et φιλήτης, et φηλήτης probat; et illud quidem, quod latrones " osculis amplexuque benigno deceptos homines trucidarent." Citat autem Senecæ locum Ep. 51. *Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii*

vocant: in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. Laudat item Menandri fragmentum, δυ᾽ οἰκίας Φηλῶν (s. φήλων) γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων. Confer notata.

989. Ἀπαιόλημα. *Fraus.* i. e. *qui fraudat:* res pro persona; sicut supra 959. Aristoph. Nub. 726. Stanleio laudatus; Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός, Κἀπαιόλημα. Hesych. Ἀπαιόλημα: ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα (ἀπάτημα Abresch. ex Schol.) ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς. Idem, Ἀπαιόλη: ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περραιβοῖς. Eustathius in Il. B. p. 352, 34. a Sopingio adlatus; ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω, καὶ ἀπαιόλη γίνεται, ἡ ἀπάτη, καὶ ἀποστέρησις. Αἰσχύλος. Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀπαιόλημα, τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα. ὁ καθαρολογήσας ἐν σαφηνείᾳ Σοφοκλῆς, ἄλημά τε ἀπλῶς τὸν δόλιον καὶ αἱμύλον Ὀδυσσέα λέγει. (Aj. 381.) Lex. ap. Bekker. p. 419, 13. Ἀπαιόλημα: ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν. Confer Lobeck. ad Ajacis locum p. 280. Sic Ulysses dicitur πάνσοφον κρότημα, (Valckenaer. in Adoniaz. p. 357.) κήδευμα pro κηδεμών, et alia ejusmodi.

Ibid. * Ἀργυροστερής. *Argento privans.* Sic ὀμματοστερὴς Eum. 938. ἡλιοστερὴς Sophocl. Œd. C. 314. omnia sensu activo. Cf. Glossar. ad 247.

990. Νομίζω. *Utor.* Supra 95. Abreschius laudat Eurip. Alcmæon. XIII. 2. τοὺς νομίζοντας τέχνην. Pindar. Isthm. II. 56. ἱπποτροφίας νομίζων.

991. Θερμαίνω. *Calefacio;* gaudio sc: Sophocl. Aj. 477. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Eurip. El. 404. χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν. Sic Agam. 464. πυρωθέντα καρδίαν.

996. Μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Oresten innui putat Butlerus, cujus in vultu quædam insaniæ vestigia jamjam videt Chorus. Hoc tamen vix concordat cum iis quæ postea loquitur Chorus ad v. 1020. Forte intelligendus est Ægisthus; sed nihil definio. Agam. 1540. μίμνει δέ, μίμνοντος ἐν χρόνῳ (θρόνῳ Elmsl.) Διός, | παθεῖν τὸν ἔρξαντα.

998. Βάπτω. *Tingo.* Abreschius confert Prom. 888. (ubi vid. Glossar.) Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. Εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης αὐτόχειρ βάψει ξίφος. Sed hæc sunt in sensu plane diverso. Recte Butlerus, " hæc vestis testatur se ab Ægisthi ense tinctam esse."

999. Κηκίς. *Id quod tingit.* Supra 262. ξυμβάλλεται autem *concurrit.*

1000. Ποίκιλμα. *Vestis acu picta,* sive *variis coloribus tincta.* Vid. Gloss. in Agam. 896. De ipsa pictura Homerus Il. Z. 294. πέπλον—Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν.

1004. Ἄζηλος. *Non invidendus.* Gloss. in Prom. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

1005. Ἀσινής. *Illæsus.* Eum. 315. prout recte edidit Burgesius, Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' Οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν, Ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. ubi legendum suspicatur aliquis ἀσινῆ. Dioscorides Anthol. p. 235. Εὐαίων' ἀσινῆ τείνοις βίον. Confer Gloss. in Theb. 826.

1006. Διὰ παντός. *Ad finem usque;* Prom. 290. τοὺς σοὺς δὲ πόνους Χρήζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. Eum. 972. Νικᾷ δ' ἀγαθῶν Ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. Eurip. Alc. 908. ἐξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. Conf. Iph. T. 1117. Thucyd. I. 85. II. 93. VII. 61. Gloss. vet. Διὰ παντός: *Sempiternum: per ævum.*

Ibid. Ἄτιμος. *Impunitus.* ἀτιμώρητος, Schol.

1008. Ὅποι τελεῖ. *Ad quem finem devenient.* Theb. 656. Τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅπη τελεῖ. Ald. et Rob. ὅποι, quod repositum velim. Suppl. 611. Ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος, Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύνεται. vid. supra 521. Infra 1062. Eurip. Tro. 1036. ἵν' εἰδῇς οἷ τελευτήσω λόγον.

1009. Ἡνιοστροφέω. *Aurigo.* Eurip. Phœn. 176. ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ. Substantivo, ἡνιοστρόφος, utitur Sophocles El. 731. Ceterum Stanleius confert Prom. 908. Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής.

1011. **Δύσαρκτος.** *Ægre regendus.* Contra in Pers. 197. χ'ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, Ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα.

1012. **Ὑπορχέομαι.** *Ad cantum saltare.* Proclus Chrestom. p. 345. Ὑπόρχημα δέ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. (vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 592. β.) Quartus pæon, ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, dicebatur ὑπορχηματικός, quia aptus saltantibus videbatur: Schol. Hephæst. p. 161. ubi vid. Gaisford. Lucian. de Salt. T. II. p. 278. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις (in Delo ad tibiam peractis) ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Etymol. M. p. 690, 7. ὑπορχήματα, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Athenæus XIV. p. 631. C. ἡ δὲ ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Hinc satis defenditur hujus loci lectio vulgata ᾄδειν. Conferri potest Eustathius ad Od. Θ. p. 1597, 18. ex Athenæo proficiens.

1013. **Ἕως.** *Dum.* Vid. Gloss. in Pers. 434. Agam. 1410.

1015. **Θεῶν στύγος.** *Diis invisa.* Theb. 650. Ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος. ubi vide Gloss. Supra 978. Eum. 641. Ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν.

1016. **Φίλτρον.** *Incitamentum,* proprie *amoris,* hic vero τόλμης. Schol. καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς τόλμης φημὶ τὸν Ἀπόλλωνα χρήσασθαί μοι.

Ibid. **Πλειστηρίζομαι.** *Maximi æstimo.* Notior forma erat πλειστηριάζειν, quod idem valet ac ἀνατιμᾶσθαι, καὶ τὸ τῷ πλέον δόντι θέλειν πιπράσκειν, teste Polluce VII. 14. Conf. auctores adlegatos ad Hesych. v. Πλειστηριαζόμενος. Recte igitur Schol. interpretatur, καυχῶμαι.

1017. **Πυθόμαντις.** *Pytho oracula edens.* Sophocl. Œd. T. 965. Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν.

1020. **Ἐφίκνεομαι.** *Adsequor.* Hesych. Ἐφικνεῖται: καταλαμβάνει. Ἐφικνούμενος: νοῶν. Cum genitivo construitur. Adpositum est quod ex Isocrate citat H. Stephanus in Thesauro T. I. p. 1684. E.

τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην. et Demosth. ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν ὄντων. Ceterum τόξῳ metaphorice posuit, sicut in Agam. 611. Ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ, quod notavit Butlerus: vide ibi Glossarium.

1022. **Θαλλός.** *Ramus viridis*, olivæ sc: quem gerere solebant supplices. Hesych. Θαλλός: κλάδος ἐλαίας. Eurip. Suppl. 10. Ἱκτῆρι θαλλῷ. Eumen. 43. Orestem depingit Pythia, νεοσπαδὲς ξίφος Ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον, Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον, Ἀργῆτι μαλλῷ. Confer Sophocl. Œd. T. 3. ubi vide Musgravii notata; qui tamen falsus est de εἰρεσιώνῃ, quæ a ramo supplicatorio longe erat diversa. Hos autem ramos gestabant qui oraculum Delphicum ob aliquod infortunium consulturum ibant. Herodot. VII. 141. quum Athenienses responsum sinistrum tulissent, Timon Delphicus συνεβούλευέ σφι, ἱκετηρίας λαβοῦσι, δεύτερα αὖτις ἐλθόντας χρᾶσθαι τῷ χρηστηρίῳ ὡς ἱκέτας.

1023. **Ἵδρυμα.** *Delubrum.* Gloss. in Agam. 330. **μεσόμφαλον.** Gloss. in Theb. 744. Templum dicitur ἄστεος ὀμφαλὸς Pindar. Dithyr. fr. p. 50. Vid. Boeckh. in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 620.

1024. **Ἄφθιτος.** *Immortalis.* Schol. πυρὸς τε φέγγος: τὸ ἐν Παρνάσσῳ. Virg. Æn. II. 297. *Æternumque adytis effert penetralibus ignem.* Stanleius citat Callim. H. Apoll. 83. de hoc igne sempiterno abiete sola nutrito: item Plutarch. Num. p. 66. qui memorat πῦρ ἄσβεστον Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησιν, et Strabon. IX. p. 396. ὅ τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος. Extinctus fuit hic ignis, templo a Medis incenso, bello item Mithridatico atque Romanorum civili. Lucernarum perennium catalogum satis amplum ex Liceto protulit Hoffmannus in Lexico v. *Lucerna.*

1029. **Ἀλήτης.** *Erro.* Agam. 1253. Φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος, Κάτεισιν.

1030. **Κλήδων.** *Fama.* Supra 498.

1031. **Ἐπιζεύγνυμι.** *Obstringo.* Proprie *equos curribus adligo.* Eum. 404. Πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.

1032. **Φημή.** *Vox. Omen quod per vocem fiebat.* Vid. ad Prom. 495.

Ibid. **Ἐπιγλωσσάομαι.** *Lingua ominor.* Gloss. in Prom. 964.

1034. **Εὐπετῶς.** *Facile,* vel *Fauste.* Vid. ad Pers. 99.

1035. **Γοργόνες.** Gloss. in Prom. 824. Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Eum. 48. de Furiis, Οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. Apollodorus II. 4. εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. Hæc dedit Stanleius. Vid. Athen. V. p. 221. A. B.

1036. **Φαιοχίτων.** *Pulla veste indutus.* Stanleius laudat. Pausan. VIII. 34. de Eumenisi, ταύτας τὰς θεάς, ἡνίκα τὸν Ὀρέστην ἔκφρονα ἔμελλον ποιήσειν, φασὶν αὐτῷ φανῆναι μελαίνας. Diog. Laert. VI. 102. de Menedemo Cynico, cui, Furias imitanti, χιτὼν erat φαιὸς ποδήρης. (conf. Suid. in v. Φαιός.) Strabon. III. p. 175. de incolis Cassiteridum, qui Furiis similes describuntur, μελάγχλαινοι, ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας. et Eumen. 52. φαιός autem erat color compositus ex nigro et albo, qualis erat murium, (Angl. *dun*) teste Etymologo, quem citat Stanleius.

Ibid. * **Πλεκτανάω.** *Spiris implico.* Theb. 490. Ὀφέων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος. vid. supra 246. πλεκτάνην κάπνου dixit Aristoph. Av. 1714. πλεκτάνην πυρός noster in Orithyia. πλεκτάναι dicuntur polypodum cirri vel brachia. Furiarum *intorti capillis angues* memorantur multis in locis, a nemine tamen ante Æschylum, qui primus σφισὶ δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶν εἶναι, teste Pausania I. 28. a Stanleio adlegato.

1039. **Στροβέω.** *Circumago.* Supra 197. Hesych. Στροβῆσαι: ἐκφοβῆσαι.

1041. **Ἔγκοτος.** Supra 387. **κύνες,** supra 911.

1042. Ποταίνιος. *Recens.* Gloss. in Prom. 102.

1044. Πληθύω. *Abundo.* Agam. 842. ὡς ἐπλήθυον λόγοι. Suppl. 599. Δημοῦ κρατοῦσα χεὶρ ὅπου πληθύεται. Lege πληθύνεται. Nempe tres erant Furiæ; Orestes vero, qui jam insanire cœperat, plures videt.

1046. De nominativo pendente alibi dictum; sed conferri debet Eurip. Iph. T. 954. Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων Ἑκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον.

1050. Ἀλλ' εὐτυχοίης. "Nostrum aperte imitatus est Sophocles Œd. T. 1492. Ἀλλ' εὐτυχοίης· καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ Δαίμων ἀμείνων ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι. Et sic ἀλλ' εὐτυχοίτην Eurip. Iph. A. 716. 1557. Iph. T. 841." ABRESCH.

1051. Καίριος. *Opportunus.* Supra 574. Gloss. in Theb. 1. Vel significat *mortalis*, sicut in locutione καιρία πληγή. Vid. ad Ag. 1263. Ceterum post hunc versum e scena furibundus se proripit Orestes; quod monet Butlerus.

1054. * Γονίας. *Ventus ex* γόνῳ vel γονῇ *spirans.* i. e. *ex familiæ stirpe.* Ventorum nomina in ίας desinentia ab aliis nominibus formantur: e. g. Ἑλλησποντίης Herodot. VII. 188. sic dicebant Solanum incolæ litoris Magnesii, quia ab Hellesponto flabat. Στρυμονίης ἄνεμος κυματίης ibid. VIII. 118. qui a Strymone spirans fluctus excitabat. Καικίας sic dictus quia a Καΐκῳ ποταμῷ flabat, testibus τῷ Τεχνικῷ ap. Eustath. in Il. M. p. 890, 17. Hesychio v. Καϊκίνης, (ubi legendum Καικίης.) ἐτησίαι, *venti annui*, omnibus noti. Phrynichus App. Soph. p. 55, 25. Ὀρνιθίας χειμὼν: ὃν οἱ ὄρνιθες προσημαίνουσι— Ἀριστοφάνης· ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα Ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. (Ach. 876.) Hinc facete in Eq. 434. quum Cleon vento se comparasset, Chorus exclamat, ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει, Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ Συκοφαντίας πνεῖ.

1055. * Παιδοβόρος. *Nativorus.* Agam. 1490. πάχνᾳ κουροβόρῳ. "In usu sunt" inquit Valckenaerius ad Eurip. Phœn. p. 428.

" ἀνδροβόρος et ἀνδροβρώς. Thyestes fuit παιδοβόρος, ut Saturnus dicitur παιδοβρώς." Hac voce παιδοβρὼς utitur Lycophron 347.

1058. * Λουτροδάϊκτος. *Balneo occisus.* Vid. Agam. 1077. Eurip. El. 157.

1060. Τρίτος σωτήρ. Nempe Orestes. Jovem intelligit Spanhemius ad Aristoph. Plut. 1176. ut in Eum. 756. Παλλάδος καὶ Λοξίου Ἕκατι, καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτῆρος. Suppl. 27. Καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. Vid. Gloss. in Agam. 287. Et inest fortasse allusio quædam ad Jovem Sospitatorem.

1062. * Μετακοιμίζομαι. *Interquiesco.* Sicut apud Homerum μεταπαύομαι. Il. P. 373. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο. Vel simpliciter *post quiesco*, ut μετακλαίειν est *post lacrymare*; Iliad Λ. 763.

FINIS GLOSSARII IN CHOEPHOROS.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

M.

N.

Ξ.